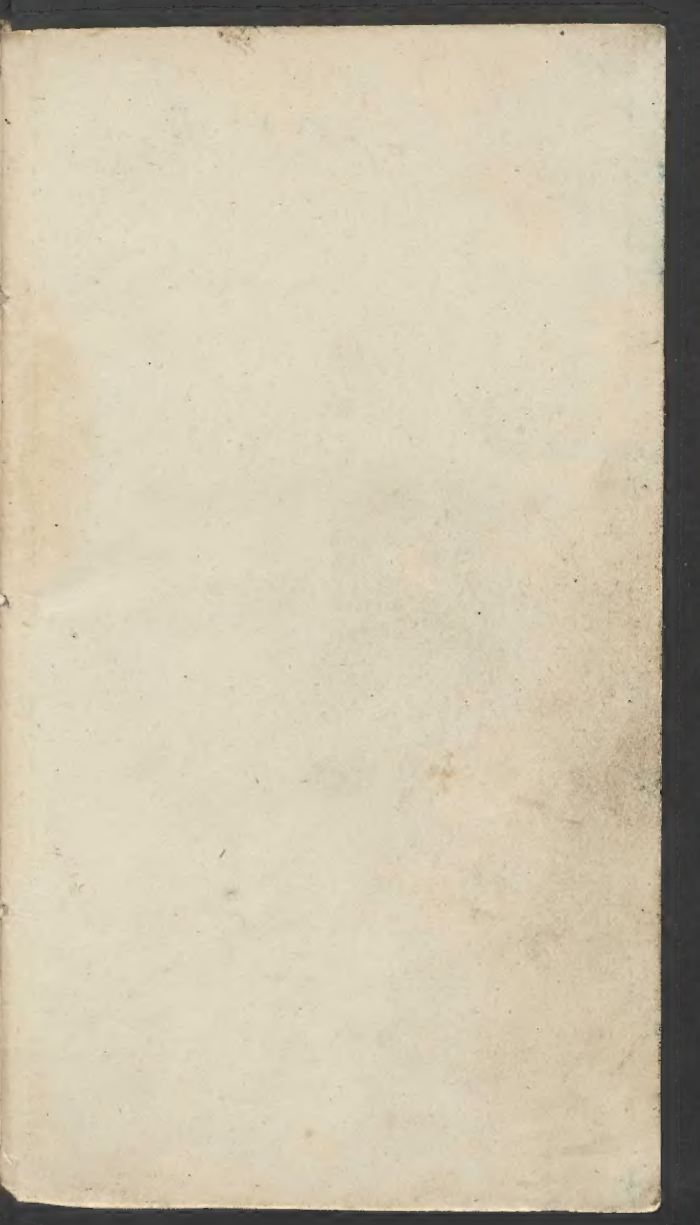

Compl.

811

Hal

7

x Nímur

af

Þórði Hreðu.

Ortar af

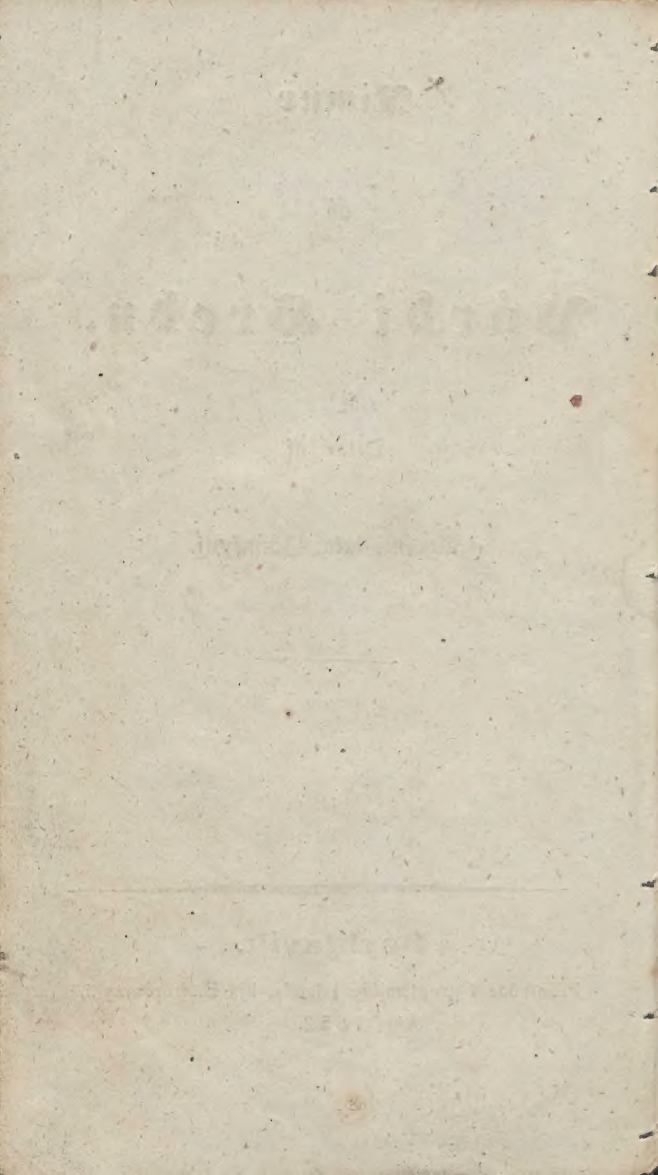
Halldóri lækni Jónssyni.

Landslókasafnið

Reykjavík.

Prentaðar í prentsmiðju Íslands, hjá E. Þórðarsyni.

1852.

1. M í m a .

1. Gæti ornað gleðisól, glettu vinna sælu,
skyldi þessi jeg um jól, jafnan hafa sælu.

2. Meingi ridur mest á því, minnstan ama héra;
þessu skapi öðrum í, eg mun lifur vera.

3. Margt er það, sem hrellir hug, hér um æfi
lýða, en ef brestur dád og dug, dvínar þol að stríða.

4. Vannegnast sá vill ekki, við þó glamri hryggð-
ir, þarf að hafa hugrekki, hreina trú og byggðir.

5. Þegjandi sá ólund ann, opt með vol og trega,
eymdir sínar eyfur hann, ærid merkjanlega.

6. Eg hef því lýst að hressa ged, bljóðs ef buga
tölin, stíffanlegri stemmtan með, stást þó eptir jólin.

7. Láttu svo ei minki megn, milding kvæða gróða,
himinsólpa rauba regn, rigna um afur ljóða.

8. Indis blómgud epli frið, allir kvístir beri,
sinnisdropar lúnum lýð, lögur þeirra veri.

9. Yrði hrafinn huga frá, hryggðakuldbinn sári,
eg er viss, að þegnum þá, þætti gott í ári.

10. Þvi skal reyna rétt í kvöld, róms með streingi-
um finum, til að stemmta itri öld, eptir faungum
minum.

11. Eg er seztur upp í horn, ástir þinar sala,
kærleik búin kvæðanorn, kenndu mér að tala.

12. Heyrist mér hún mumla já, mun það síðan lagast; heilla stúlkur hättid þá, hérna' að segja, að lagast.

13. Mýki kalban Bestlubil, Baleygs horna yria, gefid hljóð og hlustid til, hér skal esnid byrja.

14. Sögunnar upphaf segir frá, svinnum físmæringi, Þórdur nefndist seggur sá, sveitar stórhöfðingi.

15. Samur spjótavinnum vid, vantadi sjaldan þorinn, hraustur nóg með hermannssíð, Horda = Kára borinn.

16. Að nafubótum hersir hann, historian nefnir, þeirra tíða forpris fann, frægur þingastefnir.

17. Hélt í Noreg höfðingsbú, hláðinn auðs með gnóttir, sinni ól vid seimabru, sonu þrjá og dóttir.

18. Steingrímur hans elzti er, annar Klyppur nidji, minnstan aldur ára ber, Eyúlfr sá þridji.

19. Furdu sterfir þóftu þeir, þrossa nógan báru, hlýra lífar gyrtir geir, garpar fæstir váru.

20. Systur, þeirra Sigríðar, svo ei

lysing tapi, — birtu lóna brifin var, býsna
stór í stapi.

21. Handa, munns og hyggjuvit, hafði
til að bera, allra meya faldasit, frídust
þótti vera.

22. Þar næst fadir þeirra hlaut, þúngar
naudir líða, honum lífs af bægi braut,
banasóttin stríða.

23. Svo var gilbur geirapór, grasinn að
vana fornum, síðan drukkinn bezt björ,
borinn á gylltum hornum.

24. En á meðan erfis var, el að gleðja
þegna, húsfreyan, sem harminn bar, hafði
öðru að gegna.

25. Léttasóttar mæddu mein, mörku snáfa-
dýnu, feikna stóran fæddi svein, fjöri hélt
þó sínu.

26. Þórdar fjórði sonur sá, sóma þakinn
dádum, hans og lífa heiti þá, hlaut að
módurráðum.

27. Mun þeim bregða mjög í ætt, mælti
hringagerdur, og sem fedra mannsval mætt,
mifill kappi verður.

28. Upp nam vara þornapór, þar hjá

móður sinni, hann varð friður, sterkur, stór, stilltur þó í sinni.

29. Gjarnan breiðdi gladlyndi, gíldur spjóta Yggur, óvæginn víð óvini, en þó vinum tryggur.

30. Þel hagamæltur þókti þar, þegar vitfast náði, syndur eins og selur var, seggurinn þrostabráði.

31. Smíður beztu verða vann, vafinn sómaftandi, einginn frægri fannst en hann, foldu þar byggjandi.

32. Um það bil í Noreg nam, nefna öldin stinna, þjóða stýrir Gamla gram, gæddan bóli linna.

33. Margir réðu rifjum þar, runnar vatna glóru, synir gömlu Gunnhildar, gílfar allir voru.

34. Þórdur úngi Þórdarson, Þundarspillir fjóla, fræga matti framavon, fór til Gamla fjóla.

35. Þíft með kóngi vann að fá, víður hlífa skera, tíu ára og tveggja þá, taldist gamall vera.

36. Mest af skara metinn þar, mæfja-

runnur feppinn; frægur, sterkur, vinsæll var, vopnsímur og heppinn.

37. Í barðögum ætíð hann, vöðling stóð hild næsta, og hvar mest var mannhættan, manndóm sýndi stærsta.

38. Var svo þar um vetur þrjá, víður spjóta stælti, síðan kóngi sýsti frá, fyrir hann gekk og mælti:

39. Eigna minna vitja vil, vísir, ef það leyfir. Hinn í mót af ástaril, aptur svari breifir:

40. Vant oss fylgi veittir þú, verða munt því hráður, afreks til það er mín trú, einnig gæfumadur.

41. Ei kvad Þórdur ætla eg mér, ár- langt burt að vera, skjótt á yðar fundinn fer, frægd ef til má bera.

42. Þeingill svarar: þér nú brást, það fer aðra vegi, við munum aldrei aptur sjást, upp frá þessum degi.

43. Aludnufaman geiragrér, grand ei hindra tjáði; hilmir þá af sjálfum sér, sari spretta náði.

44. Hversdaglega hann bar það, hulið

ljósi flæða, betri eingan undanab, áttu runnar flæða.

45. Elfarljósid allt um fring, unda schein á flagdi; fóngur síðan þetta þing, Þórði gaf og sagði:

46. Fargadu aldrei, eg þig bíð, votta fær í mesu, nema liggi líf þitt við, listavopni þessu.

47. Hugur segir mér það minn, mælti ráður valda, að þú munir eitthvert sinn, á því verða' að halda.

48. Grunar mig, að góðum hjör, gipta fylgja funni. Þórdur lætur þakkað, þýtt af fljóta munni.

49. Yggur stála ged með glatt, gæddur jörðu linna, kvaddi sjóla, hélt svo hratt, heim til frænda sinna.

50. Gamli fóngur vitur var, vanur sverðafári, hné fyrir vopnum Hákonar, hann á sama ári.

51. Getur þess, að þegar fann, Þórdur ættingjana, að þá stóran átti hann, eptir foreldrana.

52. Slyppur einn um andinn fá, allra

systkinanna; hann var ordinn hersir þá, hafandi forráð manna.

53. All þau völd þar innanlands, orva-breitir þáði, sem að frægur faðir hans, fordum hafa náði.

54. Dlof húsfrú hersis var, hamíngju rakti sporin, mata snótin Midfjardar-mundi = Skeggja borin.

55. Klyppur vildi allt um of, yfir bræðrum vera, þraut þó samt ei lýða lof, lundinn hlífa sfera.

56. Annad sögu enn til bar, esnid gæfu ringa: Sigurdur slefa sagdur var, sjóli Upplendinga.

57. Einn Guunhildar arfi sá, óspekt vefja gáði, kvennaránid meira' en má, milding fremja náði.

58. Kom svo vitt hans kvennahrifs, kynnt er þannig skedi, að í sæng með konu Klypps, fóngurinn leggjast réði.

59. Þórdur bidur bróður sinn, budlúng á að hefna, það mun annars öldin svinn, ofs til hneisu nefna.

60. Hófðingskapur heldur smár, heita

svoddan mætti, ef að hilmir hrekkjaflár,
hefndum ekki sætti.

61. Hersir þetta heilráð tér, hins við
þrútnar rædur, bjó sig út með hraustan her,
hans og allir brædur.

62. Höfdu skildi, beittan brand, brynjur,
spjót og hjálma, runnu síðan leid um land,
lýstu geislar málma.

63. Fyrir lidi þeirra þá, Þórdur var
med öllu, stefndi sveitin Upplönd á, ødlings
rétt að höllu.

64. Ejöli þá með virdaval, veizlu hélt
ágæta, hirdin draff í háum sal, hornaleginn
mæta.

65. Undu gladir vínid við, varð og margt
að gamni, en brædur sluttu brynjad lid,
beint að gílfa ranni.

66. Herinn ferdir hepta vann, hjá sal-
dyrum opnum, en hlýrar geingu í hilmis-
rann, og héldu á berum vopnum.

67. Kom þar stanz á kóngsins lid, Rlypp-
ur undan renndi, þar til budlúngs bordid
við, bregdur sáravendi.

68. Hljóp allt inn að háfæti, hetjan

orkustinna, og að sjöla Sigurði, sára reiddi linna.

69. Hjálminn, svörd og heila rauf, hjörinn vægdarþnaudur, ofan í herdar hausinn klauf; hné svo gilfi daudur.

70. Inn var komid íta líð, ætladi styrk að veita, hlýrar snéru hrðast við, hugdu þadan leita.

71. Sá sem áður undan gekk, inn þar gæfuslyppur, seinastur nú fetad fékk, fram, og það var Klyppur.

72. Þórdur næstur undan er, að því seinna gáði, heyrði brest á baki sér, brátt við líta náði.

73. Var þá Klyppur, hlýri hans, hoggvinnu banasteinu, frægur þegn og fylkir lands, féllu tveir í einu.

74. Sá var heitinn Gróalður, hann er vega þordi, þénti frægur fleinsbalður, fyrir kóngsins bordi.

75. Brædra fœdurfrændi var, frægur kappi talinn, kunnu ei varast þennan þar, því hann gekk um salinn.

76. Brandi Þórdur bregða vann, byrjað

snarþur fundur, sneiddi síðan Gróald hann,
hreint í miðju fundur.

77. Þar í salnum þjóð upp stóð, þrífur
hjálmi og skjöldu, hlýrum að með Odinsglóð,
ýttu máli fældu.

78. Rappinn Þórdur gyllingsglóð, glæsta
bar í hendi, hann af jötun mesta móð,
menn til heljar sendi.

79. Belhugadur vígs í þraut, virða funni
sfeina, sarið góða, Gamlanaut, gaff nú færi
að reyna.

80. Komuherinn hjørs við dans, Herjans
reiddi tundur, Þórdur mest og hlýrar hans,
hjuggu menn í fundur.

81. Grepptu dreingir feigdarföll, fyrir
brandahnjóði, skryfttíft nár, en skelfur höll,
fsvampa þeir í blóði.

82. Tellur margt af heimaher, heyrðist
þvein í valnum; hlýrar feingu forðað sér,
fram og út úr salnum.

83. Formannslausir, þrotnir þrótt, þáðu
gridin fegnir, margir lágu af döglinga drótt,
drepnir, sárir, flegnir.

84. Þórdur kom og hlýrar hans, heim

til búa sinna, barst þá út um byggðir lands,
budlúngs fall og hinna.

85. Hvarf sú fregn til Haraldar, — hul-
inn nœðru sandi, sá var bróðir Sigurðar,
fjóli á Rogalandi.

86. Ei svo fljótt, sem girntist, gat, gjört
á bræðrum hefna, nordur í löndum nú því
sat, náði þing að stefna.

87. Dæmði Þórd í heiptarham, hlórum
þá með straungum, útlæga svo nefna nam,
af Noreg endilaungum.

88. Hefna kvadst, þá kæmi heim, knár
að sínu ládi, hörkufé til hefjuds þeim, hilm-
ir leggja náði,

89. Nú sem bræður fregnuð sá, frefan
dóm af honum, sínar eignir seldu þá, sveit-
arhöfðingjunum.

90. Gullid, silfur, vín og víst, vopn og
flæðin góðu, ofurnægd af frændum flyzt;
fátinn ránga hlóðu.

91. Etla þeir að Íslandi, og til fridar
vona, undan Haralds ofríki, og Gunnhild-
ar sona.

92. Treystust ekki týrar brands, til í Nor-

eg halda, údarheft með ærinn fans, sttu á blárost kalda.

93. Flest stórmenni flúid var, fyrir Nor-
egs stjórum, ádur þá til Isfoldar, upsa-
dals á jörum.

94. Njotar stála nitján þeir, nú með
Þórði vóru, systir hans og hlýrar treir,
híngad reisa fóru.

95. Neitt þeim fylgja nenni eg ei, nógu
starfamóður; Gleidólfsferju gísid grey, geymi
þagnartjóður.

2. M í m a .

1. Herteits þrái' eg horna lá, hnugginn æði leingi,
kvæls um tíð, ef kvæða smíð, kynni að gledja meingi.

2. Vofustund og stírda lund, stytta og gledja
stýlði, vórum hér sem einum mér, ef það nokkur vildi.

3. Varla mér því óþarft er, æðisátt þá gledur,
að hressa lund um stírda stund, stökusmíði meður.

4. Meinum vér, að muni hér, menn og hrundir
þrjóna, halda við þann sama síð, sinni lund að þjóna.

5. Nýs eg það í þessum stad, þegar kenni am-
ans, rimnagal af rænudal, raula mér til gamans.

6. Gæti eg fleirum gagnast meir, gott það falla
næði, og rekið stýggð úr rænubyggð, rétt á með-
an kvæði.

7. Tvíblindsker því tel eg mér, til að væta góminn, vofvi þá mun lifgun ljá, lífa sterpir róminn.

8. Hér við batnar bál og sjatnar, blidkast tefur gebid, reflagná svo ræðir þá: réttvel er nú kvæðid.

9. Kann ste það og komi að, kvæðid frammar ræði: nótt að fer, og þá skal þér, þessi launa kvæði.

10. Þvi skal mannsaungs mynda stanz, meðan göðu nái, sögu þá sem fór eg frá, frammar þjóðum tjái.

11. Hætti eg þar, sem Þórdur var, þá með lidi snjellu, farinn á skip og fljótt í svip, ferdbúinn að öllu.

12. Lét í haf, þá leidi gaf, landid hverfur meingi, knörinn slaut um farfabraut, fulid herdir streingi.

13. Kári varast kunnir þar, frapti hreifa greidum, léf þó hress við öldnes, á sæfónga leidum.

14. Urri hjól, en gaman gól, gjördu streingir næra, ruggar undir álagrund, öldur stýrid bæra.

15. Svignar rá, en seglin há, svelum anda þauin, blakta óþreytt, en geingur greitt, goltur súða vaninn.

16. Saud á brjóstum lódur ljóst, lamdi súdir alda, uns að finnur öldin svinn, Isa-foldu falda.

17. Byrinn jafn þá stóð á stafn, streingja drífur fjóa, Miðsfjörð á, sem leiddin lá, ljúft af Húnaflóa.

18. Ds einn við þar enti sfrid, es sid neglu breida, festarband við fagran sand, fyrðar út svo greida.

19. Byggð ein stóð við birtingslód, bragnar mest er hrósi, nefndur var af þegnum þar, þessi bær á Dsi.

20. Atti sá, er þar bjó þá, þessa jörðu fræga, Eyúlfr hét Asgeirs búr, andlegð hafði næga.

21. Skammt frá Dsi einn með hrós, átti á Reykjum heima, Skeggi hét við skjómahret, skædur hirdir seima.

22. Hafði sá við hjörva þrá, hlotið nægð af seimi, og vífingsþjóðum vofvað blóð, víða í norðurheimi.

23. Afref vann og frægðir fann, feldi á hólmi marga, sigur hlaut við hjörva þraut, hraustur fædir varga.

24. Hét Skofnúngur höggapúngur hjör=inn Skeggja góði, er í skeidar aldrei skreid, utan smyrðist blóði.

25. Hans var seggjum eitruð egg, olli heljar gröndum; betri gjör var hvergi hjör, hér á Nordurlöndum.

26. Hrólfur Kraki hetjumafi, hver ed Danmörk réði, átti þann, og hafði hann, haugs í dimmu bedi.

27. Skeggi þá nam hernað há, Gleidar=garð réð sinna, hreyfði naut og hauginn braut, hetjan orkustinna.

28. Hjalta þreif úr haukafleif, harða víðargríði, hann er bar, þá hniginn var, hilding með í stríði.

29. Þóðvar þá hann bjarka sá, bjóst víð Laufann taka, náði ei af og vfirgaf, eyðir mundarjafa.

30. Rónginn Hrólf, þar haugs um gólf, hraustur Skeggi finnur, af honum hring, eitt ágætt þing, og Skofnúnginn vinnur.

31. Hjörinn stinna hetjan svinn, hulinn Rímar eldi, síðan bar, því vassur var, vírða laungum felði.

32. Í Miðfirði frád er yrði, frægur godordsmadur. Fadir hans var, sá skjöldu skar, Skinna = Björn falladur.

33. Af því seima austurheim álfur kanna náði, safalaskinn og húðfarm hinn, hafði að Ísaláði.

34. A Reykjum bjó með blíða ró, Bjarnar kundur Skeggi, stórhöfðingi um héraðshring, hélt þar marga seggi..

35. Aldnu getinn Eidur hét, arfi Skeggja frægur, sér manndyggd og trausta tryggð, tæmði lífs um dagur.

36. Fremdasnar á fóstri var fanginn ástarbendum, þessi sveinn í byggju hreinn, hjá Þorkeli á Söndum.

37. Þordar til eg vífja vil, víðund þar sem áði, fróns á reit með sinni sveit, síðan tjalda náði.

38. Sagan innir systkinin, sér í tjalði væri; leidd svo tíð, að til hjá lóð, tjáð er neitt ei bæri.

39. Beidd þar sveit við birtingsreit, bar þó smátt til fréttu, komu ei menn að itum enn; undrar brædur þetta.

40. En um síðir eina tíð Gyúlfur nam
ríða, Ósi frá og finnur þá, formann
komu-lýða.

41. Þórdur tér: mig furða fer, fast
hvað bændur sitja, því svo seint að henda
hreint, haðsiglingar vitja.

42. Mig á stanzar metnað lands, menn
ei breiða skrafi, að spyrja rétt, hvern farn
og frétt, fleystyrendur haði.

43. Vanur er Skeggi, svinnum segg, svo
Gyúlfur tjáði, fyrstur manna finna þann,
fleyi er stýra náði.

44. Af varningi alls kyns þing, eins og
farminn beita, kys hann sér, því halur hér,
hefir valdið mesta.

45. Ræð eg státt þú ridir hratt, Reyfja
til og finnur, kappi þann svo róms af rann,
rædur tryggða spinnir.

46. Þórdur annsar: ei til hans, eg mun
reiðu gera, hvað sem mér til handa ber,
hérna fyr skal vera.

47. Eg hann finn, þá annsar hinn, ei
skal fréttir dylja; máttu það svo Þórdur
kvad, þinum eptir vilja.

48. Heim til Reykja horstur veif, hon-
um Skeggi sagnar; Eyúlfr, sem adspurd-
ur, ýmsar frettir magnar.

49. Gunti frá og allt nam tjá, um skip-
komu nýja, og svo þar hver æðstur var,
eyðir ljóma día.

50. Beiddi finna formanninn, freft er
margir hrósa, og varning þann, sem vildi
hann, vænstan fyrstur fjósa.

51. Annar Skeggi audgum segg, unntir
þú mér tíðum, sóma og fés, eg satt það
les, sízt með þánka stríðum.

52. En nú ber að unna þér, alla sæmd
af þessu, eg verð heima garð að geyma, gedi
búinn hressu.

53. Ekki hót, þann býður bót, býst eg
við að finna, út við sjó, en þekki þó, þund-
inn tradar linna.

54. Gofugri eingan eg veit dreing, orva
bríðtur tjáði, komið hafa hlunnjör af, hér
að Ísaláði.

55. Graustur, gegn og gildur þegn, gædd-
ur frækleif sonnum, fremri hér og einginn
er; innanlands af mönnum.

56. Því samt einu af þeli hreinu, Þórði lofa skyldir, sem að þú með trausta trú, tállauft halda vildir.

57. Ef við þig hann vglir sig, ekki þarftu meira, hefnir sín með heipt og þín, hildir grábaks leira,

58. Elitu tal í sinnufal; sóma kvæðu vandar, Gyðlfur svo útleiddur, ofan reid til strandar.

59. Stýrimann þar hittir hann, herma síðan gáði, rædur Skeggja svinnum segg; svara Þórdur náði:

60. Vel fór þér í þessu hér, þykist eg þó skilja, ýsa mig, en espa sig, einn mun Skeggi vilja.

61. Þou er smáa virðing þá, veiti eg halnum svinna. Hinn svo kvæð: eg helzt vil það, hann við gjörum finna.

62. Hetjan segir þér til nei, hann fyrst ekki vildi, bjóða mér við síðu sér, sitja í vetur skylði.

63. Svo skal hann sá mikli mann, mér að litlu kenndur, strjúginn sinn eg fullgott sinn, fæða á báðar hendur.

64. Þýdur Þórði blýð með orð, bóndinn
hjá sér gista, en hefðarlíð um héraðið hon-
um nærri vísta.

65. Þakka þér með blíðu ber, bodið fapp-
inn segir; en í stað eg þigg ei það, Þunds
af gneifsta fleggir.

66. Galadí Ds, er fór af hrós, formann
fomulýða, hugnun galt, en hinn lét falt,
höfudbólíð fríða.

67. Sagða jörð mótt svofnisjörð, seldi
Eyúlfur gladi, utan stanz með sólf og fang,
fór á Torfustadi.

68. Algætt bú svo esldi nú, aud og heidri
náði, bjó svo þar til þess hann var, þakinn
grænu láði.

69. Þórdur skjótt og dreingja drótt, drif-
inn Rinarljósi, sviptur þraung með fjárinis
faung, fór þá heim að Dsi.

70. Náðyr unns hann réð til hlunns,
ríkðóm fasinu mefsta, fjölmennt þar hjá Þórði
var, þraut ei flemmtan befta.

71. Þrátt að leifum Þórdur veif, þann
um vetrartíma, fjöldi manns þar hélt til
hans, að henda knött og glíma.

72. Sægt er frá, að Þórdur þá, þar af
 öllum bæri, neinn ei stóð við stálarjöd,
 sterfur þó að væri.

73. Steggi og Þórdur effert ord, innt
 er saman skrafi, þó að geira gautar þeir,
 gjarnan fundizt hafi.

74. Bráðum Þórdur vinsæll varð, vest
 það lifar Steggja, yrði hráður afrefsmáður,
 yfirhöfund seggja.

75. Dfund sveid í orvameid, ærid bitur
 leingi, ef Þórdur og Eýlður, alþýdu lof
 feingi.

76. Lét ei bera samit á sér, sendir frægur
 slaungu, bádir kvitt þó sýsli um sitt, sem
 hann vissi af aungu.

77. Valid smid um vetrartid, vanda
 Þórdur gáði, naustin við með sómasid,
 silðar nærri láði.

78. Brjótur stáls af byrgdum sjálfs,
 byggdi skútu væna, Stranda til um höfrúnga-
 hyl, hlaupi skreidakæna.

79. Annad má nú efni tjá, um Þorkel
 á Söndum, Eitur var hjá þessum þar,
 þegni síðavöndum.

80. Beiðdi Ekeggi sagðan segg, sig um jólin finna, auðs með gná og Eidi þá, artugri veizlu sinna.

81. Kom þar að, hann keyrði á stad, konu og Eidi meður, sporudu snjó, en þá var þó, þeyðid hláfuvedur.

82. Dag aðfanga greiddu gáng, Gauts um föla innu, móts við þar, sem Þórdur var, þá að smíðavinnu.

83. Af Midfjarðar ánni varð, ísinn þá með vefum, margstykkjast, en straumafast, stórum fleygdi jökum.

84. Þórdur sér, hvar Þorkell er, þóptufyl að hýða, nausti frá og yfir á, ættlar því að ríða.

85. Kalla vann, fá æru ann, eslir frægða hráður: gáðu að þér, því ófær er, áin núna, madur.

86. Keli gegnir gildum þegn: gáðu smíða þinna; en eg mun, þér gjör í grun, gæta ferða minna.

87. Hélt svo fram á hroðadamn, hirtir ættartánga, seims með heid og sveininn Eid, sezt á dýrid ránga.

88. Röður knátti, en bar þó brátt, bátinn undan straumi; vatnastríð og ísald, ölli hörðum glaumi.

89. Af dró gaman öll að framan, áin ryðjast náði, isinn rak með brest og brak, út að þaraláði.

90. Keli fé i þrautum þá, þar við neitt ei réði, hvolfdist far, en kafið var, kælin fjölagledi.

91. Sömlæis Sömlæis, sökk i Sömlæisgráði; það var happ og hrakinn slapp, heim að þagnarláði.

3. M i m a .

1. Austragjöldin og framber, eptir mátti ringum, heim á kvöldin fagna fer, fjöldi allt i fringum.

2. Skynsamt hjál og fjöldmæle, fremmtun frægst er fœsin, yndisdala utan fé, allur fjarni frosinn.

3. Över sem vill ei halda hér, höllt að gleðja sinni, fargar illa fyrir sér, frídi og röseminni.

4. Meilaust gaman lífa lýð, leyfa helgar ræður, svo að ama eyðum tíð, öf til þeilla, bræður.

5. Sigt vér stýggjum fjölskrúð, sorg ef sneidist getið, þá aðbyggjum fjölskrúð, samt þó væri kvæðið.

6. Rann fle blekki kalt hugstot, farga fjölskrúðinga, þeir hafa þá ekki heldur not, höllari áminninga.

7. Aldnu glatar ástandi, opt sá heimsfi madur,
sem að hatar heilræði, heldur þversinnadur.

8. Velður ei, sá varir mann, við flisanna boda,
lullusley þó færi hann, fram í opinn vöð.

9. Barla stærri velgjörð neiu, vona eg megi
heita, en af færri högværd brein, heilráð öðrum veita.

10. Gátt er meira frægðarmanns, forgefins af
báðum, en hella í eyra heimstingjans, þollum vara-
ráðum.

11. Tökum söma sannfæring, sviptir óhlýðninni,
látum fróma leibrétting, lýsa óþveru sinni.

12. Minn því skorda maunsaung vil,
má til sögu fálma, þar sem bordahross á
hyl, hreppti farartálma.

13. Hjónin þá og Eidur eins, undir
straumafífi, nærri lá í mæðu meins, mundu
tapa lífi.

14. Af því framar áttu dvel, eiga lífs á
svæði, straums úr ama komst á fjöl, farlinn
með þau bæði.

15. Vatnaglaumur, flakafast, fæyrði að
máttarlinum, spúði straumur fleyi fast, fram
úr árfjaptinum.

16. Hvolfi á það bárubjób, þar með vota
lýði, gagnvart þá sem Þórdur stóð, þar við
ferjusmíði.

17. Beiðdi Keli þurfinn þá, Þórd sem kynni megna, þeim að heli hjálpi frá, ham-ingjunnar vegna.

18. Ferða þinna Þórbur tér, þú munt gæta hráður, smíða minna umsjón er, eg við bundinn maður.

19. Steingrímur, sem heyrði hvað, hjalar þegninn stífi, góðsamur sinn bróður bað, bjarga þeirra lífi.

20. Þórbur eigi þver í lund, þessu hlýðir þvari, þar næst fleygir sér á sund, sótti að hvolfðu fari.

21. Gæsan studdi vopnaver, valagrundir þjáði, jökum ruddi samt frá sér, síðan bátum náði.

22. Gæst þá færi að forða neyð, fleygir elda Rinar, batt með snæri úngan Eir, upp á herðar sínar.

23. Herti sundid snúðugt snýr, snekkju frá að bragdi; flutti á grundu tjörgutýr, til Steingríms og sagdi:

24. Beittu úngum haugabör, bjargir nú svo hrífi, dauðans þúngu fuldakjör, freppa fast að lífi.

25. Aftur fœri votur við, veitir rasta
funa, náði fœri gjarn á grid, greip þar
ferlinguna.

26. Meytti dæða hafs um hyl, hetjan
örfurifa, færdi þjáða haugabil, bróður sín-
um lífa.

27. Þriðja sinni Þórdur má, þreyta
mundir sínar, Kela sinnur, farli þá, kippti
á herdar sínar.

28. Nærri bana böndum var, þrjóst af
skjálfta stundi, hann um svana brautir bar,
haugatýr á fundi.

29. Jofum hrindir hetjan skjót, bráðar
ferdum kappinn, elju rindar fétt und fót,
flutti á herdum manninn.

30. Graustir þarmar báru heim, bæði
hjón og dreinginn, fólkið varma veitti þeim,
vantaði hjúfrun eingin.

31. Steingrím furdar nú á ný, nóg þó
starfðad væri, og að spuri Þorfel því, Þórd-
ur seinast bæri.

32. Þórdur svarar þegi bisti, þundar-
ljóma baldri: Eidi bar að hjarga fyrst,
baru var hann að aldri.

33. Mér að gagni síðan fá, sveininn verður snari, gæfumagni mun því ná, minn og lífgjafari.

34. Mestur var því mannskadi, málms að úngum runni, hann eg bar sent fundid fé, fyrst úr lífshattunni.

35. Þorkell hugdi eg þýldi mest, þrautir við að reynast, orkuþrúgunn hlunnis af hest, hann því flutti seinast.

36. Þótti mér og mannskadin, minnstur þó að dæi, fjols á mérí farsfuglinn, fappinn talar frægi.

37. Léttu bármur tali tveir, til svo hjóna geingu, reisu bármur hrossur deyri, heilan styrk þau feingu.

38. Þórdur sýnta elfdum Eidi, eptir baud að vera; þakfir hljóma hjals af heid, hann svo losar gera.

39. Lét sér haga þegulinn þar, Þórdar fóstur betra, hraunar daga hirtir var, hér um tíu vetra.

40. Tinnur Steggja Þorkell þá, þrauta reisu greiðdi, athöfn seggja sagði frá, satt en eingu leyndi.

41. Grafsör spjóta skarpt fram bar;
Sleggi meðan þagði, ramur spjóta reynir
snar, roðnar þá og sagði:

42. Eyðir hrófi óheppnin, ölli flisum
ferða, nidur á Dsi arfa minn, eptir léztu
verða.

43. Próast bøl i þánkarann, þeim af
fryggðarönnunum, ef að dvöl þar elur hann,
ðvildar hjá mönnum.

44. Vilda' eg heidur víðbundinn, víst til
gefa mikid, hefði Eður aldrei minn, á fund
Þórðar vífid.

45. Inn i Sleggja skilningsrann, stein
ei gleðisólin, nokkrum seggja sýndist hann,
svippúngur um jólin.

46. Þeizlu kennda eyðdist öl, er um jólin
gladdi. Þorkell endar drykkjudvöl, dróft á
stað og kvaddi.

47. Sömu aptur lagði leið, lézt þó brúka
vara, hjörvaraptur hitti Eð, hann bað með
fær fara.

48. Ungur bauganjótur nú, neitar því
og sagði: hér um spauga þarft ei þú, það
til frammar lagði:

49. Framar veita fjerrád mér, fárleg skaltu varla; Þórdar leita hylli hér, happarád eg falla.

50. Vildi eg þér ei minnsta mein, mundi Þorkell greina, heldur en mér í hverri grein, hvað sem aðrir meina.

51. Burt þaðan og yfir um á, innt er Þorkell vífi, svo er hann nú sögunni frá, sagdur búra lífi.

52. Almáþór á Dsi beid, allvel þánskann hressti; Þórdur fór að elska Eib, eins og faðir beiti.

53. Steggja fundur Þórði þá, þægdir allar tjáði, hverja stundu haudri á, honum fylgja náði.

54. Náttúrlega tímatal, tekur fram að líða. Eitt sinn þegar þóptuval, Þórdur var að smíða.

55. Hafði farid hjá sér lagt, hirðir mundar roða, Eibur strax þar var á vakt, vopnið tók að skóða.

56. Sér að leifur lánga stund, löndungs hallar brima; Þórdur veif að lausaland, lidinn eptir tíma.

57. Spyr hinn frægi halur hýr, hugarþref, með varid, hvort að lægis ljósatýr, litist vel á farid.

58. Þar til svarar sveinninn já, svoðan þarj ei eja. Þopnid rara þér skal þá, Þórdur segir, gefa.

59. Eitur seginn verða vaun, vinarþöf uppstundi, aldrei segist honum hann, hnosid launa mundi.

60. Vináttu breina, þú skal þér, þrátt um æfi veita, sú ei neina lidfemid lær, litilsverð má heita.

61. Þórdur svörin þægda, mest, þakkar föstra sínum, tryggðakjörin kostabezt, fangs af þánka sínum.

62. Bitur greidir viðbót máls, veitir hremsu fauna: þú munt eydir unnarbáls, ópt og stórum launa.

63. Eitur léttur bæarbraut, bar heim veiði fina, gleði mettur Gamlanaut, gjörði öllum sýna.

64. Skoda fríðan laufa lét, lýði gæfu-dreingur, nokkru síðar fíls um flet, fram að Reykjum geingur.

65. Finna gæði fœdur sinn, fram og fvedju stilla; taka náði honum hinu, hvorki vel né illa.

66. Steggi segir: Því var þér, Þórdar fóstur færra, en hitt tilflegid mest af mér, miklu happastærra?

67. Eidur brátt svo annsar þá: eg fæus þetta heldur, mikils háttar maður sá, meiri sæmdum veldur.

68. Þorkell bana bjó mér ráð, bóndinn nautheimskari; en Þórdur vana vits með dád, vart minn lífgjafari.

69. Honum flestar heillir af, hlýt á æfi minni, mér þann bezta gildur gaf, grip úr eigu sinni.

70. Steggi svarar: sýndu mér, svo eg lífa hrósi, gripinu rara þann, sem þér, Þórdur gaf á Dsi.

71. Eidan Eidur sari brá, svo bad hinn vidtaka; svaragreidur til nam tjá, tiggi mundar jafa.

72. Þænna þing um vidan stad, vart skal finnast mega, stórhöfðingjar hafa það, hlotid víst að eiga.

73. Grip þann falla beztan ber, búinn
jötna skrafi; trúi eg varla þennan þér,
Þórdur gefið þafi.

74. Eitur beiddi stálastað, styrkja sig til
launa; höndum greiddi effert af, eydir Freyu
rauna.

75. Framar tjáði svo það sinn, sízt gat
þar á legið, óska náði að hefði hinn, hjör-
inn aldrei þegid.

76. Eitur svarar: ei lízt þá, okkur sama
um þetta, lífgjafara minn eg má, mætan
aldrei þretta.

77. Forlét brátt sinn fœðurgarð, fyrst ei
hindrar greidi, fœðjufátt með fœðgum varð;
— fagnar Þórdur Eidi.

78. Sveinninn úngur segja vann, sem
var fœstra gaman, hvað skappúngur Skeggi
og hann, skrefudu báðir saman.

79. Þar um ræða tveir ótvíft, týrar
grettis jadra; efnið kvæða frá þeim flytst,
fer og nefnir aðra.

80. Einn óringur eydir brands, Aðbjörn
fappinn talði, Gölendingur utanlands, um
þann tíma dvaldi.

81. Hugabur bar hetjumóð, hreitti gróttu malti, aufnesndur af itri þjóð, Asbjörn Veisugalti.

82. Fenjubreggja hilding var, hvergi smár að líta, systur Skeggja Sigríðar, son og Þorsteins hvíta.

83. Mikid fríður fleins var þór, flestum rammesldari, orkufríður ærid stór, or og hress í svári.

84. Grúgu stærstu flóða fyrs, fékk af runnum skjalda; sumar næsta álsur írs, Íslands til nam halda.

85. A sæbodum ekki seinn, eltur vinda-ljóni, hvítavodum undir einn, øsladi knor að fróni.

86. Venti sjá i Váugadal, lítid fjærri Blöndu, Asbjörn fráan fofkuval, festi þar við ströndu.

87. Þeirra vitjar þjóðin svinn, þekktu formann seggja, túngur flytja tíðindin, til Miðsjardar-Skeggja.

88. Brá við skjótast bóndinn snar, búinn rómustáli, vill sem fljótast finna þar, frænda sinn að máli.

89. Hittuist báðir höfðingsmenn, hvor þar vðrum fagnar. Nýs eg náðir sjálfur fenu; svanur óma fagnar.

90. Bifar tómur Tvíblinds því, tekur mér að hafna, Sníkavölumur orbyrgd í, ætlar sér að kafna.

4. N í m a.

1. Grakfor eina hermi yllur, beillabráður, en mér nokkud á því ridur, að það viti ei stúlknaýður.

2. Gift fyrir dag, þá aðrir sváfu undir klæðum, fædi þessi stemmdarhreða, eg stammafi min um slift að fæða.

3. Í fjórða sinni far Andvara fram eg leyrdi, ámatlega árar bærði, aldrei því eg sigling lærði.

4. Þrisvar áður ósnaleysi um eg kenni, hugaði nú af heimsku minni, heppid ráð í fjórða sinni.

5. Að sinna skyldi Gunnlöd greitt á gæzfu tama, í Snitbjörgum á sú heima, Asamjóðinn skal hún geyma.

6. Undra stórar ámur þrjár sú aubatröða, hirtir fyrir herjasödur, með hátíðlegum greppamjóður.

7. Hver sem giljar hringabrund svo þenni nægi, talad er að taka megí, teyg af þessum góða legi.

8. Ekki nokkur annar fær þar eina tegund; sá má varla vera ragur, vesall, dauður, smár né magur.

9. Nú skal segja þá frá því eg þorngrund þítti,

erendum hún eptir frétti, að mér bló og magann fetti.

10. Sagði eg frá því satt og rétt, en sýndi á meðan, hvað eg hefði best að bjóða, og bad hana, já með auðmýkt góða.

11. Velt hún nær að gá að, hvort sér gæti eg þénad, og fastaði til minn svári sínu: þú segir nú að gamni þínu.

12. Hvað munt þú með þessu minum þorsum duga, efnalitill orkutregur, æði smár og vesallegur.

13. Svobdan eyndar úrræði eg ei vil nýta, mundi annars ekki neita, ef það mætti nokkud heita.

14. Þarna varð eg hífæa breint af hennar tali, og bad mér selja svo sem þela, en sá þar ekki fært að stela.

15. Af sagði hún alla náð og eyddi gamni, en bard mig með svintu sinni, og sveiadi mér frá lagariinni.

16. Berr en snúptur hélt eg heim að hvílu bebi, ærið feginu og til náða, úr því sem þá var að ráða.

17. Þó fái eg ekki fljóðagunst né fylli kera, og víð armód hljóti hjara, hennar til skal aldrei fara.

18. Legg eg það á baugabréi í beistum raunum, að hún misfi mjóðinn sína, og meydóm sinn fyrir snúpu mína.

19. Elfi er sérhver ferd til fjár, og fór svo núna, mun eg samt þó mega reyna, máls ádrepu steintja eina.

20. Þængja særdur Fjölneisfálki fékk þar næði, sem að frændur fyrri tjádir, fundið höfðu á landi bádir.

21. Steggi bað til byggða sinna brjóti skjalda, það og Asbjörn þekktast vildi, þakkarordum vinsemd fylgdi.

22. Áedu flæðasaf til hlunnis og farminn dýra, seldu þá, en sumt forvara, síðan heim að Reykjum fara.

23. Asbjörn þar við unadsemd og allan greida, situr fyrst með seggi fríða, svo fram nokkrir tímar líða.

24. Öpt til lauga Asbjörn fór og einnig Steggi, svo dampastíflur hót ei haggi, heilbrigðinnar siggurflaggi.

25. Eitt sinn frændur lágu leingi á laugar barmi, að stemmta sér við sólarvarma, selja kom þar gefnar harma.

26. Rérept með til laugar fór sú liljan seima, öllum þáfin álitablóma, ötuð víða Fölguljóma.

27. Raubum sílfíkyrtli klædd og kápu blárri, mikid fríd og flestum stærri, feimulaust gefk itum nærri.

28. Asbjörn reis við alboga, þá auggrund litur, horfði stöðugt hún á móti, hvorugt þó að svorum róti.

29. Fljótt úr augshyn frænda veif sú faldatróða, heim að Dsi hleypur þadan, hitti fyrst sinn barma gladan.

30. Því litbrugðin þú ert systir? Þórdur skrafar, Asbjörn þessu ollad hefir; effert svar því snótin gefur.

31. Asbjörn frétti frænda sinn, hvert fljóðid væri, sem að ástar augum suorum, að sér fasta nam övorum.

32. Svarar Steggi: Sigríður er systir Þórdar, Dsi frá sú ömun skardar, eifin sögum linnajardar.

33. Legg þú frændi eingar ástir auds við nonnu. Hvar fyrir? svo Asbjörn innir; aptur Steggja svar ei linnir.

34. Af því bræður eru vífs að deird funnir, fullir kapps og mikilmenni, má ste þar á nokkrir fenni.

35. Litid þýrma þér, ef stríðir þeirra skapi,
þar heiptum með í hildarkápu, hilmir Sig-
urd flestu drápu.

36. Asbjörn mæli: eg sjálfráður átla
vera; fyrir hverjum fleinapóri, fœdurlands á
medan tóri.

37. Eleggj annsar: einferant þig eg þó
tvíla; um það fundir yffar skilja; ef að hardn-
ar gríðarkylja.

38. Eptir hjalid héldu báðir heim að ranni,
nefuir Asbjörn aldrei svanna; eyru svo það
heyrði manna.

39. Tidinda nú tilbat fát þjá tjorgu-
blinum; fram svo leid á fráningsbana; frusti
straumar inni Grana.

40. Þá til leika þeysti margt af þegnum
frægum; á Midfjardar ísalogum; eptir síð á
fyrri degum.

41. Margur var þá maður knár af Mid-
firðingum, Asbjörn þó með orfugeingi, allra-
stærsta hrósid feingi.

42. Ekammt frá itum Eleggj sat að
skemmta augum; samt þó léfi sjálfur eigi;
svo bar til á einum degi;

43. Ald Þórdur og Asbjörn skyldu eiga saman, gjördu fyrst á gleði, tamir, glíma fast að afli ramir.

44. Þórdur sleingdi þúngum niður þórna-baldri, svo í hylja himni buldi, hlínfinn víð og síðan þuldi.

45. Féll þar Veisugalti greitt, svo gilbur tjáði; Asbjörn þá með ofsareidi, úngum hljóp að stálameidi.

46. Hugdi fleygja frægum hart á frosna sveillið, Þórdur mætti hér víð halla, hlaut á bæði kné að falla.

47. Féll þar „merki-maðurinn“, og munu slifir, færir vera, litt til leifa, lét svo Asbjörn talid reifa.

48. Heyrði Þórdur þetta hjál, og þókti miður, vaknar fjör í fríðu blóði, fram því lagði svör af móði.

49. Ef vopnaskipti víð mig reynir Veisugalti, ofkar vita skilnað skaltu, strafid þetta sanpleif haltu.

50. Albúinn þess em eg nú, hann Asbjörn ræðir, herflæddust þá hreytisfjádir, og hompudn Þundar fertum bádir.

51. Hogginn þúngu hvor þar öðrum hugði greiða; bragnar þeir, sem þar við stóðu, þeirra strax á milli vóðu.

52. Skildir urðu skatnar brátt með skapi þúngu; leikum hætti listugt meingi, lífa vetur kvaddi dreingi.

53. Strax um vorid bjóst Asbjörn til burtuferðar, landi frá með holda harða, hestinn út á megingjarda.

54. Sleggi reid til skíps með úngum sterðir hringa, saman eintal áttu leingi, áður en skildu þánga við eingi.

55. Asbjörn talar: eignast vil eg úngan svanna, bid eg frændi hér að hlynnir. Hver er sú, hann Sleggi innir?

56. Sigríður frá Dsi er, sú Asbjörn gegnir, mætrar bid þú minna vegna, merkur Freyja hvarma regna.

57. Annar Sleggi: eg til þess er óviljugur, Þórdur mun í þánka bágur, þinn ei girnast verða mágur.

58. Asbjörn svarar: varla' er vert eg vænum svanna, tapi fyrir fólfsu sinni, fáanleg ef vera kynni.

59. En þó Sleggi ærid tregur undan setti, lundi frægum linna stétta, löfadi samt að reyna þetta.

60. Að svo mæltu kvæddust kassir klæðarunnar. Asbjörn stýrði hesti hranna, hédan frá til útlandanna.

61. Heim að Reykjum Sleggi skjótt með skatna vendi. Um þann tíma óðsljúgandi, ein kom frétt af Sudurlandi.

62. Að kominn væri kaðlajör, sem kaupmann stýrði, hláðinn alls kyns voru virði, við Hvítá í Borgarfirði.

63. Sleggi bjó sig brátt á stað með bragnagrúa, til að velja voru nýja, virðing búis og efni drýgja.

64. Hópur stór var honum með af héraðslýdum. En eg verð að Ósi leida, Austra snekkju þegi greida.

65. Eitur frétti fóstura sinn, hvort færi ei lífa, svo sem lundar sáða Kraka, sér til búsinns nokkud taka.

66. Þórdur svarar: Því mun eg þess þurfa midur, hér en aðrir bændur blíðir, bezt er samt þú með mér ríðir.

67. Þántínn spáir þessi ferð mér þrautir
búi, líðsemið mun eg þurfa þína, þannig ræð
eg drauma mína.

68. Sýr þá Eður: að, hvað dremdi
eyðir stála. Þóftist eg, nam Þórdur hjala,
við þjóð útlenska um kaupskap tala.

69. Inn eg kom í eina búð af aurum
byrga, þar eg hitti mikid marga, mér óþekta
grimmðar varga.

70. Að mér sóftu allir þeir, sem ólmir
hundar, lét eg reidda Tvíblindstundur, taka
varginn einn í sundur.

71. Strar af ødrum hjó eg hánsinn,
handagreður; flokkur varga: or í æði, af
mér tók að rísa flæði.

72. Þaklega mig varði samt, þó væri
móður, í því sá eg hiebjörn hráður, hjálpa
vildi mér óstáður.

73. Þroff eg upp við hans aðgáninginn
horkústiinna. Þá kvad Eður: þú munt sanna,
það eru hugir vondra manna.

74. Gardu' á stad með fœður mínum,
fóstri góður, ef að fœður ætlar ríða. Ánús-
ar hinn: því skal eg hlýða.

75. Aldur frægir fyrðar heiman ferðir greiða, Sigríður með svinnu ráði, svo til Þórdar mæla náði:

76. Eina skiffju allvandaða, elskubróðir, kauptu nú, sem hógum hlýðir, handa mér, ef litur prýðir.

77. Svo skal vera, svarar hann, þó segi hugur, fullkæpt verði fatid þæga, fyrir utan borgun næga.

78. Helt svo Þórdur heiman að, og hóf ei draldi. Hönum Eður ætíð fylgdi, einga stundu við hann skildi.

79. Jafnt með Skeggja skörpum stýrðu skeiðnaðilum, en þótt saman effert tali; allmikill var sinnisfali.

80. Gamán hefir gorpum þótt í góðvindrinnu, bringmofkudum hesti vænum, bleypa spreitt á bala grænum.

81. Ejóniú gjarda móðug mása og mál-in tiggja, þúngt í tauma trjómur leggja, teygdu háls að brjóstum seggja.

82. Loptu rófu, leingdu skroff, en lægdu kvíðinn, fætur teygdu fram á svæði, frýðundu hart af sinnisbræði.

83. Gljádi á sveittan blakkabúf, sem báru-
loga, þreitar undan fótum flugu, framsóku-
ar af grimmd öflugu.

84. Einn sig þegar öðrum jörinn undan
þandi, og heyrði undir hinum dundi, ham-
adist þá, sem springa mundi.

85. Einn þar fepptist annan við, þó orki
minna, þar til leiddin þrjóta funni, og þegu-
ar ridu að kaupstefnunni.

86. Tjöldudu svo tþrar fleins á Tvi-
blinds innu; frá þeim nú eg fer að finni,
fleiri menn svo nefna kynni.

87. Hóskur bóndi hét einn Jón á Húsa-
felli, audugur, en vinsæll varla, vondur
þófti rétt við alla.

88. Glúms var bónda Gudrún dóttir
gefin kvinna, ösláti að ætlan manna; Aud-
úlfur hét bródir þvanna.

89. Héldu þessir heiman að, sem hólðar
fleiri, kaupa til að verzla vörum, veif að
bónda Gudrún svörum:

90. Skiffju eina skaltu kaupa að skipherr-
anum, handa mér úr vefnad vænum, vand-
ada, já í öllum bænum.

91. Jón þá lofar brúðar beiðni bezt uppfylla, héldu svo frá Húsafelli, hiklaust ofan á Hvítárvelli.

92. Þórir andgi, austmadur, hét innan búðar, er varningi átti ráða, ættstór hirðir Kraka sáða.

93. Jón og Audúlf brátt innbar í búð til Þóris, á því ræðu efnid byrja, eptir vænni skiffju spyrja.

94. Til er hún, svo talar hinn, og tóf að sýna, jofurs þing að jofnum vana. Jón ei vildi kaupa hana.

95. Of dýr þótti, út svo gekk og ei við dvaldi, þó Audúlfur fast aðfylgdi, fatid samt hann kaupa skyldi.

96. Begna systur sinnar baud úr sínum þungi, borgun svo að betur geingi, bóndinn var þó tregur leingi.

97. Næddi um síðir, rekkur þessu ráða skyldi, þeir geingu burt og gjalddi töldu, góðan tíma þar við dvöldu.

98. Þegar voru þeir útgeingnir, Þórbur skundar, inn í búð, svo öldin kenndi, austmanninum fædju sendi.

99. Þagnar Þórir frægum runni Þofnis-
tína, þekkti bjóður byrgdar Grana, bædi hann
og foreldrana.

100. Kosta eg burtu Kjalar's dreggja
Foppnum tóma; hér mun best að hatti rima,
horfin mesta dags er skima.

5. M í m a.

1. Gleidólfsknor úr hljóðavor eg renni, súnun
þó í fimmta sinn, fram á löina blandpollinn.

2. Eddulausan eg með hausinn þunna, kvíði
sút, ef kvíkar far, að fastist út og drukkni þar.

3. En ef náði autá og fræðarómi, upp með
bón þá orga fer, Dedeson Jón, þú hjálpa mér.

4. Hjálparsljótur hann mig njóta latur, að jafn-
lyndir erum tveir, eddublindir segja þeir.

5. Segir hann, eg jannleik þann ei tvíla, af
vanmætti útfljóti, eddubvættings moldvibri.

6. Ahlatandi og allra handa flúdur, orðaklauður
óþarfar, og vitlaueu kenningar.

7. Efnistöpun, ærin gop og tittir, ráðaleysi orð-
að í, eins og meis hann lýsir þvi.

8. Máls á þingum þrákenningum svesar, kyn-
andi með kvæðum slg, kann ste hann sé að skensa mig.

9. Eg þá fer að appellera bradur, vinar til það
málið mitt, mér ei dylur ákít sitt.

10. Þróðrarvinnu ef hann að sinnur þegi, söns um þoll eg syndi þá, með sveittan kollinn til og frá.

11. Dómur hans þess dānumanns gāfaba, vízku-gaba vašinn kvitt, veri kvæðastjölid mitt.

12. Hann umbæti, hvað sem gæti lāgab, fyrst eg bānga fyrir hann, Þjalarstrānga jörinn þann.

13. Hamingjunnar hlāa sunna vermi, sinnu mōa samdamanns, söma þrói blōmstur hans.

14. Mannsaung þennan þarf ei fenna fljōdum; Durniskera dreggin sé, bebiserub Þorlāke.

15. Þar við skildi' eg Þundargildi forðum, er hann Þórir andgi fékk, ættar-stórum fagnad rekk.

16. Þjærri þykkju Þórdur skikkju salar, hinn segir, að hún sé til, hana þér eg skinkja vil.

17. Drvagrér einn innkom hér nýlega, honum þókti hún of dýr, hljóp því fljótt í burt óhýr.

18. En að þér eg effert fer að falla, hrósum gjarna höfðingsid, hún er þarna, taktu við.

19. Geymdu, meðan gaungum hēðan, skikkju, eptir gjaldi, eg vil það, upp að tjaldi, Þórdur kvæð.

20. Þórir vildi, Þórdur skyldi hana, bera heldur burt með sér; Blinds því elda neitar ver.

21. Ut svo geingur, ei var leingi burtu, Þórir greidda fór svo fæd, fylgdi Eitur líka með.

22. Þá Audólfur þar á gólfid vendi, og svo hinn, er um eg kvad, austmanninn um skiffju bad.

23. Þórir segir: þú mér eigi vildir, gefa verdid hennar hér, hvað eg gerdi setja þér.

24. Of dýr þótti þér og fljótt af sagdir, áðan seld hún öðrum var, en þú geldur níðfunnar.

25. Jón þá skrafar: eg skal hafa fatid, hver sem mæla móti vill, mig ei fæla hótin ill.

26. Sagdri skiffju sér að hníffir Þórdur; nær Audólfur svoðdan sá, sarakólfi þúngum brá.

27. Jón þá líka Jóluis flíka loga, tendra gáði Týrs á frú, til hans bádir lögdu nú.

28. Þórdur sér, hvað þessir gera vildu, reynir gerda ráðsljóti, reiddi sverd að Audólfi.

29. Hjálminn rauf og hausinn klauf í sundur, Audúlf dúnka undir vamm, er á hlúnfast gólfid hann.

30. Eitur sér, hvar farid fer að Þórði, minnisfrónid mein það skar, móti Jóni skjoldinn bar.

31. Þórdur heppinn þá nam sleppa skiffju, hord vísfipti hugnast ver, henni fipti Jón að sér.

32. Hetjan sviuna sáralinna reiddi, Jóni að með eingin grid, — en ef hann skadar manntetrid.

33. Rétt í sundur setti undavargur, Jón, svo ber að byggd Heljar, beint um þverar herðarnar.

34. Nassi skrokkur skryktist nokkud fjærri, þar á ládi hniginn hann, Helja þáði tvífiptan.

35. Borgfirðinga brands í þinga vinnu, sótti margur strax í stad, stefni vargur Þórði að.

36. Þórdur hljóp út, þegar hópiinn kenndi, esldur frapt, þar unir hlöf, upp í rapta budlúng stöf.

37. Steljandi ólmir brandahlinir, sóftu þá að sverdarjód, sumir fá að missa blód.

38. Vardist leingi vel og dreingilega, frægdabyrstur, þúnghöggur, þegunin lista vopnsmur.

39. Mæfir skóf, en mæðast tóf um síðir. Eitur veit, að ei má hann, einn svo þreyta bardagann.

40. Hélt svo bráðast happaráða fljótur, Mistarhreggja lundur lins, leid til Skeggja, fædur síns.

41. Mælti snjall, svo mátti karlinn heyra: fljótt með þínum frægdasíð, fóstura mínum veittu líb.

42. Eins og furdi, aptur spurdi Skeggi: hvað til vann, að einfær er, ekki hann að bjarga sér?

43. Eitur segir: fá menn vegið hestir, tvo sem gildir róms um rann, ræna vildu og drepa hann.

44. Borgar- hér af búum eru -fjardar, Heljar þróna hlaut sérhver, hétu Són og Audúlfur.

45. Fósttra minum Fofnisbýnu börvar,
hardar vilja hefndir fá, hann og skilja lífi frá.

46. Gleyndu ykkar gamla þykku sinni,
dád og söma sýndu þinn, sveigir stjórna,
fadir minn.

47. Fyrst að fá er sama frá héraði, líf-
gjafari lífa minn, listasnarri fullhuginn.

48. Steggi aungu skyldum flaungubaldri,
svara frammar mundi meir; með það sama
skildu þeir.

49. Sinnisreidur sveininn Eður þáng-
að, hljop sem Baleys bjartar þá, blifa
halastjornur fá.

50. Leit í Þundar Þórdar mundum sól-
in, bezt ef handur brunar hly, blóðs dreyr-
randu stýum í.

51. Hægdist brjósti, hann þá fósttranu lit-
ur, Mistarcingja vinnu við, vopnum fleingja
fynni líð.

52. Frá þeim innir ei að sinni fleira; fver-
bitseggja fastan ver, farlinn Steggja sinna ber.

53. Sat þegjandi samt í vanda þaunkum,
Eður blidur burt þá gefk, bóndinn stridur
talad fékk;

54. Hef eg á grun, að gólturinn muni
rýta, hljóti grísinn Heljarmók; hann uppris-
og Skofnúng tók.

55. Fræningsbýnu fleygir sína fallar,
Midfirðinga með sér þá: málma þingid
fomid á.

56. Fremstur ert, sem ólmur hjörtur,
þandi, sig á undan seggja frans, svo til
skundar bardagans.

57. Hljóp að þjóð með Herjans glód
upp reidda, ekki tregur hús í þrá, óttalegur
var hann þá.

58. Hann fram gekk svo hart, að rekkar
flýðu, sárum bræddir fleins af fund, seifna
hræddir vigs um grund.

59. Allir sárir, ædatárur stoffnir, Þórd-
ar undir hvessum hjör, höfðu fundid þau
ótfjör.

60. Þórdur stóð með þundarglód í hendi,
ædatrega eingan bar, en áfaslega móður var.

61. Sættastefnu síðan efna lödir, sök til
Steggja skutu þá, skal hann leggja dóminn á.

62. Svo var gjörd uppsögð af Njörði laga:
fextán löðin silfurs hér, sverdarjóði gjalda ber.

63. Þyrir Jón, sem féll í lóni benja, en óbættur að öllu fé, Aldúlfur sem dauður hné.

64. Allir þeir, sem Þórði geir að báru, og Droptamárinu högg und fang, hafi sárin bótalaus.

65. Hér við skildu hreyfði gildu þegnar, bjó sig hver til burtferðar, bangagrér og heimreidar.

66. Varníng bundu böggum hrundu' á flakka, halda gjordu = heidi þá, Holtavörðunordur á.

67. Skeggi og Þórdur skrefuðu orð ei saman, að Midfjardaránni bar, ádu gjarda filum þar.

68. Stigu af baki brjótar jafa hnía; Skeggi ósefur skjals af hyl, skraf svo vekur Þórdar til:

69. Asbjörn skyldur einu til vildi fjósa, mig að fara fyrir sig, fljóðs og svara krefja þig.

70. Vill Sigríði systur blíða þína, lega fleygir Sigtýs fá, sér til eiginfönu fá.

71. Bón mín er, að bangagrér sé heitin,

Tofnis eyra eifin fin; annsvor heyra vil eg þín.

72. Þórdur svarar: það er bara furða, min til leita mæga fer, móinsreita frægur ver.

73. Bar minn aldrei vinur haldinn góður, Asbjörn sá, þó andartlin, ætli sá að ráðum mín.

74. Vinsendi ringa veiztu hringa njótur, sem eg nú þér segja vil, sýnt hefir þú mér hringad til.

75. Samt má játa, sá er plátu reynir, afstramur og ófeiminn, audugur og stórborinn.

76. Veit eg ei, hvað vísið segja kynni, eða brædur okkar tveir, ef hér stæði hún og þeir.

77. Stefgi tjáði: traustu ráði þínu, veit eg týrar fylgja fleins, fogur víra hrundin eins.

78. Vist mun það, svo Þórdur kvad á móti, samt mun duga annað ei, en viljuga gipta mey.

79. Þóðar greidur þá til Eður mæli:

rád þú skordu ljósri lins, láttu að orðum
födur míns.

80. Svarar Þórdur: sámdar orða þinna,
viður spjóta velborinn, víst má njóta fadur
þinn.

81. Líðveizluna lífa muna bæri, sem að
Aluduns elda ver, í sverdnaudum veitti mér.

82. Þvi skal heitin þundi. Geitis mála,
grettisfitja fegur gná, í festum sitja vetur
þrjá.

83. A þeim tíma Týrs ef bríma reidir,
femur, hljóti hýra mey, hennar njóti síð-
ar ei.

84. Mál umtölud með handsolum festu;
heim til búa sinna sem, síðan súna frægdar-
menn.

85. Steggi hrófar hraustum Ósbúanda,
auknafu lédi afreksmann, og Þórd Hredu
fallar hann.

86. Það nam lífa löndúngsflífa spillir,
síðan tjáði hyggjuhreinn, hann með ráði
spádóm einn.

87. Sugur segir: hér mun eigi verða,
í þjóðhbraustu héraði, hredulaust að jafnadi.

88. Þórði fagna fljóð og bragðar heima, sinni færu systur frá, sagði hún væri lofud þá.

89. Audgrund tjáði ofbráðráður varstu, frændi, þeim að fastna mig, fyrri en heima sæi eg þig.

90. Þórdur segir: það skal eigi standa, frammar en viltu, faldaná; fljóðid stillt svo mælti þá:

91. Gaman mitt má gedid þitt ei styggja, fríðum sínni eg frægðarhal, forsjá þinni hlýða skal.

92. Svarid Þórdur þakkar skordu bauga, henni síðan skiffju skir skeinkti vísis mánaðyr.

93. Svo í ljóðum svanna rjóðum halur, utan þykkju inna vann, allt um skiffju bardagann.

94. Sat í fyrðum sendir byrðar Grana, Eíður lífa honum hjá; hróðurinn víkja skal þeim frá.

95. Þetta sumar sigldi af humra mýri, hingat greitt með höldaval, hafsskip eitt að Lángadal.

96. Ekfísláða átti ráða saki, Drmur

bródir Aðbjarnar, eitt frændjóðid Seggja var.

97. Er dagskíma eins og ríma þrotin,
undir grímu bakka bar, blárinu Jmu Nordra-
far.

6. M í m a.

1. Þraumis úr hafi sig en sýna sólar hvarma,
leturtrasti ljósu skína lífs með varma.

2. Kvaks um stig er kulda loftid kvæðainni,
grunar mig að muni frostid minna sinni.

3. Ef hamingjunnar hlýnar skást af hægum brima,
held eg kunni hnjótar sjást um háttatíma.

4. Ein ef nýtur sjón og höndin svars á leiti,
má ske hvítu leturlöndin litum breyti.

5. Vinn eg til að vada fropin vitleysunnar,
leirug hylji hyggur göpin heimsku minnar.

6. Mér að þristir þánkaþreppa' í þrautasafni,
von er síst eg vítra greppa verði jafni.

7. Má ske slæma hindrun þítti, happs þó neyti,
ef þeir kæmu í ástand mitt að vllu leyti.

8. Ekóinn get eg sjálfur sinn hver seggja þekki,
miklu betur heldur en hinn, sem hann ber ekki.

9. Þó skjaldalundum skýri eg grant um skop
ónáða, finnst mér stundum vera vant úr vondu að
ráða.

10. Bezt er hætti hér um ljóða hnuggid sinni,
felta ætti brognum bjóða Baldurs minni.

11. Beslustormur Bláinsfar til бага lesti, þar sem Drmur eldufar, við Ísland festi.

12. Frétti Skeggi, frændi sinn hvar festi Þnorinn, bjóst með seggi, fór að finna fleinaþorinn.

13. Band til vísta auðs með asla eydir málna; það ótvístur þáði hafla Þundur fálma.

14. Allt til Reykja Drmur hvatur esíð þandi, með færleika svo þar sat í sóma-standi.

15. Drmur þótti ósvífinn og illa stilltur, búinn þrótti vigs í vinnu vonzku piltur.

16. Ræstur, stærkur, stór og herfinn stáls í hridum, sem berserkur vonzkuverkin vann á lýðum.

17. Klædda verjum lagði að leiri lunda skjóma, þóktist hverjum manni meiri myrðir sóma.

18. Eitt sinn lauga Drmur reit með itum tredur, hann þar lauga hýsing leit, sem hugann gledur.

19. Eins þar gnóttir lauga vanu, á leid

heim dregur; Ormi þótti þekinn svanni þokkalegur.

20. Spurdi sveina, sól hver væri svofnis stétta; en þeir greina máls af mæri mein-
ing rétta.

21. Ad Sigríður svanninu heiti og fé frá Dsi, glöð sú býður gróttu hveiti gædd með hrósi.

22. Eptir feingium ástarfeim af ordum seggja, beid ei leingi, hljóp því heim og hitti Steggja.

23. Svo réð tala, tryggð þó nidi, Týr við branda: máttu fala með Sigríði, mér til handa.

24. Glosa marar leit eg lín hjá lang-
um ádan, og vil þú farir vegna mín í vinn-
ing tjádan.

25. Steggi sver: eg svanna þennan sízt mun fala, handa þér, því annað enn er um að tala.

26. En hverja adra hyggjan þín er helzt vill fjósa, gammastjadra ljósa lín, sem lýð-
ir hrósa.

27. Ormur bístur ordum brá til alda-

vinar, Þórdar systur þú skalt fá; eg þigg ei hinar.

28. Ekleggi sveigja svar til varnar svo ræð manni: festarmeyja er Asbjarnar úngur svanni.

29. Grekkja vinna muna mínum mundi fæla, festarkvinnu frænda þínum frá að tæla.

30. Drmur grettis afra njót svo anns-
ar stríður: akta eg þetta ekki hót, hvað
öðrum lýður.

31. Ef þú dugar ekki mér til útréttinga,
þá nauduga fipla fer eg foldu hringa.

32. Beit eg illa bræður bera bolid þetta,
mín skal frilla víst þó vera vísið netta.

33. Hardla skammt mun hefudin ná, þó
hóti styggdum, róstuðum mun þykja þá í
þessum byggdum.

34. Ekleggi annsar skjómarunni af skir-
leif sínum; á mig stanzar illmennstunnar
ossa þínum.

35. Með ósæmdum fingra fanna foldu
veida, hreytiræmdum hlýrum svanna hefud
af neyða.

36. Hverfur stát, þig hart mun svelta
hjórinu hvassí, þrátt hefir látid Þórdur
velta þýngra blasí.

37. Alls óhræddur Drmur sagdist að
því fara; heidri gjæddur hinn að bragði
hlaut að svara:

38. Heldur vil eg hrekkjum tálma, hvað
sem fædur, og biðja þílu sóta sálma sóma
meður.

39. En frægdum spilla fer mig gruna
ferdir slíkar; þú munt illa þar við una, ef
þér ei lífar.

40. Var þá Eitur innan rauns að eyða
mjöður, svara greiður svo réð annsa sínum
föður:

41. Finna verð eg fóstura minn og frá
híð sanna, inna Méri hrings; en hinn, það
honum bannar.

42. Þóð skal gera báruhjóna þér með
hrósi, það má vera þó til sóma Þórði á
Dsi.

43. Með því orði málum stóð svo mætti
vinna, sendi Þórði bóndinn þóð, og lað sig
finna.

44. Hjörvatýr ei tæfði núna tryggða
svinnur, fór með hlýra bæsing búna, og
bóndann finnur.

45. Heilsan þýða halur vekur hjórt við
seggi; þá með blíðu Þórði tefur þægur
Egaggi.

46. Smustormur út svo hrístir orð áu
bíðar: frændi Drmur fríða systir fá vill
yðar.

47. Málid nýttja það við þig sem þótti
tvarid, mig það flýttja fyrir sig, og fá and-
svarid.

48. Öfó ráðandi undrafi þó, hvað ald-
inn tjáði, svo hljóðandi svar tilbjó, af settu
ráði.

49. Undarlega meining máls eg má það
játa, hrund alltrega hrannarbáls af hendi
láta.

50. Muntu skilja ferleg firni fíflsku
hrada, um funa hylja fold Asbirni fyrir
lofada.

51. Þeirra mála imþran ei þarf orð til
hnegja, hrannarbála sízt má sveigi svif að
teygja.

52. Eitur beiddi fóstura frægan fæðurs-
ordum, að nú greiddi úrskurd þægan eins
og færdum.

53. Hvað eg megna hinn svo talar hreinn
af táli, þinna vegna og Skeggja skal eg
særa úr máli:

54. Drmur gjöri utanför, sem aðrir
gumar, þar svo veri þornabor allt þetta
sumar.

55. Betur næsta þar og þreii Þundur
skjóma, síðan færsta sæfja megi seimgrund
fróma.

56. Ef þá væri Asbjörn hingat ekki far-
inn, eða tærir hraustur hringa Helju bar-
inn.

57. Annars standi allt umtal við eydir
hrotta; njótar branda nefndu að hjali nóga
votta.

58. Skeggi þakkar Þórði sverin þægda-
rifur; Sjeluisstakka blidur þörinn burt svo
vifur.

59. Drmur heima ei sat þar hjá ita-
grúa, skapstór seima sferdir var sitt skip að
búa.

60. Litlu síðar hélt þó heim, og hitti
Eleggja; frétti stríður geds í geim af gjörð-
um seggja.

61. Döflint þótti og ómannulega eptir-
geingid, að hefði ei fljótt, svo hepti trega,
hana feingid.

62. Mörkin kurtis mararfuna min skal
frilla, virðar hvort sem við það una vel eða
illa.

63. Eleggja stírdi skjali stillt svo skraf
til gefur: svo mátt virða, sem þú vilt, og
sinnid hefur.

64. Hrekkir þínir heimska og slægdir hart
á detta, svo þú týnir fjöri og frægd, ef
formar þetta.

65. Frægum vilði ei hlýða hal, sá heill-
um eydir; þar við skildu þegnar tal og þóftu
reidir.

66. Drmur naumast eptir það beid eina
grímu; heiman laumast Dsi að við upp-
tók skímu.

67. Hjá Sigríði sezt á tal, en sótti
minna, við þó byði hrekkja hal, vill hún
ei sinna.

68. Sagdi rétt af siunubýggdum svar mótvarnar, meðan ei frétti traust í tryggdum til Aðbjarnar.

69. Lífa mundi Þórði þetta þóffnast illa; girntist lundin gróßku metta gridum spilla.

70. Svorum hallar Drmur að, því ofsinn veldur: eg mun varla óttaast það, né afta heldur.

71. Bestan spjalda vann að spjalla: vill mig gruna, Þórdur gjalda þér mun alla þvermóðsfuna.

72. Aulinn brá þó ekki hót af illum vana: morgna þrá hann fór á fót að finna hana.

73. Þykktu sína Þórdur lét við þegn í ljósi: komu þína hingat hyetja hættu að Dsi.

74. Þær ófrægðar ferdir þér eg framar hanna, til óþægðar mestu mér og meins við svanna.

75. Svoddan hættu hreint að vinna, hirdir seima, og þín gættu annað sinn, ef eg verð heima.

76. Drmur sína gaungu gat svo gjört að laga, naudasvin í náðum sat um nokkra daga.

77. Þórbur sítum þrátt nam eyða þref
við starfa, sína skútu bjó á breidar brautir
farfa.

78. Atti skreidarfarni að flytja frá Horn-
ströndum, eptir leidi seggir sitja fels hjá
gröntum.

79. Sigt réð álfur öldumána idju spara,
ætladi sjálfur essi ránar á að fara.

80. Kom sá dagur, knár að tredur kemb-
ingsheidi, batnar hagur, bragna gleður bezt
leidi.

81. Drmur heyrir ætla þeir á unnar-
skíði, sigt við cirir fleinasreyr og fann Sigríði.

82. Sú við þvotta sat við laug, hjá
sóma kvendi, veisir hrotta vakti spaug, er
Venus kenndi.

83. Hann að bragði hepti gáng í hrekkj-
um frefur, hofud lagði fljóðs í fáng og
fadma tefur.

84. Bill ei líðkast vísið þá við vominn
pretta; ein var gríðka henni hjá, og horfði
á þetta.

85. Hún í skyndi hlaupa vann, sem héri

knúinn, þrumu linda Þórd við fann, og þá ferðbúinn.

86. Hermir tvíanna trúföst lína tjörgu Þundi: þerminn¹ finna þú mátt þína Þórs á sprundi.

87. Ormur var hjá veigabréi, og vildi fá það; þessu svari þú mátt trúna, því eg fá það.

88. Svári keldu sízt vill annsa svifa- greidur, þrífur skjold og gillingsglansa geyrsireidur.

89. Barast fleipur veifir fleins, þó vari bræði, þar að hleypur undir eins, hvar eru bæði.

90. Ormur lá í kjoltu á kvendi, kúrdi niður; hinn það sá, og sverðabendir sagði viður:

91. Haf á gætur, bratt þér búinn hást- ann sérdu, stattu' á fotur fljótaft nú, og fjörð verdu.

92. Betra væri að bregða fyrir benja- ljánum, það er nær, en frjúpa fyr að kvennahjúanum.

¹) Berma er systir, eins og barni er bróðir.

93. Drmur hreppti umbrot stinn, er að sér gáði, sínum eptir sáralinna seilast náði.

94. Þórdur reiddi Tvíblindstundur trautt með blidu, hægra sneiddi handlegg sundur hans við síðu.

95. Hart viðbrast, þá hreppti undu happaprotinn, fóturinn vaxt, og var í sundur við umbrotin.

96. Hetjan glegga hjörinn reiddi Hárs í stormi, þetta heggid hjarnar sneiddi hnjúf af Drmi.

97. Frægdum rúður fróns á skalla fétt að krjúpa, fjöri spúdu æðar allar út um strjúpa.

98. Þundar ljósa bör ei beid hjá benjaðsi, heim að Dsi lagdi leid, og lýsti vigi.

99. Þá Sigríður það við segginn þyljatfur: hér ef býður, hraustur Skeggi hefndir vefur.

100. Lítt eru funnar leidir mér, kvad lundur seima, fleins ef runnar vopnast, vera, vil eg heima.

101. Til Skeggja læt eg skunda mann

med skilabodum, Orms að gæti hræis hann í heljarvöðum.

102. Annar mærin : undarlegur ertu, bródir; her með ærinn hingat dregur hann um flódir.

103. Gleins í regni flestum hér þó frægri fértu, honum megu ei móti ber, því mannfár ertu.

104. Brosti Þórdur bezt, er vildi byrgja kalann, hringaskordu hann við skildi, og hitti smalan.

105. Gram að Reykjum fljótt bad skunda fædir sauda, og birta ósmeikum Bjarnar kundi barma dauda.

106. Halur dræmt, sá minna megnar, mundi svara: það er flæmt, en þinna vegna þó skal fara.

107. Leidist mér við ljóðaslaginn lýtunt bína. Níman þver, og þar með daginn þrýtur núna.

7. N í m a .

1. Appljómandi vagnaveg, völdug Derlings-
kvinna, fold gyllandi er, en eg, orða brand úr flidr-
um dreg.

2. Honum brýna blýtt af ryð, hann á nú að buga, Þórði sýna þarf eg líb, þrumu Gínaræloga víð.

3. Honum beita bezt eg má, brögnum Steggja móti, einhver fveitan fveinar þá, fviðu hneitis stoffinn frá.

4. Vilji gæfan líb mér ljá, löndungsbíl að sefa, mikilþæfur heita má, hetja snæf í fröggunum þá.

5. Luffist þetta verkib vel, vaxi frægd og hugur, eg þá flétt ei eptirtel, annan sprett í randajel.

6. Verð eg duga Þórði þar, þó í fláist vanda, með öfluga umsjónar, öfurhuga líðsembdar.

7. Megnið orða mistilteins, mót Indrida standi, hans má forðakvístum eins, fælt ástorda jelib fleins.

8. Mitt í standi svarasverð, sigurhrós ef feingi, ösigrandi af ita mergð, eg á landi haldinn verð.

9. Söggrúm gefið holdar mér, hjásitjandi þegid; mannsaungs stefið endað er, ata bréfið sagan fer.

10. Týrs árgala róms í rann, réna skvaldur náði, þegar smalanum Þórdur fann, þá réð tala svo við hann:

11. Þóð þau skapa skylt eg sinn, Steggi af landeigu minni, fljótt afglapa færi sinn, fyrr en snapa hræðýrin.

12. Sljóp í skyndi halur snar, heima Steggja sinnur, sín erindi bezt fram bar, brá ei lyndi trúskapar.

13. Þar við Sleggi blidu brá, bístur fallar saman, vopna hreggi vana þá, vassa seggi, tugi þrjá.

14. Drms að hefna hugur var, helju Þórd í færa, þángað stefna fíls um far, fát til nefna hindrunar.

15. Þeim svo frá eg Þórdar til, þætti ljóða vendi, hann ósmáum brandabil, bjóst við þá í hefndastil.

16. Heimabroegnum befalar, bræðrum lífa sínum, rómugögnum reifast þar, róma segnum blehdinnar.

17. Vopnum undir velbúinn, var einn tugur manna, þrífu mundir stálin stinn, strax um grundir sjá herinn.

18. Eit í þessu þeim að bar, Þórdar til svo vendi, hliðastessu og skjöldinn bar, Skoglarmessu djákni snar.

19. Sig til varnar síðan býr, sínum fóstura meður, ef að hardnar geiragnýr; geyft að þarna Sleggi snýr.

20. Eggjar líð til aðsófnar, aldin hetjumaði, lítill grida von þá var, vandin slíðra í mundum bar.

21. Hinnir leida höðum frá, harða nadi benja; hifar reidur þegnum þá, þegar Eid í floknum sá.

22. Þórdar stránga þykfjan grær, þá til Ekeggja mælti: þú mátt ganga nokkud nær, nú þig fanga dauðans flær.

23. Eg er snarast albuinn, urana britja seitu, ei mun sparast oddvitinn, er sá bara fullordinn.

24. Ekeggi Gírdar gust hláðinn, gegndi Þórdar máli: sízt eg stríði son vid minn, sátt þó bida læt um sinn.

25. Hvern vid skjalda mælti meid, med sér áður fjörinn: vid skulum halda heim á leid; hetjan talda var þá reid.

26. Hæðsla meir en huggædin, hamla Þórdur sagði; essin feyra itar stinn, eingu fleiru svarar hinn.

27. Ormi haugur orpinn var, í Midfjardarnesi; hvíli drangur þessi þar, þokktaug er fúna þar.

28. Hér um tala meir ei má, menn er reidir skildu, í Långadal eg eptir á, eitt mannyal að segja frá.

29. Einn þar bjó í Eingihlíð, aldin hét Þorvaldar, lænuir þó með faungin fríd, færði ró þeim sjúfa lýð.

30. Bænir sveinar voru tveir, vitrum bornir haldi, haugareynar báru geir; Bjarni og Einar hétu þeir.

31. Einn hét madur Indridi, Orms var fóstbræðringur, velskapadur, valmenni, víga-
hradur fullhugi.

32. Kolbeins-ár hjá ósi hann, átti knör og vildi, sigla knár um sildarrann, sofnadi fári tíma þann.

33. Þísur greina gildur sat, Grund í Skagafirði, tamur fleina frekt við at, fólft-
una eina dýraft mat.

34. Lýð af krasdi linnajörd, leidur sveit-
armönnum, gæfan lafði gróf með skord, godord hafði um Skagafjörð.

35. Fá nam spara falsráðin, fullur und-
irhyggju; sterkari var en mennskir menn, myrti bara trúskapenn.

36. Hans tilleggja hrósunar, hót ei orðin
sögu, stýrir seggja sonur var, systur Skeggja,
Tórunnar.

37. Þrótt ei vægir þátta flid, Þórhall
bónda nefni, með áncægju marga tíð, á
Míflabæ í Dslandshlid.

38. Hetja eingin hann þó var, hræddur
og vesalmenni, skrum hjá meingi skarpt fram
bar, skrapp í keing við heitingar.

39. Þóttist ráðum þrigæddur, þó við of
sjálfhælinn, audi náðum í-mæddur, ómúngs-
þráðum síflæddur.

40. Holdur talinn andgrund á, Dlof hét
sú kona, Hrolleif alin, hermir skrá, Hrolleifs-
dalin byggdi fá.

41. Væfnismenutun margbúin, mesti kvenn-
skerlingur, hún var flént við hroðverkin,
heldur fennt um státsmóðinn.

42. Kurteis, vitur, væn og blid, vafin
kvennadyggdum, sómaglituð, glöð og frid,
gjarnan flytur annsvör þýð.

43. Um fram manninn ætíð var, eins
að viti og sóma, úngur svanninn blóma bar,
en bognadi hann við ellilar.

44. Stóraudugur var hann víst, væna
fékk því konu, rýrnadi hugur hér af sízt,
hofmóðugur dramb í snýst.

45. Kálfur bjó á Kálfstöðum, kynjaríkur
ur bóndi, meiri þó að mannkostum, marga
dró hans rausnir um.

46. Svo þar vildi' eg segja frá, sem
hann Skeggi fordum, Þórd við síldi húsum
hjá, heiptarfyllði fappinn sá.

47. Brátt þá sendi bóndinn snar, bod
Indrida norður, að hann vendi vassur þar,
með vond í hendi mergundar.

48. Vigid Drms hann vita lét, vera
fljótan beiddi, hefndasforms með fanganet,
fleinastorms þó gjósi hret.

49. Brands í óra baugagrér, brá við
skjótt og nefndi, menn til fjóra fylgðar sér,
fleins var þóra hraustur hver.

50. Sjóvíkingar gyrtir geir, gildir aust-
menn bádir, Isleningar adrir tveir, oddum
hringa ristn þeir.

51. Mundilsjera meyan þá, morgun einn
réd dansa, rekkur hver á bak sér brá, bit-
ils héra sporum slá.

52. Klótavídi rit órángt, reifnar hetju-
maka, bar Indridi af þeim lángt, afreksíð
og megid þrángt.

53. Brandinn stíma hafði hann, hægri fest við síðu, miðgard líma makadan, mein fá vinna hlífum kann.

54. Hlífalarinn handsfjólid, hördu bar af stáli, brjótur ara batt við sig, biturt sar á vinnstri hlið.

55. Lokkahandur hardan bar, hjálm í stálaprúmu, þann ei blandur skjómaskar; skjöldur raudur fappans var.

56. Ullarsleyid ágætt þing, itum þótti vera, mörg á dreigid málmáþing, mjög vel flegid stálbrydding.

57. Mikid flótakvístur bar, frókaspjót í hendi, jötuns fóta jarðir skar, járn óljóta holundar.

58. Létu jóra mæðast menn, mikid lánga spretti; Vatnsskard stóra undir enn, álma þórar komu senn.

59. Frá þeim vendir Frostaskeid, fyrst um sinn að Dsi, hjørs þar bendir ásamt Eid, audnukenndi Þórdur beid.

60. Urði Skeggja tryggur tér, traustum fóstura sínum: varast eggjahrídir hér, helzt ráðleggja vil eg þér.

61. Norðursveitir Íslands á, að þú fyrst um tíma, hédan beitir hesti frá, hamingjan veitir líðsemi þá.

62. Eptir veita umsjón hér, eg skal búi þínu, samt um leita sættir þer, síst um neita trúskap þér.

63. Lát um steffi þánka þíns, það ei leingi hlaupa, fúrum ekki á fotta líns; fapp eg þekki födur míns.

64. Þórdur vildi þreja fjur, þó varð Eður ráða, spjóta hilding hugadur, hann víð skildi naundugur.

65. Skappans brædur vildu víst, vífja burt með honum; Þórdur rædur, það af snýst, Þunds með glædur heiman býst.

66. Bopn og jörinn valdi sér, víst í beztu lagi, hvergi rór að heiman fer, hjálmaþór einn meðfylgjir.

67. Fyrsta daginn röstum reff, reid með allt að kveldi, sérhvern bæinn fordast féff, flest í hagiinn þegnum geff.

68. Burtu leidd hin ljósa tíð, læddist nóttin yfir, ferdin greidda þraut óþýð, Þórdur reidd að Eingihlíd.

69. Yfir hjálmi hetjan snér, hafði síða grímu, brædda málm, bar hardgjör, bitra skálm í valassör.

70. Þorvalds fundar þóftust fá, Þórd af máli kenna, sinn þeir fundu fœdur þá, fréttum hrundu róms af brá.

71. Fari huldu hann um láð, hjalar bóndinn vitur, mun þeim duld hin mesta náð, mords fyrir skuld eg helzt fæ spád.

72. Bitur madur lætur líð, leida Þórd í sæti, setti gládur sér við hlíð, sára- náð- urs frægan við.

73. Ertu þegi karlinn kváð, kappinn Þórdur hreða? Nesna megið þér mig þáð, þegninn segir rétttaláð.

74. Ferdir hans og fréttir um, frægur bóndinn spurði, ei var stanz á annsvörum, afrefsmanns í vidræðum.

75. Sína fyrirætlan á, Orms og vígíð minntist; náðabyrir falla frá, fyrst að fyr ei sitja má.

76. Skelfast ei um skilnings bú, skulum bóndinn sagði, ærinn segir undur þú, Orm- ur veginn liggur nú.

77. Ekleggi snar við margan mann, mun hér eftir koma, þig ei spara þá vill hann, Þórdur svara í ljóðum vanni.

78. Orms þó suðggaft eftir hér, ólmir frændur leiti, benjadegg þar velja fer, bana-
hogg að velja mér.

79. Það af fleina fundi senn, fá þú skyldir heyra, trautt eg einum undanrenn, Yggis þó reyni tundur menn.

80. Bóndinn greidir svoddan svar, satt mun þetta reynast; en vertu á leidum veg-
ferdar, vopna reidir, um þig var.

81. Viljir herða hug norður, helzt mér þánfiun spáir, þraut að sferða þreflyndur, þú munir verða fullreyndur.

82. Dísur situr um þitt líf, að því máttu gæta, laungum flytur forðakíð, faudans bit-
ur heipt óvís.

83. Vrid skyldur Orni fá, í höfðingja tölu, hvergi mildur hjers við þrá, hrekkjum
fylldur — segja má.

84. Þá í kvæði Þórdur tér: þú skalt ekki meina, að eg hrædist Dísur hér; audnan rædur hvernig fer.

85. Held eg læfka meir og meir, minn-
ar ættar hreyfði, skuli ei fækka frændur þeir,
fyrir en smækka mig að leir.

86. Hetjan svinna hjörvastaf, heilræðin
svo þakkar, bóli linna bang einn af, burda-
stinna karli gaf.

87. Þessi greidinn þófnast víst, Þorvaldi,
sem tjáði: nú ef reidinn norður kúyst, nóg
mun leidinn funn þér sízt.

88. Einar, son minn, því skal þér, þessa
vegi kynna, láns mun von af lausagrér,
leidinn honum funnug er.

89. Burt svo veif með hangafreyr, bónd-
ann Þórdur kyaddi, ferðafreif að magna
meir, með færléifa skildu þeir.

90. Eygló hjarta Sudrasal, sem híf
fyrsta prýddi, reffar snart á reidaval, runnu
hart fram Lángadal.

91. Býsna víða leidinn lá, lands um slétt-
ar grundir, runnar skíða roskir þá, ridu
síðan Vatneshard á.

92. Í nesjdu skardi norðan til, nálægt
Arnarstapa, hindum gjarda helzt í vil, hvíld-
ar varð híf fyrsta bíl.

93. Naum varð bið í nefndum stað; nær á sama tíma, flótavidir féundu það, kom Jndridi norðan að.

94. Þórdur lítur þegna reid, þó var langt á milli, glóudu ritur geyst við skeið; garpurinn nýtur fáu fveid.

95. Einar frétti halurinn hér: hverjir mót ofs fara? Hønd fyrir setti sjónargler, sá og réttilega tér:

96. Sé nú ekki Jndridi, Orms félaginu þarna, undan reftum ridandi, rángt eg þekki spjótshlini.

97. Brúnaþjöldum blasir mót, búning hans eg fénni, sterkt áhøld við randarót, raundan skjöld og frókaþjót.

98. Mun sá vera madurinn, mæla Þórdur náði, og um hérað uppridinn, ætlar sér á fundinn minn.

99. Hvað á eg undir hreyfði þín, hardni stála þruma, nær í mundum skjómi skin, skorin und þar blóði hrín?

100. Þornabaldri þá nam tjá, Þorvalds gætinn arfi, mannsblóð aldrei má eg sjá, mér það kaldri spáir þrá.

101. Þopnahríð og hjörvameið, hægt er enn að flýa, og að ríða rétttri leið, ráði hlýða þér í neyð.

102. Eit skal flýa, hermdi hinn, hót að raunarlausu, heldur drýgja dreingskapinn, dugnad nýan prófa sinn.

103. Fleira líð mitt frændaval, feldi mörgu sinni; hratt þó gríða hverfi tal, hér Sindríða bíða skal.

104. Þó reffur þér randan skjöld, rénar lítt minn hugur, óvíst er hver á í kvöld, á hans kveri stjórnavöld.

105. Nú sem bídu linna lands, lundar því með hjali, kom Sindríði og fappar hans, kvæðju fríðar varð á stanz.

106. Til þó stæði málmamót, mín skal endá ríma; hún er bæði laung og ljót, ljái kvæða smíðir bót.

S. R í m a .

1. Omavalur eptir fjáðra megni, draums af landi fljúga fer, furdu lágt þó vængi þér.

2. Eins og hann sé ofur fraptalínur, og kvíði því að komast hátt, kannast við sinn litla mátt.

3 Ego mun vera, þá veit gjör, sem reynir,
vorkun nokkur er þar á, orkan hans þó verði smá.

4. Hann er þreyttur, hrafinn, sár og mödur,
væð þó ljósa vilji sér, víðast pottur brotinn er.

5. Margt er það, sem munatetrið beygir, einginn
veit í annars barm, eða þekkir . . . þarm.

6. Einn þó sýnist einhvers stadar gláður, og
þarmatölum hreifi stýzt; hver vit það hjá sér gjörift.

7. Margur aud í annars hyggur gardi, hvar þó
mesta orbyrgð er, á því bezt er kæmi sér.

8 Þrédífast svo pallabómar margir, vítláus
mundi verða sá, er vildi fara að sigta þá.

9 Af litlu efni lof er sumum gefið, öðrum fyrir
ekki neitt, aptur last af hatri veitt.

10. Etla sumir annars last og hneifu, brot
sinn muni breiðast á, bæta svart með gráu þá.

11. Ego víð hverja sinn er heimsku bundinn,
og álykta með allt sitt vit, eins og blindur dæmi
um lit.

12. Drifur margt á daga manns til enda; því
skal eingiun öðrum lá, of hart eða dæma þá.

13. Forlögin ofs flytja margvíslega; margur veit,
hvað vill hann hér, það verða skal, þó hulid er.

14. Sýnir þeim, er sannleiks gæta vilja, eptir-
skrifad efni þarft, að undarlega stædur margt.

15. Sumt til mæðu svo til gæða lífa, neitt til
ekki neins midar. Nú skal vitja Sögunnar.

16. Þar var lofid Þuudarstaupa gildi, sem að hittuðst hetjurnar, heitin sögdu rétt, sem var.

17. Spyr Indridi: ertu Þórdur hreda, er Ormi dauða seldir sinn, sem þó var fóstbróðir minn?

18. Hinn kvad já, og hefndu nú, ef þeir, aldrei síðar andnað þér, annað betra færi á mér.

19. Svo skal vera, sagði njótur bauga; lögdu síðan allir að, einvirkjanum þar í stad.

20. Rappinn Þórdur Kjalarseldi raudum hampa lætur haufastig, hermannlega vardi sig.

21. Fyrstur allra fránu spjóti lagði, Sigurdur; en Þórdur þar, þúngan skjöld á mótti bar.

22. Þopnið hrökk af Drúngnis ilja grundu, eptirfylgdi aflid stráugt, ofan sökkt í völlum langt.

23. Þórdur sér, að þegninn spjótið festi, bjó til högg af beiskum móð, brandur á midjann strofkin óð.

24. Rétt við huppa reffinn tók í sundur, endin skrapp úr opi því, andarífid viltist í.

25. Þorsinnur, sem þetta líta náði þempu reidir fvernbit að; kom á skjöldinn höggid það.

26. Bardann flísur bæsingss egginn þunna, leysti þridjung fullan frá; fleinabryótur reiddist þá.

27. Reidði Þórdur rómuvöndinn þúnga, lærid Þorsins hýddi hart, hjófst það sundur rétt óvart.

28. Fótavana féll á grundu lídinn, flæddi líf úr ædum út, atadist haudur benjalút.

29. Kallar Þórdur: komdu strax Indridi, ef þinn hugur ætlar sér, Drms að hefna nú á mér.

30. Þoldi fappinn þessa frýun eigi, með Sigmundar salafýr, sverdanjóti högg til býr.

31. Kom á hjálminn höggid ógnarlega, út af slapp með einga bid, ofan í lærid renndi á snid.

32. Þórdur hlaut að þiggja nokkra skeinu, aptur því að orvarjóð, óma reiddi salaglód.

33. Rauda skjöldinn reffur bar á móti, blóðlitadur brynþvari, bardann allan sundr-
aði.

34. Hann fékk sár, en hrundi blóð á foldu; hvorugum verður hogggrastanz, hófst þá skarpur járnadans.

35. Söktust þeir af svoddan grimmidar-
ædi, máttu ei dreingir milli sjá, hvor meiri feingi hluta þá.

36. Bádir særdust, bekkir unda flóðu, þó
Jndrida miklu meir, migu benjar fróns á leir.

37. Litada blóði létu flíðravendi, tæta
sundur hold og hlíf, hetjulega vorðu lif.

38. Kjalarselda kyntan vafurloga, lagði
fríngum lunda hrings, lagasókn við hjörfa-
þings.

39. Þó Jndridi þolinn stálid reiddi, féll
um sídir foldar til, Farnathrs í skædum bil.

40. Mikil blóðrás megnid skerda funni,
sundurflatti af sárum hann, sig ei leingur
verja faun.

41. Herra sinn þá hinir litu falla, sóftu þeir með Gólneis glóð, grimmdarlega stáls að rjóð.

42. Hjer með reiddum hetjan orkuríka, fundrar þá, svo létu líf, lífin fýstu Þundar víf.

43. Móður kappinn mátti hrósa sigri, ofan um Rínar roðabjóð, rann úr eggja sporum blóð.

44. Settist niður sárin batt og fægdi, vígra baldur vasslega, veif sér þá til Indrida.

45. Kyfkti hraustum runni Þundar flæða, blóðs úr damm á betri stad, blíður spurdi frammar að:

46. Grunar þig, að græða sár þín megí? Já tilfagði geiragrér, ef góður læfnir þénti mér.

47. Þórdur hjúkrar þegni dreyraróðnum; fraptafreka fempan stinn, kom honum upp á hestinn sinn.

48. Flutti veifan fleygir Þundarljóma, vestur allt að Eingihlíd, áður lættar sólin blíd.

49. Þarvald beiddi þennan vel að græða;

lofar þessu listamann, læfna bændst og sjálf-
an hann.

50. Nei kvad Þórdur norður, mun eg
halda, og vita, hvað þar vidtefur, víst er
eg ekki dauðsærdur.

51. Karl Indrida ferlaug þá í setti,
fægði sár og áleit ei, ólæknandi stálasrey.

52. Þá Indridi Þórdar til svo mælti:
reyndi eg Orms að hefna hér, heppni sú
er töpud mér.

53. Það er kunnugt þetta fór að vonum,
eg varð sár til ólífis, en adrir reyndu
banastlis.

54. Einn þú fellðir of á stuttum tíma;
vopn að bera vart eg finn, vera nokkurn
lífa þinn.

55. Norður haltu nú að skipi mínu, og
bíð þar, til þess batnár mér, borga skal þá
lífjóf þér.

56. Athuga þú, að Dlof heitir kona, Mifla-
heldur = bæinn bezt, brekka hrings ei vænni
fést.

57. Listum búin, læknir allra bezt, hjarta-
gód og heidurlig, hana láttu græða þig.

58. Þsaur heitir einn þar nyrðra kappi, varastu þann vonda mann, víst um líf þitt situr hann.

59. Grimmur heldur Grund í Skagafirði, frændi Orms á illt óspar, um þig sértu næsta var.

60. Þórdur svarar: þegi mun eg hifa, fram að halda ferd minni, fyrir honum Þsuri.

61. Þú þalt hafa þótt fyrir tillogurnar, virða má og muna það. Madurinn kvaddi og reid af stad.

62. Hans um ferdir hermí eðfi saga, þar til Mífla = bar að bæ, beizla knór um refasæ.

63. Þórdur úti Þórhall bónda finnur; spottlega þó sparfi hann, spyr að heiti komu-mann.

64. Hermdi kappinn heiti sitt hið rétta; Þórhall aptur annsa fer: áður hef eg frétt af þér.

65. En hvað veldur, að þú leitar hingað? Þórdur gefur aptur anns, og svo hljóðar vísan hans:

66. „Háði eg vídu Vatns á skarði rómu, fjórir kappar féllu þá, fyrir minum benja-ljá“.

67. „Indrida þar óvígán lét falla, hetju-maka hjers víð kí, hraustum síðan gaf eg líf“.

68. Þórhalli tér: þú munt afreksmaður, mér lízt að þú munir sár, og misst hafir nokkur benjatár.

69. Þórdur gegnir; það eru fáar skrá-mur. Hér næst kemur húsfreyja; hún þá spurði fljótlega:

70. Hver er mikli maður sá nýkomni? Sagði hann þar híd sanna frá; síðan tal-ar bauganá:

71. Gardu af baki fylgdu mér í stofu, vel-kominn að vera í nótt. Vísi svarar bónd-inn fljótt:

72. Þúng vandræði þetta fallast mega, víðtöfu að veita þeim, vígasefum ferdabeim.

73. Allmög sárum, Örm sem vegid hef-ir, landflótta sem ordinn er, ei kann hefud-um forða sér.

74. Svarar snótin: sá mun luffu vinna,

honum sem að hjálpa fer, hann því gæfumaður er.

75. Því skal bjóða þessum frægdarmanni, hjá oss vera hér í stad, hvað leingi sem vill hann það.

76. Lifa græða geirasporin stóru. Þórdur hló og hjalar þá: húsuni ráða bóndinn á.

77. Sé hann þessu samþykfur að öllu, þiggja skal eg þóttum með, það sem konan bjóða réð.

78. Belti bóndinni vaungum þá og sagði ráði þar um öllu ein, eins og vant er haugarein.

79. Eg skal trúur í öllu reynast Þórði, og bera láta ekkert á, okkur þó hann dvelji hjá.

80. Fór svo Þórdur þeim inn með í stofu, máltíð góð hann mettar þar, með það flettur flæðum var.

81. Rappinn var í ferlaug síðan færður; smyrslin græddu laufalund, hann lá í sárnum skamma stund.

82. Þegar gróinn Þórdur var með öllu,

bónda við og lauganá, blíður eitt sinn ræddi þá:

83. Hef eg aptur heilsu feingid mína, og hér leingur ekki dvel, ef ykkur báðum lífar vel.

84. Minn er vilji, mælti hringagefni, að sem leingst hjá okkur sért; orðid bóndi greip um þvert:

85. Það vil eg, að þú sért hér í vetur; Dísur situr um þitt líf, en þú mátt hér finna hlíf.

86. Þórdur svarar: það eg akta lítid, óvíst er hvor okkar þá, annars höfði ráða má.

87. Fleira þar um fyrðar ekki ræða. Einu sinni eptir það, Indridi kom vestanad.

88. Fannu sá Þórd og fara með sér biður, hédan yfir upsahlad. Ekki kvadst hann vilja það.

89. Indrida nam ærid furða þetta, svo til Þórdar segja réð, sinni færleiks fullu með:

90. Bigin, sem á vorum fundi stedu, bætt hef eg af eigin aud, og þín vegna sættir haud.

91. Þórdur honum þakkar mikilega, fyrir
dygga framkvæmið þá, franda þegar mest
við lá.

92. Þingraljóma sagran skeinkti honum;
virtti þetta vopnastreyr, vinir beztu skildu þeir.

93. Indridi fór Ísa- burt af landi,
svo er hann úr sögunni; samt er eptir
Þórhalli.

94. Hann kvad: Þórdur, hafðu þakfir
stórar, að þú forlézt ekki mig, allvel lífar
mér við þig.

95. Veit eg konan vill þó ekki síður, að
þú sért hjá okkur hér, eg því maður barn-
laus er.

96. Gott er slíka gjöra sér að vinum,
og styrkja þig með saung og fé, fár þó
nokkurt að kæme.

97. Bantar mig ei vit né hug til ráða,
Óssur þegar að oss fer. Annars hinn og
þakfir tér.

98. Húsfreyan þá hlæjandi. nam svara:
reiddu þig ei raup hans á, reyndin verður
happasma.

99. Nýtur bóndi nokkur upp í dalnum,

Þórði gefid hafði hest, hét Svidgrímur, fær í lest.

100. Vid hann kenndir voru Svidgríms-hólar. Enn skal víkja erindum, aptur heim ad Kálfstodum.

101. Kálfur bóndi baud til jólaveizlu, Þórði meður Þórhalla; þeir sig heiman fljótt búa.

102. Adur heiman en þeir bádir ríða, Þórd vid talar þornabru: þú mátt Dsaur varast nú.

103. Seitid farga hefir lífi þínu, búinn út med hraustan her, hann mun sitja fyrir þér.

104. Dr í máli annsar bóndinn henni: ætlar þú oss uppgefna, þó Dsaur hindri ferdina?

105. Og þó nokkurn ad oss lidsmun bæri, rénum sízt í roðinu, ráða til né karlmennsku.

106. Hjalar Dlof: breint mig yfirgeingur, þvilíft grobb úr þánka sal; þríst aldrei svoddan tal.

107. Hættu, Þórdur, hans á dreingskap

eigi, né karlmennsku rýra raun; raupid sneipu fær í laun.

108. Þórdur svarar þrúði gylltra spennsla: hann mun víst í hjörva þrá, hardseingur, nær liggur á.

109. Héldu síðan heldar að Kálfsstöðum, var þar búin veizla góð, virðar teygja frúsarflód.

110. Luffan ekki lætur öllum svona, Kjalars mig nú vantar vin, við það hættir ríman mín.

9. M í m g.

1. Þvergagjöldin korta kvöldin, kætast öldin þar við fer, einkum tregar eyðast, þegar, yndislega kvæðid er.

2. Fólk að stoppar hjartad hoppar, hýrnar snoppa drúngalig, sprundin friðu, þántakýðu, þó ei síður gleðja sig.

3. Þverra styggðir, hverfa hryggðir, byggjubyggðir rósemd fá, víf og dreingir vaka leingur, vinna geingur betur þá.

4. Minna rifast menn, og ýfast, mjög við blifast gebstaling, eins með ljótum heiptarhótum þessia blót og formæling.

5. Margt ósóma mál á göma, mæð og stjóma=

lundum ber, þogn ellegar elur tíruga, effert þegar stemmtað er.

6. Margur stúrinu leggst í lúrinu, lætur dúrinu bæta möð, hálfu minna verk því vinna, vantar svinna fæti þjóð.

7. Yndi glædir, ef í næði, einn sem kvæða listir ber, stjals á streingi stýrt og leingi, stemmta meingi temur sér.

8. Disir kvæða, Svæðisæða, ferin gæða berid inn, gledja hljóðar þá skal þjóðir, þessi ljóðastreingur minn.

9. Hata stýggdir, stunda dyggdir, stöðva hryggð og stemmta sér, það mun laga þrautadaga. Þei! þei! sagan bendir mér.

10. Júnir letur, Dfsur setur, um sem getur, njösu og spur, hvað nær blidur þánkafýður, Þórdur ridur heim aptur.

11. Sér að stefna illi til efna, Drms að hefna þrjátíu, náði mönnum gædagrönnum, geirs í önnum frægustu.

12. Gleina þórar þöndu jóra, þeir til fóru Vidvífar, færdur hram af gjardagammi, Garðs í hvammi nótt þá var.

13. Vigs til búa vopnagrúa, væntu nú að fæmi senn, Þórdur hráður þreflundadur, þann í stad um morgunenn.

14. Ad Rálfstöðum kvaks á stöðum,
fjóða broðum Yggjar sný: Þórd nam dreyma
sér að sveyma, svörtu heima varga þý.

15. Tíu þrenna þóttist keðna, þeir hans
menn í hel rífu, einn var mestur allrævest-
ur, ótta gestur víðtöfu.

16. Flestum þessum fákum skeisu, fleins
í meisu þóttist hann, frá sér benda og bana
senda, brædi kennda varginn fann.

17. Vargurinn ærdist, samt þó særðist,
svo ei bærðist falla má, honum amar ekki
framar, audnutamur vakna má.

18. Klæddur í bragdi klár á lagði, Rálfi
sagði draumastrið. Mælti hann: þú hefir
fannad, heiptarmanna fylgjunið.

19. Ræð eg þekfum randahnefki, ríð þú
ekki burt í dag. Það vill eigi sverðasveigir,
síg að beygi draumajag.

20. Talar Rálfur: fjóstu sjálfur, fvern-
bitsálfur rekk hjá mér, þér til fylgðar það
er skylða. Þórdur snildar annsvör tér:

21. Skulu ei þegnar fá að fregna, fælist
vegna drauma jeg, að mér stríðan auði kvíða,
um að ríða farinn veg.

22. Þórdur kvedur þakfir meður, þadan
tredur svo til vegg; mífid lídugt marir skridu,
með honum ridu þegnar fer.

23. Einn var Hallur hugarsnjallur,
hraustur karl í vopnabann, rómu hjálfum
búinn sjálfur, bóndinn Kálfur lédi hann.

24. Og húskarlar hans Þórhalli, hann
og allur reid þar með, setta bindi sögn í
skyndi, sá Eyvindur nefnast réð.

25. Ási stýrði rausn ei rýrði, ramur
hýrði geiramót, dyggðafrefi Þórði þrefinn,
þegn gullrefid skeinkti spjót.

26. Á midjum vegi sagan segir, sverda-
fleygir að þeim reid, og þá vara vill ei spara,
vomurinn hvar með flakfinn beid.

27. Þórdur spáir, þegnar fáir, þar kost á
að reyna dug. Mælti karlinn mjúft Þór-
halli: mér kom snjallast ráð í hug.

28. Hel að varast hvetjum snarast, hósa-
mar í Kolbeinsdal, út með ridum austur-
hlidum, ei víð fvidum flemmdarhal.

29. Firrast hættu menn þá mættu, minna
gættu ráða hér, fælist grunur fleinadunur,
firna munur líðs því er.

30. Það vill eigi sverðasveigir, sagði nei að flýa leið, en þó stinnir ítar finnist: aft minn ei flífu tveid.

31. Haltu greidast héra reidar, heim á leið og forða þér, svo ei fallir fleins á hjalli, fardu farl minn, Þórdur tér.

32. Hinn varð feginn Herjans peginn, heim á peginn skjótt sig dró. Svar Eyvindi tals af tindi, trúr í lyndi Þórdur bjó:

33. Heim að þínum húsum þínum, haltu Minar eldabör, að þér standi einginn vandi, eða grand af minni fœr.

34. Svarar hradur hreystimadur: heyrast það ei lát af mér, skomm svo nýja skuli drýgja, skjótt að flýa nú frá þér.

35. Svo fram ríða runnar skíða, rétt án tvíða fimmi og tveir, fleins í mátið fólfsu-
státið, fyrirfátið hittu þeir.

36. Þórdur gekk á barminn brekku, býður rekkum steinköstin, láta ganga grimmt og stánga, gaura vánga fyrst um sinn.

37. Kallar hradur hreystimadur, hver er það, sem bannar reid? Dfsur gegnir úngum þegni, aptur fregnar þó um leið:

38. Ertu Hreda hreyfiteða, hólminn eða kominn á? Þórdur annsa vann án vansa, veifir brands, og sagði já.

39. Heitin efndu frægdir fremdu, frænda hefndu þins á mér, manns ef hugur er øflugur, eða dugur til í þér.

40. Eids er munur málmis við dunur, mér er grunur sigri þid, og britjíd mig á banastiga, bresti þig ei áræðid.

41. Dísur býður stráfum stridur, stála hríðar vekja gný, hinir móti grýttu grjóti; gaurar hljóti hefnd af því.

42. Fáir deyddust, fleiri meiddust flestum greiddust þvitahogg, gnýrinn mesti bjó til bresti, beinin lesti og hliðaplegg.

43. Stórhugadur hertýggjadur, hljóp óstadur Þórdur snar, ofan af brekku rétt að rekkum; reðurinn fékk nú sandinn þar.

44. Hófst bardaginn heiptarlaginn, her óvæginn sókti að rekk, hoggur fauda hann til dauda, hjerinn rauda litad fékk.

45. Hugartrylldur, hreyftigildur, Hasþór skyldur Dísur meir, annar tjáður Dru á fjáður, að honum báðir sóktu þeir.

46. Spjóti sneggur Hafþór hoggur, Hildar plogginn rísta vann, þar með færir Þórd á læri, þadan skæri dreyrinn rann.

47. Undanstöfkva hugdi hrofkva, hjör óflokkan Þórdur stók, svo féll idjan, sárageyðjan, sundur midjan Hafþór tók.

48. Drú ad vendi vígrabendir, vöðva sendi skeinu þá; undagríður eggjudd snidur, arm og síðu hryggnum frá.

49. Þrjá svo feldi þar á veldi, Þórdur eldi Sníkars með. Þsúr lítur ad honum bitur, í hann þýtur heiptarged.

50. Ad Þórdi rennir mikilmennid, með honum tvennir líka þrír, hreifdu blóti, hjör og spjóti; hugadur móti kappinn snýr.

51. Lídid bardí vel sig vardi, vægdir spardi, skildi rauð, Serjans tuundur hans í mundu, hólða suundur nam og flauð.

52. Þsúr færir, brand svo bærir, blóð úr færir eggsporum, dreyri á hrofkinn Hildarrofkinn, huldi skrofkinn á honum.

53. Þar til jáлма hart við hjálma, hirdir málma lætur dör, ad Þsúr hnigur hreint óvigur, hans út sigur meginfjör.

54. Daudir lágu, svo menn sáu, seggir
 knáu hinir sex, Dsuri með sem áður rédu,
 auka Hredu vopnaper.

55. Tíu daudir dorma snaudir, dreyra-
 raudir Dsurs menn; Þórdur alla þá lét,
 falla, þó að falla sárlaus enn.

56. Fimm af Þórði fleins í mordi, féllu
 á stord í daudans flær; einn stóð hrður
 óskaddaður, afreksmaður honum fær.

57. Dsurs flýdu fyrðar stríðu, fleins
 úr hrið og fepptust heim, sárir, hræddir,
 benjum hræddir, bælduð mæddir leifnum
 þeim.

58. Gat svo sprángað Þórdur þangað,
 þraut er stangað Dsúr fær, rykkti úr blóði
 brynjustrjóði, Blinds á sljóðid nokkud fjær.

59. Græðflu baud og bið á dauda, bleif-
 um fauda Þórdur snar. Kominn að bana
 fraptavana, úr fjapti flana lét það svar:

60. Eif eda góða læfning bjóða, láttu ei
 móðan heyra mig, endurgræddur afli gædd-
 ur, alls óhræddur drep eg þig.

61. Hinn fræðst þar ei hýrða þar um,

heldur bar að Ullarsfley, sinniskarga segg til
bjargar, svo að vargar rífi hann ei.

62. Þórdur sendi bogabendir, brátt að
vendir Ási sá, að Þórarinn orkusnari, Dís-
ur fari að sækja þá.

63. Greysti nærðan fljótt heim færðan,
fleini færðan græði heim; því nam hlýða
Þundurskíða, þegninn síðan flytur heim.

64. Leingi klárum lá í sárum, lyndis
þrár um veturinn; síðast græddur sást al-
klæddur, sorgamæddur höfðinginn.

65. Beiðladýri blóðs af mýri, bráðla
stýrir Þórdur heim, hófum undir efran
stundi, Dlof mundi fagna heim.

66. Spurdi fréttu fræningsstétta, foldin
netta rjóð á finn, helzt um stóra Hildaróras
hvernig fór nú leifurinn?

67. Sverðabendir sóma fvendi, svar í
hendíng veitti þá, svo hljóðandi hjals af
landi, hreti branda stýrði frá:

68. "Mættu föllum fleins í föllum,
freft með göllum æfi hlekks, fimmtán lundar
leipnis grunda, lögur unda rann um sex.

69. Dísur lét eg fíls á fleti, falla met-

inn óvigan, blóð úr undu blæddi á grundu, brandurinn sundurtáði hann“.

70. Sæmdametti svanninn netti, sagði frettir miðlar það. Beturinn líður vanastríður, vorid ridur gardi að.

71. Minn ófagur falli bragur, fyrst að dagur þrotinn er. Grundin féleg fræningsmela, fræða sel eg notin þér.

10. M í m a.

1. Rognisfálki reisir enn, þó rýr sé dugur. „Margur dansar mjög naudugur“.

2. Dýptast bagar eitthvæð hann, sem aðra leynir; „fleira veit fá fleira reynir“.

3. Væna samt um vidrétting hann vonin gledur; „stjótt í lopti stípast vedur“.

4. Kann fle gæfan geti magnað gleði blíða; „margur leingi má sin bíða“.

5. Ef þingad yrði herkerling á hækjum dregin; „litlu verður Þoggur feginn“.

6. Mundi' eg fara' að mynda brag og moturs þilja; „tefst það laungum tveir sem vilja“.

7. Galdaðstórðan frískar einatt fjörð kvæðum; „leingi í göðum lifir glæðum“.

8. Þinar segja, ef heyrta til min hálfa stofu: „stáldið þoggur stard í vöfu“.

9. Augun býrna, hæfka brýr, en hverfur möður;
„þorsum i er þrellinn göður“.

10. Nálaþunnur náð mér losa nokkurn veginn;
„heiti verður heimstur feginn“.

11. Bróðandi mér blíðu heita brifur tvínnar;
„míðid skal til míðils vinna“.

12. Ad efast um þær endi vel mér ekki tjáir;
„gott er, á meðan göðu náir“.

13. Disir kvæða, dagnad sýnid dreingnum lúna;
„Dpt er þors, en naudsyn núna“.

14. Þið hafid leingi líðsinnit mér af ljúfum huga;
„lángvínirnir drjúgast duga“.

15. Lífgi sinnid ljóðastreingir listaknáir; „gamla
hjartab göðu spáir“.

16. Þisast er mitt víðna smíði víðin þiggi; „stín
á gull, þó skarn við liggi“.

17. Masi þessu má ste hinir muni sveia;
„heimskum bezt er þá ad þegja“.

18. Og vilji heldur heyra sögu þreift við efni;
„stuturinn fylgir fremra stefni“.

19. Adur lenti Frostafar á fjöru
þagnar, sem ad meingi sumri þagnar.

20. Fram í Skagafirði bjó með fljódi
úngu, fjáður bóndi í Flatatúngu.

21. Þorgrímur var þessi nefndur Þundur
stála, bad sá Þórd ad byggja stála.

22. Rognis elda runnur frægur reid ad Lúngu, og stóð í smidastarfi þúngu.

23. Svo leid fram á sumar langt, ad seggurinn frídi, var ad skálans vandasmídi.

24. Ur Eyafirdi fréttu menn af flyðrú-básum, kaupfar lent á gömlu Gásam.

25. Þórdur talar Þorgrims til, ad þyrsti vídi, er skálanum verda skyldu ad lídi.

26. Og sagdist vilja sjálfur timbrid sækja hradur; hinn því játar hjartagladur.

27. Bóndinn rifur bjó til ferðar bragna fjóra, lífa hrossaleft allstóra.

28. Ridu þeir med Þórði greitt á þirna básum, nordur; þar til náðu Gásam.

29. Timbrid keyptu Týrar fleins og togum bundu, flisjum svo á flakka hrundu.

30. Héldu vestur Hergárdals um heidarflóann, og ofan Nordurárdal mjóan.

31. Fyrir framan Egilsá þeir ána ridu, ofan síðan eyrar skridu.

32. Þúng var lest, en þó reid sérhver þegna gládur, einn var Þórdur albopnádur.

33. En sem kom ad einni dæld við eyrargranda, tólf uppstufku Týrar branda.

34. Allir saman albrýnjadir að þeim runnu, Hárs með reidda hallarsunnu.

35. Baldur kappar funnu vörðum fjósa fylki; foringinn var Dísur illi.

36. Þórdur, baki strax af stöfk með sterk áholdin, sig og fyrir setti skjöldinn.

37. Forunautar Þórdar, þó mjög þreyttir væri, brugdu snörpu benjafæri.

38. Hetjan bannar holda sig í hættu leggjá; þar til annsar sérhver seggjá:

39. Aldrei þrífst hann, sem hovar hjórs úr fífi, og sinnir effert yðar lífi.

40. Sjandmenn sóktu ólmir að með ofsa látum; grenjadi hjór á hörðum plátum.

41. Þórdur Dísurs talar til og tók að reidast: fyrirfátrin seint þér leidast.

42. Sinn til svarar: hét eg því, nær heilsu feingi, trúr þér aldrei yrði leingi.

43. Heldur skylbi hjörinn fá þér helju skjóta; lidsmunar því nú skal njóta.

44. Þórdur svarar: þér mun samt ei þykja betur, fara nú, en fór í vetur.

45. Uppgefinn við oddahret eg ei mun reynast; líft mun þér nú láta og seinast.

46. Aldr gefk síðan Dísur hart með ólmum líði, hetjumaka firtum fríði.

47. Lagði Þórdur framán í fáng á fremsta hálum, og út um herdar htti fálum.

48. Þrefinn talar: þar féll einn í þrumu sverða, hætt mun öðrum og svo verða.

49. Dísur skipar fjórum Freyrum slagðasvara, móti Þórdar mönnum fara.

50. Vasslega hinir víð þeim tófu; vesjar gaman, tveir og tveir þeir sókstust saman.

51. Rífu hlíf og rístu hold með rómu vendi, blóðid rann á Rognirs kvendi.

52. Grimmdin jókst, þá svidu sár víð sverðakvíður, hold með dreyra hrundi níður.

53. Þar til Hildar þreyttu leik með þúngar naudir, að hvorirtveggja hnigu daudir.

54. Finna læt eg furðu veifan Frostakarfa, fauðahirðir Þorgríms þarfa.

55. Leit úr fjalli hrottahretin heiptarþúngu, slaug því heim að Flatatúngu.

56. Odamála, móður stála mælti víður, húsbóndi minn, hraddið yður.

57. Fram á eyrum sá eg sverða sófn albúna; Þórdur líð mun þurfa núna.

58. Þorgrimur ei þar um fréttu þurfti meira; vopnast hráður hirdir geira.

59. Vassur sína vinnumenn í vedrid sverda, með sér krafsdi fljótt til ferða.

60. Stigu á hesta hjörvi gyrdir helzt að vonum, tvennir sex með sjálfum honum.

61. Láttu þá nú þreyta jóra, þar til finnast; Þsúr verður á að minnast.

62. Sótti að Þórði sex með hrausta sverðapóra, heiptargjarn við Hildaróra.

63. Harða gjördu geirahrid með grimmdar flögum; en hetjan varðist vopnalogum.

64. Lét þó gjósa Ginarsbál á Gjúfavodum, eins og Þrúngnis ilja gnóðum.

65. Svo sem ljón í lambaflokki laufann meður, herti Þórdur Vidrisvedur.

66. Svassan laugar hjör í mund á hraustum garpi, benrigninga skúrinn skarpi.

67. Þjórir dauðir féllu þá í fleinakvidu, stóðu þeir, er sáran svidu.

68. Sóftu þeir að Þórði samt með þrefi stóru, sárin stækka og fjölga fóru.

69. Svo var ordinn Þsúr . . . af úngum þegni, að blódrás tók að mýa megni.

70. Þar með sá hann Þorgrím koma þegna meður; undan snýr og eingan fvedur.

71. Skeiðnaljóni nú í naudum náði sínu, og komst á bak með fvel og pínu.

72. Hesturinn mátti hlaupa nú sem hraddast funni; sárum undir randarunni.

73. Náði heim og naumast komst í naustid hvílu, trodinn upp með súss og fýlu.

74. Glla þótti þegni tafast þessi reisa, sveid í gedi grimmdarhneisa.

75. Af því níu missti menn í málma-jeli, en sjálfum lá við harða heli.

76. Látum Dísur liggja fyrst og lafning hreppa, Þórdar til vill kvæðid keppa,

77. Hann stóð einn á bala blóðs með brandinn rauda, kenndi þó ei neinna nauda.

78. Hafði ei feingid hjörvaspor, en harla móður; Þorgrímur kom ær og ódur.

79. Dísur baudst að elta sá og yfirvinna; hratt það bannar hetjan svinna.

80. Þorgrímur spyr fréttu fljótt með fleinarjóðum. Þórdur svarar þeim í ljóðum:

81. Tólf mér vildu bana brugga brjótar fjalda, þeim ómakid gjörði eg gjalda.

82. Þyrir minum fetla linna féllu' and-
vana, tvennir þeir á Þrúði Grana".

83. Þorgrims lidnu þegnar voru þar
dýsjaðir; heim svo ridu haldar gladir.

84. Hetjan skarpa skálanu stóra skjótt full-
gjörði, verkid hrósar hringanjörði.

85. Ad því búnu burtu reiðti þorinn
spánga, fjörðin ofan endilánga.

86. Þorgrímur með trausta tíu tjörgu-
þóra fylgdi reknum frægðastóra.

87. Dísuri leizt ei grand ad glettast garpa
vidur, því gaffst meingi ferðafriður.

88. Mikla- komu brétt ad -bæ, það blidu
veldur. Túngu bóundinn heim svo heldur.

89. Þórhalli nam Þórði fagna þá, sem
getur, Dlof samt þó öllu betur.

90. Þóktist hafa úr helju heimtan hirðir
skjóma, brifin fægur báruljóma.

91. Yndi hafði hringasöl af hjörvabaldri,
því farlinn gat hún elskad aldri.

92. Bar ei heldur von til þess, ad vísa-
blómi, unnti farlins auladómi.

93. Honum vid ad halda á lopt var hún
ad streitast, tók nú samt á því ad þreystast.

94. Fræningsbani fram til jóla fór að líða; Þórdur bjó sig burt að ríða.

95. Til að skóða Svidgrím sinn á svella bóllum, sá var fram í Svidgrímshólum.

96. Þórhalli bad Þórd að bíða þrjá um daga, og kvadst þá flýttja hey úr haga.

97. Samferða þá verdum vér á Víðris-
svanna, hédan fram til heygardanna.

98. Þórdur tefur þessu vel og því nam
játa, framar mælti fempan káta:

99. Samt mér kemur óvart ei, þó illsku-
mönnum, mætum þar og þrautir femnum.

100. Bóndinn tér: þó bragnar komi bryn-
um klæddir, við munum ekki verða hræddir.

101. Og þó mæti skatnar skörpum skjóma-
dunum, uppgesast við aldrei munum.

102. Þórdur brosti; en Dlöf annsar aura-
hirdi: þrífst aldrei þin brúkyrði.

103. Líðsænd Þórði litla sýndir lín hjart-
adur, í fyrra vetur, vesall maður.

104. Væð sú er illa gípt, sem á hug-
blaudan, þig grobbarann þokkasnaudan.

105. Þórdur segir: Þórhalli mun þraut
í reynast, forsjáll bæði fyrst og seinast.

106. Abblaupa þó ei sé maður ætíð heima,
huga mun og hreyfði geyma.

107. Mælti farliinn: mjög er berord min
húsfreyja, huglausan mig sízt þarf segja.

108. Aldrei mun eg hupa hót á hæli snú-
inn, ef eg væri vel út búinn.

109. Húsfreyja þá svarar: svei, það sízt
má leynast, aldrei muntu réttvel reynast.

110. Alvaran svo enti þessi eda gamanz
einn húsgangur heyrði allt saman.

111. Skrapp hann út og skauzt á stad,
sem skollatóa, flaug um grundir mel og móa.

112. Hvergi beid, né bita neinn á bæum
þáði, fram á Grund hjá Dísur ádi.

113. Sá fékk gisting, síðan spurður sízt
nam þegja, margt kvadst hafa satt að segja.

114. A Miðlabæ eg núna næst var næt-
urgestur, fyrst svo byrjast fréttalestur.

115. Dísur segir: sástu kappann sókna-
djarfa, eda hvað var hann að starfa?

116. Kallast víst hann kappi má, tér flækja-
smidur, svo sem hann hefir sviðvört yður.

117. Höggróna, sá hreyfði ber með haggi
finu, hnoda var á sverdi sínu.

118. Þórhall heyrði eg hey úr gördum
hét að flytja, fénu heim til föðurnytja.

119. Þyrða þrjá eg fara hygg, en fleiri
varla, Þórd, Eyvind og hann Þórhalla.

120. Fram hjá Svidgrímshólum heldar
heyid sinna; þriðja dags þeir þetta vinna.

121. Dýsur svarar eptir masid aulans
búna: vel þú flytur fréttir núna.

122. Þar næst goðinn þegna krafði þrenna
fjöra, hrausta nóg við hildaróra.

123. Þar með segir: það er mál á Þórði
vinnid; svo var leingi skap sem skinnid.

124. Reidargota garpar þá um grundir
viðar, knúdu allt til Dölandshlíðar.

125. Frá þeim vífur víðnasmid og verð-
ur inna, dálitid af háttum hinna.

126. Þar sem bjuggust þennan morgun
þeir til ferða, mjög ólífir lundar sverða.

127. Þá herflæddur Þórdur var, nam
þetta skrafa, það alvæpni Eyvind hafa.

128. Ei mun koma í eptirþörf sá útbún-
adur; reid svo burtu hver einn hráður.

129. Fram að Svidgrímshólum heiman
halda nádu; við heygardinn allir ádu.

130. Þórhalli, skalt þú hér bíða, Þórdur segir, medan skeisna flunn eg fleygir.

131. Geingu síðan Gautar báðir Grímmiskjöla, sudur og upp í Svidgrímshóla.

132. Í hlidinni var harðfenni og hjarn að falla; nú skal vitja um hann Þórhalla.

133. Haddi foldar hann í reipi huodar saman, leit þá upp, en afdróg gaman.

134. Fleygdust þángað fimmi og átta Freyrar spjóta, meður nafta nadi flóta.

135. Hræðslan flemmdi hann mjög fast að heygardinum; hring þeir flógu að lubba linum.

136. Þsaur skipar honum hratt, þó hræðslan særi, að segja þeim, hvar Þórdur væri.

137. Annars farlium: upp í hlid gefk orvarjóður, að hrossum gæta, herra góður.

138. „Gilt er fyrir einkavín að eiga þrælinn“, Þsaur svarar sinniskælinn.

139. Í aulans höfud Þsaur fló með ararskalla, svo hann hlaut í svíma falla.

140. Ríðu síðan reftar burt frá reipa-spennir; nóttin kvæða gríðin grennir.

141. Svefni hafna sízt mér lízt við saunginn kvæða; fangi meingi saungin gæða.

11. N i m a .

1. Kvásis bláði ópnub æð, enu á kvæðagrunðir,
min svo ræða minnistæð, mýfi klæðahrundir.

2. Vokustund þá lúrar lund, lopa sprundin
teygja, hespupund er gets í grund, geispa og stund-
um þegja.

3. Fint er þá með fræðastrá, fljóði hjá að
sitja, hróðrarstjá að heyrnartrá, hljóð ef dævel
flytja.

4. List er góð að gledja fljóð, gott af stóð því
laungum, hressir blóð, en hrindir möð, hlý og rjóð
á vaungum.

5. Vidmótæblíða haugahlíð, ber ei stríð í sinni,
brótt að víða dáið fríð, dagfars þrýði þinni.

6. Aldrei stygg og hvergi hrygg, heima byggir
sóma, vinum trygg og vinnuþygg, vandar byggju-
höma.

7. Gífts að hátt þig gefur fátt, gledur smátt
rögbera, stundadu þrátt að semja sátt; svona máttu
vera.

8. Gott ávinnur gedlempin, grundin línnaðetra,
hvar mun svinnur hugurinn, henni finna betra.

9. Hýrnar lund í hjörvaþund, hélt það mundi
sóma, um vokustund að verja blund, vesju mundar-
ljóma,

10. Von min er, að veigagrér, vel sem ber að
brósa, gebjist þér með glabværðer, grundin þvera
ljósa.

11. Ekemmtan styður sómasíð, særing niður misæist, þánfinn íðar allur við, yndi og fríðar fýsíst.

12. O, að sálin, minni og mál, möð óþjálan skerði, bodin skál af Ödreisál, eikun nálaverði.

13. Drekkum já og dönsun þá, dável má það fara, látum sjá ofó hýru hjá, hljóðin kná ei spara.

14. Ögurs strindar logalind, lofar hrinda trega, samanbinda bragarmynd, bíður skyndilega.

15. Einu sinni, Ödinn minn, að mér hlynna gjördu, komdu nú inn með kútinn þinn, að keta tvinnajördu.

16. Láttu sjá, mér liggur á, lífn ósmáu þinni, öldin má þig tryggða = tjá, = troll í gráu þinni.

17. Láttu ei hupa lagardrop, littu á opinn hárminn, annars kopar skimp og stop, skrettu sopa í garminn.

18. Mannsaungetal af mærdaral, mynda skal ei leingur, rimugal í saungvasal, sjá hvað valid geingur.

20. Efnid beid, þar Öscur reid, alla leid fram jadra, fjósa greidur vildi veid, vopnameidur þadra.

21. Öscur þá hann Þórdur sá, það réð tjá Eyvindi: mig vill sjá að finna sá, fer með þrá erindi.

22. Saman báðir binda ráð, branda háð-
ir glamri: skunda bráðir skjótt um láð, skóg-
ar náðu hamri.

23. Slidin blá var brott að sjá, brögnum
áleizt midur, hjarnsönn lá mjög hörð
og gljá, hamrinum frá þar niður.

24. Breffan ljót ei hræddi hót, hjörva-
njóta svinna, feyrdu móti mundum spjót,
millum fóta sinna.

25. Spjótum ridu, skjótt var skrid, skapt-
id gnidar undir, hót ei kvíðu fúsa við, kom-
ust niður á grundir.

26. Þórdur fráum fæti þá, fetar smáa
stigi, hetjan brá sér hól einn á, hvergi sá
þar vígi.

27. Þsaur þar og brátt að bar, bólgiinn
var af reidi. Þórdur snar gaf þetta svar,
Þundar skara meidi:

28. Þér hefir fjörð heiptar hør, haturs
ör ósljóa, mjög þú gjörir marga fœr, mínu
fjóri að sóa.

29. Til má bera tafist þér, traudla mér
að granda, og annar hver skal okkar hér, ei
með fœri standa.

30. Dísur þá kvad þar við já, það eg ályftadi, mínum fá skalt Helju hjá, hjalta bláum nadi.

31. Þyrja þrjötur brandarót, brugdu spjótum sáru; en skjómanjötur skorp með hót, skjöldina móti báru.

32. Hlísu kenndi högginn send, holund stendur móti, Þórdur vendi greitt í grend, að godanum reundi spjóti.

33. Dísurs vegna þaut einn þegn, þraut í megu valinn, stáld slegna fráir fregn, flaug í gegnum halinn.

34. Ben ómjóa blódi spjó, banaró gæst þegni; annar þó til Þórdar hjó, þegi dró af megni.

35. Skjómaþrjöt ei skadar hót, skjöldinn móti bar hann, bráinn flóta brá að þrjöt, býsnaþljótur var hann.

36. Brandurinn óð á barkaslóð, bangarjöldinn styttri, kröppurinn stóð, en fraumar blóð, kollurinn lödnegg hitti.

37. Að reknum þridja reundi á snid, ráðin stöðja slýngu, sáragyðja seims á við, fundrati midja bringu.

38. Ná hefir þrjá við náðdaprá, njótur
bráins eya, gjert að ná. En eitthvæð á,
Eyvind frá að segja.

39. Hans á beinum hjörum hvein, helzt
er skeinu krasði, bangs að reynir bárust
mein, banad einum hafði.

40. Gardsfeingt líð i hrottaflið, honum
gríð ei veitti, benjar svidu bragna við, bar-
dagann snidugt þreytti.

41. Oddum beitir öldin teit, Haggar hneit
við flæði, dreyrinn heitur dundi á reit,
dreinginn þreytir mæði.

42. Gleina gletta féll ei létt, fólur grett-
ist víður, benjaskvætta beljar þétt, á balann
settist niður.

43. Þóður samt með gedid gramt, gorp-
um framt á móti, léf óstamt við taflid samt,
töf afstamtar flóti.

44. Þsaur brátt með illsfumátt, að hon-
um knátt réð sækja, heilir átta hraustir þrátt,
hertu sláttinn mækja.

45. Slógu hring að hjörmöring, hels á
þinga láði, sig i fringum sárasting, sveifla
flýngur náði.

46. Sverdabrijót ei særdu hót, seimanjót-
ar hredu, ornum flóta ýtti mót, Urnis
fótastödu.

47. Hetjan sveitt með sinnid heitt, sölu
beitti Grana, traudla sfeytti tófum neitt,
tveimur veitti bana.

48. Stódu sér við sverdapex, særdir reffs
af geiri, undabekks þeim vaball ver, vöda-
hreffs á leiri.

49. Alramest nú ólmadest, öldin vest að
honum, vardist bezt, ósærdur sést, samt
mæddest að vonum.

50. Þsúr þá nam Þórdur tjá: þraut
er frá að kynna, sér með bláum sáraljá,
seint hvað á mér vinna.

51. Illa sér þeim frægur er, foringi vera
bragna, og láta vera lög af sér, lunda
hveru vagna.

52. Drattadu hingad hjørs á þing, heit-
streinging ei farga, með betaling eg satt það
• sýng, fyrir sviðirðingu marga.

53. Eggjunar sem ordin snar, Þsúr var
að grunda, bræðinnar þá báleldar, brendu
farid lundar.

54. Ged varð bift, en blifnar fyrst, brand-
inn hristi stinna, hamadist, svo lifnar lyst,
lausafvíst að vinna.

55. Barla spardi vöðfskuard, vigs með
harda feyri, af Þórdar barda skíði skard;
skadinn varð ei meiri.

56. Bíti frá nær var að sjá, vomur sá
hinu digri; midur lá við þætti þá, Þórði,
og brá nú vigri.

57. Undir hönd sá rýrði rönd, rómu
vöndum setti, beini þönd, sem gjörði grönd,
gaurinn endu fletti.

58. Undin sveid, en sveðjan breid, síðu
sneid frá lidum; sálin skreid úr skroftnum
leid, skjótt að neyðarhlidum.

59. Heiptin dró úr huga ró, heiman bjó
sú manninn, æðasjó þar undin spjó; Dísur
bó nú þanninn.

60. Fyrðar sjá, hann folar lá, flyðu þá
með trega, vigid tjá úr sagnasá, særdir á-
faslega.

61. Sigur fékk, sá frægd af gefk, fals á
hrekki ólærdar, mestur rekka mords við stefk,
móður en effert færdur.

62. Drýgdi sveim frá daudum heim, dreifir
feima vitur, með ærufeim á arlareim, Ey-
vind heim svo flytur

63. Leingi sá í sárum lá, feimáná hann
græddi, heilsu þá nam fulla sá, fyrðum hjá
sig flæddi.

64. Var Dfsur og hinna hvur, haug-
lagður af meingi, jæmdapur og sundradur,
sofnadur mjög leingi.

65. Karli reid varð hringabeid, heim þá
skreid að ranni, að sagði leidum sverðameid,
fatt frá heidursmanni.

66. Rétt við lá, að reflagná, ræfi frá sér
karlinn. Þórdur má ei svoddan sjá, svo
nam tjá svo fallin:

67. Þorkunar má virða svar, vöðum þar
að sefa, Dfsurar því varla var, vonzfupar
að efa.

68. Gefadi brátt á sagðan hátt, sundur-
dráttarkalda; reyva mátti Þórdur þrátt,
þeirri sátt við halda.

69. Hardnar gjóla haudrið fól, heggver
skjólid metur, leingist njóla lækkar fól, leid
til jóla vetur.

70. Dísurs fall nú frétti snjall, frægð-
arkarlinn Skeggi; heiptin svall um byggju-
fjall, hrausta fallar seggi.

71. Nærri sér því höggvid hér, honum
vera þyfir, dult með fer, hver ætlan er, ei
svo ber á mifid.

72. Eður má ei fréttir fá, ferd um þá
né brædur, Reykjum frá að Dsi á, einginn
tjá þær rædur.

73. Prenna fjóra frægðastór, fleinapóra
valdi, hver með jör að heiman fór, hóm þá
ljóra faldi.

74. Taumastílling temprar snill, túngl í
fylling lýsti, blakkatrylling byrjast vill, brodda-
spilling nísti.

75. Stángaritur stækka þit, stálinn þvita
gnúdu, gegnum vit með gráan lit, gusum
hita spúdu.

76. Þrundi jörð við hlaupin hord, hóf-
um bórd og sprúngin, sveillin mórd að mol-
um gjörd, mold og svordur stúnginn.

77. Reidarflug um breidau bug, bragna-
dug orvandi, sveid í huga hefud øflug, hjart-
ans smugur þandi.

78. Gyrtir bláunn benjaljá, byggðum hjá þeir stefna; Þórði á vill eldin kná, Þjóurs fá að hefna.

79. Lysa bert er varla vert, vega stertu tali, nesid þvert um Hegra- hert, þýðdu stertavali.

80. Mifla- þar uns bæ að bar, beizla- mari svánga; dagsett var, en dæðsálfar, að dyrum snarir gánga.

81. Hjálmaþórar hoggin stór, huld á flóra leingi, góltur ljóra gnøtra fór, grid af sórust meingi.

82. Bid þau hljóð og ærslí óð, einn spur þjóð: var barid? Þjarst fá tróð að dyrum flóð, drýgdi móðugt svarid:

83. Þristi þrútim hjals af flút: hver er úti þrefur? Þrotin lút af Þundarkút, þagn- arhnút á refur.

84. Drína ljóða háðu hljóð, hringatróða nýti, Rínarglóða bid eg bjóð, bæta hróðrar lýti.

12. M í m a .

1. Svolds um tíð í tólfta sinn, Týr auðs býð eg olfaungin, þeim sem vilja þiggja kaup, það er að stílla fyrir kaup.

2. Vælli mér ei öldin mín, að eg veri þvilíft
svín, gefins itum útbýta, aqvavitum gudanna.

3. Snitbergssveigar þelgadar, þeita mega dýr-
kæptar; fást þær ei fyrir grjót né gler, grófar tæ-
ur, ull eða smér.

4. Nær sér taka maður má, mæðast, vaka, þeyra
og sjá, ef Gunnlabar eftavin, ætlar lada þeim til
sín.

5. Þelgidómur Simba fá, svo þar rómur leifur
á, grundar það ei grannvitur, greppum þvad er
dýrkæptur.

6. Samt eg dýrt ei selja mun, þinnid þýrt er
flást umbun, og að kvæðid undir sé, í því gleði-
samkvæme.

7. Ránþýr eigi reiknast má, þó Rínareynublofa
þjá, kjósi fléttub kærleiksbót, á kvöldin rétt í þokkabót.

8. Virðist óma elsaung dýr, og að sómagæðum
rýr, þakkið yður út með þvad; eingan bíð eg kaup-
að.

9. Ekki flæ eg af því bót, ef mér lægi á stýggba-
bót, þá eitthvad þressar yndislig, á því þressa skal
eg mig.

10. „Sætt er flest á sjálfsbúi“, svona er bezt eg
lagfæri, þrautavastur muna mín; „mallegastur hver
er síns“.

11. Þetta er flétt en brennuvin, blandað rift
fyrir drylljusvin, þelztu nytjar þondlunar, þeilon og
vit sem forðjarsfar.

12. „Lofar hver einn hyru sín“, heilnæmt er það Bodnarvin, þeir sem reyna þetta fá, það eg greina satt mun frá.

13. Eifinskjálða mjöðinn minn, mér skal halda velkominn; samt vill heyra söguna síðug eyrin marglóða.

14. Atríðshaukur áði þar, upp fá lauk, er það um svar. Eftaggi greinir satt af sér, sízt því leynir, hver hann er.

15. Þórdur heima þá hvort sé, Þunður seinna fregnade. Hvað munt vilja honum þú, hinn að skilja spurði nú?

16. Eftaggi þylur stjals um stig: skiladu til hans fyrir mig, og svo dylsir eingann sann, að eg vilji finna hann.

17. Hvort að inni eða hér, úti finna vilji mér, og Þunds í dög með þreflyndi, þola högg af Eftsnúngi.

18. Gunn gefk fá, er út kom þar, allar tjá nam fréttirnar. Dlof gegna fór þá fyrst, fram til þegna fallar bíst:

19. Upp nú staudid minir menn, meður brandi verjib senn, góðan dreing og dugid vel, darra leingi sferpid jel.

20. Bóndinn stríður fleipra fer: fyrir-

býð eg öllum hér, minnstu veita mótstöðu, meidum hneita ferðlunu.

21. Steggja nokkur skal ei fá, skemm óþokka slífa tjá; utan héraðshofðingjann, heidra ber og virða þann.

22. Svo Þórhalli þagna fer, þarna karlinn lúrdi ber, fékk ei par af ítum auns. Dlof svarar þolli brands:

23. Þíssi' eg laungum varstu rýr, vopna-
saung þá Hildur kúyr, liddu hró sem liggur
þar, lafari þó til dreingskapar.

24. Þjóft med háði baugsól ber, bónd-
inn ráði Þórdur tér, hertýggjatur hann þá
var, hjaltanad í mundum var.

25. Sljóp ad dyrum hetjan svinn, hermdi
fyr við Steggja sinn: ei mun hédan út-
ganga, utan med þeim sfilmála:

26. Þad við holdum þángad nú, Þórs
á foldu veigabru, minkar þar ei módugt
skap, manninn hvar eg Þísur drap.

27. Mitt ei fegra málid ber, minnilegra
verdur þér, ættarhogg, sem hlaustu þar, held
eg gleggvar dysjarnar.

28. Siunisstífur svarar him, sízt þér

hlífa brúfyrdin, held þó bara heppid sé,
hefudin þar að fram fome.

29. A það sáttir urðu menn, Þsurs
brátt að haugi senn, létu gana gjardaljón;
gaur andvana byrgdi frón.

30. Slupu af jörum hetjurnar, hauginn
stórum tráðu þar; fylgsnið beina þoldi það;
Þórdur eina visu kvad:

31. Hans þá snilli hróðrarmennt, held
eg gylli ljód mín flént; samt eg vona vin-
ur mín, verði svona meiningin:

32. Níkur Skeggi ráð er þér, reyna
eggjar dærs á mér, ef fram kemur ætlan
þín, æfi fremur kvöldar mín.

33. Mundu, hvað eg menn þá tvo, mórð-
hugada léf við svo, Þunds eggmána þess-
inn með, þér blóðnána sundra réð.

34. Rappinn Skeggi snillishnar, snýr að
eggjaspillir þar, Skofnúng dregur skeidum
frá, skelfilega reidur þá.

35. Bregdur svona sáranad; sízt er von
hann Þórdur kvad, þínum undir Herjans-
hvir, hreint óbundinn standi eg fyrir.

36. Þ þvi sprángað átján fá, itar þánga.

ad hólum á, undir brafar beinum grund;
báru nafin sverð í mund.

37. Eður floknum undan fer, en þó
nökkud reður er, hrópar þrífur hetjan svinn,
hvort þar lifi föstri sinn.

38. Þóður feundi hraustan hal, hart
sem renndi gjardaval; heill og lífs eg heita
má, hjaltaknífs nam beitir tjá.

39. Hljóp þá Eður hólða til, höndum
reidir Dragvendi, sfildi hráður hetjurnar,
hans þó faður reður var.

40. Síðan Steggja talar til, tamur eggja
snorpum bil: flótasennu fessja ber, fösti
tvænna býð eg þér.

41. Fríðarsátt við föstra minn, festu
brátt og trúskapinn, svo hann megí halda
heim; hótum seginn verð eg þeim.

42. Ellegar þá í annan stáð, ef ei tjáir
nesna það, frammar sýnum frægdargæð, föstra
mínum berst eg með.

43. Flokkur skæður hólða hér, hans og
bræður fylgja mér, fjöstu brátt um fösti
tvo, knýta sátt eða branda þvo.

44. Frey við sláungu fadirinn kvæð, fyr-

ir laungu vissi eg það, föstrid mundir meira þú, meta í lund en frændskapstrú.

45. Annars væri eg búinn beint, bana-
særi veita breint, Þórði er vann til þess
af mér, því að hann mjög sefur er.

46. Meingjörd rífa svidur sú, samt er
lífast rádir þú, illa flíptum, arfi minn, of-
ar skiptum þetta sinn.

47. Þér ei stríða mun eg mót, mér þó
svida þessi hót, ræddi Elegggi og þagnar
þá, þar næst seggi fallar á.

48. Karl í brædi burtu reid, beina þræd-
ir síðan leid, þar til Míslabæ að bar, blakk
af stífla náði þar.

49. Gunn í húmi öslad fékk, og að rúmi
bónda gekk, ljósin glögt þar lýstu sjón, lífa
vöktu bædi hjón.

50. Brugdinn skjóma bar í mynd, það
hann fróma sílfirund, eptir vanda ybbinn
þá, upp að standa bónda frá.

51. Þessu hlýddi húsfreyan, hér með
stríðan komumann, það Þórhalla gefa grid,
gegndi snjalla hraustmennid:

52. Elft þarf einginn nefna nú; nógu

leingi hefir þú, sem þinn greina söma vann,
sæmt við þenna klæðsmann.

53. Sinnisdíla saurga ber, sú mann-
fýla þyfir mér, brúdar leynt við blidheims-
stóg, búinn breint að lifa nóg.

54. Í Þórhalla hjarnarkleif, hankastalli
vinstri þreif, höggstáð ramma hugdi þó,
hálsinn fram á stoffinn dró.

55. Hjörnum lypti hvergi seint, hálsinn
flípti sundur beint; nidur stauzt í skarnid
haus, en skrokkurinn brauzt um höfudlaus.

56. Þarna heyrast mannslát má, menn í
eyrum bora þá. Dó hann, jœa, maður minn,
Miklabæar húsbóndinn?

57. Skeggi síðan skrafa fer, Skesjuing
fríða launad er, það eg honum bístur brá,
blóðs í vonum stærri þá.

58. Í dreyra Þórhalls dörinn þann, dá-
vel fór eg síðra vann, eptirsjónar varla
vert, var það flónid byggdastert.

59. Þar á mót ef hefði hér, hjors í
róti fyrir mér, Þórdur fallid þreflyndi, það
var allstór mannsfædi.

60. Beid ei Skeggi bodanna, burt með

seggi fljótlega, vestur reid ad Neyfjum þá;
rúm og greida þurfti fá.

61. Þótti ferðin frægðaríng, forpris verð-
um þjóðmæring, ekki gánga' ad óskum sér,
af því stránga þykku ber.

62. Melti reidi þykku þrá, Þórd og
Eid ei minni á. Ekki nær ed frá þeim
fór, fagnads grær þar um stór.

63. Þórdur Eid og bræðrum band, bezt-
an greida, skjól og aud; þakfir fridar fékk
af þeim, fóru síðan allir heim.

64. Dlof blid þeim fagna fer, frammar
byð eg, snótin tér, herna meingi hafi bid,
hvad sem leingi viljib þid.

65. Virðum fjáða vefjan lins, vígid
tjáði bónda síns, vegandann og kvad med
furt, kominn ranni skammt frá burt.

66. Audvitad var Eitur tér, einhyvers
stadar hreifi sér, feiknareidi fœdur míns, er
framkvæmb þreidi vilja síns.

67. Blidu trega votta vann, við mig þeg-
ar skildi hann, sinnismædi megu þar, mjög
af brædi þrúnginn var.

68. Rastar mædi komulid, frásir bædi og .

munngátid; höldum veitti hringalín, hún ei breytti vana síu.

69. Þar var nóg af glediglaumi, garpar lóga fera straumi; veizla sú í vífu stóð, vænni frú svo hróðar þjóð.

70. Hún gat séð af hundsfylli, hún gat led eitt rúmbæli, hún var svona hress við veg, hún var fona rausnarleg.

71. Sú kom tíð, að seggjaval, feimahlíð þar fæðja skal, vestur flýta vildu sér, víst því nýta færðin er.

72. Gyvindur með ærufkil, algræddur um þetta bil, yfir bú sem átti hann, að Æsi trúan setti mann.

73. Síðan vestur vífja réð, vopnalestir Þórði með, skilja fyrr ei við hann vill, en vígafyririr jelin ill.

74. Smubyrí þægd var það, Þórdur fyr en reid af stad, bauga trúlynd bidur nipt, býði þrjú ár fyrst ógipt.

75. Ef að lífs eg er þá til, ástir vífs eg hljóta vil. Randug fæðst hún ei þar í, Dlof gledst og játar því.

76. Kærleikstaugar knýtandi, fæðduft

þau að skilnadi; sumir halda hringarist,
hafi skjaldabörinn fýst.

77. Þórdur rekkum reid svo með, reisan
geff sem fjösa réð, vestrur þar til Dsi að,
íta bar um dýrahlað.

78. Settuft bragnar svo um fyr, sældin
magnar ged ófyr; vetrartíðin veif af slób,
vorid blida gladdi þjóð.

79. Bólmar línna búsum þá, bragnar
hrinda Noreg frá, þeirra einn og Asbjörn
var, ekki seiun til framkvæmdar.

80. Stóð vid ei á stordum sjós, stöðvar
fley vid Blönduós. Steggi finna fljótt sig
býr, frænda sinn og mastrabýr.

81. Fundir urðu fagnadar, fréttu spurðu,
gáfu svar, góðid velja, vín og seim, vid ei
dvelja, ridu heim.

82. Asbjörn var með átján menn, allan
þar um veturna, og þó jafnan ógladur,
els vid hafnan svipþúngur.

83. Þórði á Dsi þá vel gef, þegnahróð
og virðing felf, húss með bjargar hoppin
þrenn, hélt þar marga ressa menn.

84. Eitur var og honum hjá, hélt hann

þar sinn kostnað á, ljósa hranna Ygg sem ann, einn tug manna vopnfæran.

85. Stefegga minnist efnið á, einu sinni fappinn sá, tal við Asbjörn semur sitt, segi frá því stefið hitt.

86. Njóti blundar þjóðin þýð; þrjóti ógrundað ljóðasmíð. Hérfar þróttur nú á ný, Njörfadóttir veldur því.

13. N i m a .

1. Ómalómur út af þagnar vagni, herðir stéið með þagnabégagn, byggst að veida sagnamagn.

2. Vanur gani vængi breiðir gleiða, þamingju lítt í breiður stéið, hitti titt á leidum neyð.

3. Aldrei baldinn burdum sá að gáir, hvort og eitt þó hrjáir strá, hann svo neitt ei má sin þá.

4. Sízt mér lízt hann sjái ráð til náða, og litla vinni á láði báð, en laungum sinni gráðugt þáð.

5. Þúng og laung er lífsins braut að stauta, þrátt eg smáður þraut og þnaut, þans fyrir ráð í þrautalaut.

6. Sumir þar að seggir ótæpt blógu, þrigglib slinnu þjó i mó, þrátt ef kynnu svo ró.

7. Þyginn drýgir laungum sláður, þváuður, fálæ og þrekkir bláðast að, þeldur en ekki stáðar þáð.

8. Þráðar smjáuður þræsni fram að þrammi,

vill þó feyra í vammabamm, vopnafreyr svo rammi flamm.

9. Svona vona' eg sumra blekkinn þekkt, vinskapur með brekkjablett, húðslettur nær gefi á bekk.

10. Sízt mér lízt, þó lýði góða þjóða, er halda fast við hróðurs flób, en hata lasta þjóða móð.

11. Ítar vita, voru hér og eru, betri og verri berþekkt, byggð í hverri, und veröld hver.

12. Þórdur forðum sjandstaps þegna vegna, reyndi mótgangs meгна fregn, mátti þrjótum þegna gegn.

13. Vin ólinan vafinn tryggðabyggðum, hlaut þó einn, er bygði af brygd, hver óseinn ástyggi styggð.

14. Krufar sá Eitur hét vel metinn, hans mun tryggð um hretaset, hæst á byggða setjast met.

15. Mun enn finnast meingid báðasjáða, til um Jóa tjáða láð, er byggða visar ráðin bráð.

16. Kristinn byggða frans ei síður þrýði, og tryggðin góð á hriðablíð, en heidna þjóð á stríðatíð.

17. Mannsaung stanzar minn, sem fær á fær; halda næmi hærublar, heidurs dæmin læri stær.

18. Þá nam áður þulan fléttuð detta, er Skeggi svorum skvetti þétt, skjóna-
bor að frétti rétt:

19. Hve nær munu hefnda bráðust ráðin, af þinni hendi þráð útkljáð, Þórði send og náð afmáð?

20. Þinna sínn eg frænda flegnu vegna,
hlýtur fanna hegning þegn, þó hafi annars
megu í gegu.

21. Asbjörn tjáir: í mér tíðum svidur,
að bróður hefndin bídi óþýð, brestur þó ei
lýð í strid.

22. Karlinn spjallar, kynja hjót þau hót-
in: Eður stendur ótæpt mót, ofs með fenn-
um spjótabrjót.

23. Annars sanna. Dís menn skyldu gildir,
hverjum meiri Hilbar snild, hjers á leiri
fylgdi að vild.

24. Fældu óhrellbir frændur talid kala;
mál því annað ala skal, einn um hraunar
bala val.

25. Kulid svala seglin bezt við hreseti,
Borgar í firði festur sézt, farns af byrði
hlesetur mest.

26. Þágang meingi mjög að ríður víða,
þar við fuor ei fvíða tíð, feyptu voru smíð
í gríð.

27. Þegna gegna Þórdur hreða meður,
þágang vendi um vedræð, varning henda
féður réð.

28. Nokkra úr flokki að flytja voru fjori,
heim að Ósi hjörvaber, Hárs um drós var
forin snær.

29. Stord um norður stefndu rekkar þekfir,
síðan heima úr sekk á bekk, sýndu þeim, er
ekkert fékk.

30. Fréttist rétt, að færi Þórdur norður,
aðra leið um orðhagssford, yfir heidi stord-
ar spord.

31. Rekkur þekfur reid á svala bala,
norður í Víði- valinn - dal, við þar lýði
hjala skal.

32. Tvennir fjórir traustir brjótar spjóta,
frömudu gota sótarót, fylgdu oturs bóta-
njót.

33. Hardan Þórdar hlýra Steingrím
greini, og Eyvind þann, sem einart flein,
ata vann, þar skeina hrein.

34. Þorbjörn einn var þar naumíngi
frínginn, lýd ei tærði lingormsbíng, lítt sá
bærði að hring tyrving.

35. Altti máttar mífid bá og grúa, fjár,
en hvorki frú né hjú, fann því merkin
lúa nú.

36. Kvíffé mífid mjög fjálfala talid,
geff um brekku bala og dal, brast þann reff
er smala skal.

37. Bú hans hjúlaust bylgju stóð við
flóðir, vzt þar skardar Odins fljóð, af Mid-
fjardar góðu lóð.

38. Arfsals þarsur Þórði unna funni,
því vinsældin þunn og grunn, þegninn sælði
að grunnúngsbrunn.

39. Þó Eyólfur Þórdar dýri hlýri, fylgdi
strauma fýra Týr; ferdin táuma dýrin lýr.

40. Eggjum Steggi safna bráður náði,
tvennir níu tráðu láð, Týrs ei flýa kváð-
ust gráð.

41. Aesbjörn þá í þessa fœr var fjörinn,
Þórdar annar orvaber, ætlaði spanna hjörvi
fjör.

42. Þorbjörn einn með þessum brottar
flokki, hafði spar óhrofkinn loff, Hildar bar
á strokki roff.

43. Audugur laudinn átti bússjár grúa,
tímdi ei halda hjú né frú, hann þess gjalda
trúi' eg nú.

44. Tímdi naumast neitt þar af að hafa,

nízskan bjó þeim nafarstað, nauma ró, uns
grafinn hvað.

45. Basalíngur var fyrir það falladur,
samt þó lét sér ladast að, linnaflét og hvað
annad.

46. Skeggja seggur sjá arfleida réði, að
sinum and, en eyðist féð, ángrast laudinn
reidi með.

47. Heiman laumast lundar góins móa,
skin þá kvædur stóglönd frjó, Skeggja með
að jóa ró.

48. Hjá byggð áu stýggða beizla stýra
dýrum, fram til heidar býr hver snýr, heyrð-
ist reidar guýr órýr.

49. Um sídir ádu svinnir brjótar spjóta,
þar sem leida þrjóta mót, og þeinktu veida
flótanjótt.

50. Þekktu glöggt, að Þórdur mundi
skunda, þessa flóð um Þundarsprund, og
þiggja blóðugt undasund.

51. Litid rita lundar strídir víða, kom
að höndum kvídatíð, kenndu á söndum ríða
lýð.

52. Þórdur sér, að þegna bar að skara,

spennir verju ei sparar þvar; spurdi: hverj-
ir fara þar?

53. Látum plátulunda svinna finnast;
dagsverk litid linni um sinn, lagfæll nýti
vinninginn.

14. N í m a .

1. Starblinds Rera straumur göði, styrki sinni
en lifgi mál, randagrér og fögru fljóði, fást ef kynni
gleðiskál.

2. Eómir varla sinniskælan, sorgaglyggur þrotinn
er, flest má kalla því sælan, fyrst að liggur vel á mér.

3. Hjálpsamlega herrann þegna, bryggðafaung-
um setur flamt; áður þegar ver nam vegna, var eg
laungum gláður samt.

4. Þesdi eg látid hug mér fallast, þregg ávallt
nær gekk mér að, satt má játa þesdi hallast, þes-
ubid á banastab.

5. Þá mótgánga þriða ofsinn óður, að mér
bundi líft og mý, þeinkti eg tíðum, guð minn góð-
ur, gefa mundi bót á því.

6. Verð eg hræra við því lífa, varð mér eptir
þeirri trú; bezt er að læra breytni lífa, bólid þeptir
æfing sú.

7. Lættir móðs vilf sannan segja, sízt umfrarta
naubir frekt, vona góðs og gláður þreja; guð þesir
þjarta foburlegt.

8. Hér untala mætti meira, margt og þarft, ef leyfði tíð; fánýtt hjál að fylli eyra, framar skarta þykir lýð.

9. Því mun best að þylja gaman, þó meinlaust og skifkanlegt; upp eru seztir allir saman, enn þó raustin glymji tregt.

10. Seint á geingur söguþáttinn, sífellt бага hindraner, ei vill leingur undandráttinn, óð fá laga fékk af mér.

11. Honum þykir varla vera, vorkun lýð, þó yrki nú; æði mífíð gott má gera, gleðitíða styrking sú.

12. Sómir varla stannid græti, sumt það stríða, hjá sem leib; ódum hallar undan sæti, æftíðar hála fleid.

13. Heimsins læti léttfinnadur, líða og þreja gedstilltur, lífnad bæta, lífa gláður, lofsins deya rólegur.

14. Þessi bygghafrúðinn stæri, stættar vel á fristnum lýð. Minn án styggða mannsaung læri, menn og féleg baugablíð.

15. Fyrir tíma ljóðum létti, litla bíð þó fékk eg enn, Þundarbríma þorinn frétti, brynjad líð, hvort þekktu menn.

16. Hans nam hlýri svo til svára, sóma mettur Gyúlfur: mun órýr með skatna stæra, Steggi þetta grimmlegur.

17. Þórdur segir: svo mun vera, seint þeim leidast ertingar, nú á vegi vont að gera, von er greidist hefndirnar.

18. Þó líðsmunur þyfi nokkur, þeir vidtöfur skulu fá; hjers vid danur herdum offur, höndin vefur lerki þá.

19. Brugdu sverdum brædur hraustir, beizlamari sporum slá, huldur gerdum byggjustraustrir, hleyptu snarir flokkiinn á.

20. Hrópar Skeggi: hart að sækjum, haldar fenni líðsmunar, britjum seggi meður mækjum, málmasennu fullhugar.

21. Drims nú hefndu, Nóbjörn frændi, ekki spara hardseingid, að Þórði stefndu, þig sem rændi, þessum rara forðavid.

22. Hinn kvad já með hjartad epid. Hjal-
ar Þórdur brosandi: „kálid má ei segja
sopid, sett á bord í ausunni“.

23. Atján þar að átta girða, ofsinn
hrakti fridar tíð. Þórdur snar í flokki fyrða,
fyrstur vakti brandahríð.

24. Þórdur renndi þúngu spjóti, það á
Skeggja stefndi rétt; Halbór vendi vödan-
um móti, var sú fleggja nógu þétt.

25. Hjálparvönir vildi leggja, varma taug því æru fann, bróðursonur sá var Skeggja; fædjan flaug í gegnum hann.

26. Og inn í brjóst á øðrum þegni, er að baki stóð við rekk, fleins í gjósti firtir megni, féllu' á rafan Hildarbeff.

27. Þótti greidur þeim að idja, Þórdur fanda léf svo við: höfudid sneid af hinum þridja, hlaut sá dauðans yfirlið.

28. Í dauðagini daprir standa, dreingir hvar hann til réð ná, fyrr en hinir bærdi branda, blúinn var að drepa þrjá.

29. Tók að aukast bilur branda, bórduft menn í grimmd og móð, benjamauf af runnum randa, rann á fennu Þundarlód.

30. Skeggi mörðid gat ógladur, garpa sinna fregnad um, hljóp að Þórdi hvergi stadur, hjørs í vinnu stórræðum.

31. Þunds í flæðum sendir serfa, sviptur trega flýr ei hót, orustuskæðum hristir hjörva, hreyfstilega tók á mót.

32. Eingir nærri voga' að vera, vopna-skiptum þeirra menn, svo hvor hærri hlut má bera, héldu giptan ráði fenn.

33. Einvíg strángast áttu leingi, eggjum
 findra gneistar frá, víður spánga var sá
 eingi, vogadi hindra nokkud þá.

34. Odum halla gjörði gamni, Gauts við
 hreggja skiptin ólm, þótti varla menniskum
 manni, mótis við Steggja fært á hólmi.

35. Enda hann um æfítidir, aldrei féff
 sinn jafningja, fyrr en þann við hrottahridir,
 hreyfstirekkin nafnfræga.

36. Medan hvor þar grenti gaman, get-
 ur þess, að hins stadar, Eyvindur og Asbjörn
 saman, öttu skesum holundar.

37. Hvor vill öðrum helid skæða, hlífín
 þjáða trofna vann, vígs á jöðrum elfan æða,
 ofan um báða fappa rann.

38. Einginn maður mun á gerdi, meiri
 hvor að þeirra sé; stórbugadur stýrði sverdi,
 Steingrimur að fylgdinne.

39. Hans af stóru stjörnu Þundar,
 straumur beljar vígs um laut, hafði fjóra
 laufa lunda, lagt í Heljar kalda skaut.

40. Hring að slógu randarjóði, ramir
 Steggja fylgdarmenn, litar gróu bragna-
 blóði, hágt að leggja geff þó senn.

41. Þórdur sér, að þrautir buga, þá sinn barma naudstaddan, þángað fer með heiptarhuga, hjörinn þjarma lýdum kann.

42. Frelsad manninn fékk úr vanda, furdu skarpa sverðid hans, þar með hann að brjótum branda, byrjadi snarpan járnadans.

43. Þar við mundi meingi óa, mjög hvað þráinn eggja ver, frægur lundur fræningsmóa, fellði þá af Skeggja ser.

44. En á medan mætan Skeggja, mæddi geyst við járnadans, Steingrímur, frá solli seggja, sem að leyfði bróðir hans.

45. Medan fleina vedri vönunum, vígra galður þreytu bar, þarþ að greina af Þorbjörnunum, það voru taldir jafningjar.

46. Þeir í ergi þæfðu skattinn, þjarmar skroffum dreyra hrun, gugnudu hvergi, gat og skrattinn, gjort ei nokkurn þeirra mun.

47. Sundurtádir, rifnir, raudir, ringum frama hrósandi, ultu bádir út af daudir, í því sama vetfangi.

48. Missti Þórdur þá Naumingja, þegi ringan hlaut því arf; vers á norður väng má sýngja, Vesalingur Skeggja hvarf.

49. Rétt frá seima runnum flytur, ræðan snarast burtu nú. Eður heima á Dsi situr, átti þar að sjá um bú.

50. Njósnið hafði Balður bauga, burt þá vendi faðir hans, með sér krafði dervadrauga, dróft að hendi fridarstanz.

51. Dyggða hvatur vanur vinnu, vildi fœður hindra sinn, er umsat með stáli stinnu, strauma røðuls gætir hinn.

52. Þóðar hreyfði þekkti lífa, því um báða hræddur var; forða geyft með rjóðarífa, runnu láða fnerir þar.

53. Tólf í flota fyrðar ríða, ferdum hræða nótt og dag, uns þeir gota hart að hýða, hold þar skadar brandajag.

54. Gulinn gerð á hesti móðum, hleypti Eður fram að þeim, brugðið sverð að baugarjóðum, biftur reidir mundum tveim.

55. Skildi hræður skatna lúna, skjóma dimma birti hrið, hafði stæðið heiptum búna, hørð sú rimma lánga tíð.

56. Skeggi móður skelfilega, skeinu nokkra þó ei bar; Asbjörn stóð og stundi af trega, streymdu um skroffinu benfösar.

57. Nær óvígur vörn með lina, vönduinn
eggja gat ei reitt; benjagýgur hafði hina,
hermenn Skeggja firtán deytt.

58. Skeifnadyrum flatar náðu, Skeggi
var hinn reidasti, blóðs frá myrnum effert
áðu, uns þá bar að Midsfirði.

59. Aðbjörn leingi lá í sárum, læknast
þó um síðir vann, þeim af feingnum geira-
gárum, gedðs óróa stríðan fann.

60. Stáls af glímu Sörla sýgur, fertur
framinn Eyvindar, en Steingrímur var ó-
vígur, vendi laminn holundar.

61. Sagan Eyólfs effert getur, eða hvað
hann gjörði þar, frá því segir síðar betur,
sá að maður lífs þó var.

62. Þórdur missti menn þar fjóra, móð-
ur lítt, en effert sár; hraustum kvísti lönd-
úngsljóra, luffan titt að höndum gár.

63. Medur Eidi þegnar þrepta, þófamar
að Dsi heim; sérhver þreidi hirtir hneita,
heima þar um vetrar sveim.

64. Einu sinni síðar laungu, sem að linnir
vedur strítt, Eður sinnur fleygir flaugu,
födur sinn og heilsar blítt.

65. Með uppslegunar málagættir, móins reita frægur grér, Þórdar vegna þá um sættir, þrátt við leita Sleggja fer.

66. Langa við á sáttum seggja, segir aldinn stálagrér: þó til fridar það má leggja, þú vel haldinn dveljir hér.

67. Eður svarar: svo skal vora, sat hann þar eitt misirid; ástum þar ei á nam bera, Asbjarnar við Sleggja nid.

68. Fólkskumáta firtur megnun, Freyrinn mækja geds um stig, hafði gát á þeirra þegnum, þeir hvad tækju fyrir sig.

69. Þórði lætur bod þau bera, brjótur hliða framar meir, bad hann ætíð varan vera, víst um líf hans sitja þeir.

70. Fátt til fagna fráð er bæri, fram svo tímunn dragast réð; eitt sinn vagna vatna tærir, værdum rýmir birting með.

71. Fadur sinn þá farinn væri, fram í sveit með nokkra menn, heyrði linna láðatærit, ljót að þreyta stórræden.

72. Eður vildi vöða tálma, vanur merkjum tryggðanna, þor ei skyldi sárasálma, svifaverkin framkvæma.

73. Eptir Eleggja ríða réði, rétt með tíu þénurum, ferdin seggja féll að gedi, fundust því hjá Krossmelum.

74. Svört hann vill á haudnuhladi, halda snar að farlinn spur. Til að fylla flokk þinn, fadir, frægur svarar Eleggja bur.

75. Vel mun slíkt þér, frændi, farast, fadírinn annsar stálagrér, heim þó víf eg héðan snarast, heilsustanz því amar mér.

76. Eídur segir: svo mun vera; síðan báðir ridu heim, laungum sveigir lund óþvera, lítt var tjáð af ferðum þeim.

77. Asbjörn geingur sex með sveina, sama daginn laugar til, báru dreingir fagra fleina, og flest er nægir Týrs í bil.

78. Ad Ósi héðan hrðast skundi, hróðrar stama málsníldin; Þórdur breða bregdur blundi, beint þann sama morguninn.

79. Skyndilega fór á fætur, fræga bræður falla réð, eins ótraudan ýrs víð þrætur, Eyvín glædur Þundar með.

80. Heiman segist súð að fara, freft og veíða gíldra til, framit því hnegist fjör að vara, feingíð neyðar draumaspil.

81. Asbjörn þvi og þar með Sleggi,
þrátt umsitja lífið mitt, vilt um þý með
vopnabreggi, véla flytja netið sitt.

82. Vil ég báða yfir eiga, ekki leingur
höfði mér, ef að ráða menn þeir mega,
mér að þreingja hér epter.

83. Sig herflæddu rita runnar, ridu
heiman fyrsta sprett, leidir þæddu lýdum
funnar, lands um geim að Reykjum nett.

84. Asbjörn litur fyrda fara, fram þar
vegur liggur beinn, hann þá bitur bræðin
suara, bjóst um þegar ekki seinn.

85. Hóli á þeir hittust einum, hvorirtveggja
jafnmargir, benjar dreyra beittu fleinum,
bilur eggja gaus yfir.

86. Hjörð á stordu grenntu gaman, grimmid-
arlætin Asbjarnar, hann og Þórdur sóftu
saman, síngu mætir tyrvingar.

87. Af dró gaman, Asbjörn kynjar, ógn-
arlegust brandahrið, hans öll saman bilar
brynja, benja tregar flóðu í grid.

88. Blóðrás tók að mæða manninn,
minnsta sár ei Þórdur bar, hjörinn skóf að
hinum þanninn, hann svo nær að yrði þar.

89. Í því bili bar að Sleggja, baka til að Þórði gefi, Herjans il nam hordum leggja, hans með skil á fálkabeft.

90. Enda settist Asbjörn niður, arlarfleinu Þórdur hlaut, lyndisþétti vopnavidur, varpar fleini stáls að Gaut.

91. Gegnum lærid skar á Sleggja, skjóm-inn breiddi þetta sinn, benjar ærid fvidu seggja, samt þó reidist fempan stinn.

92. Drifu saman dörs í rífi, dreyra-hvoma glampar á; í því sama augnabliki, Eidur kom og skildi þá.

93. Þórdur hefir hátt upp skjóma, heldar sjá hann reidur var, bana vesur döprum dróma, dreingi þrjá hans Asbjarnar.

94. Eidur segist Asbjörn vega, utan hljómi sættirnar, og hann megi mjúkt án trega, máli og dómi ráða þar.

95. Asbjörn segist ætlað hafa, eptir stinn-an járnadans, festarmeyu víst án vasa, vitja sinnar hér til lands.

96. Vigid Orms nær vita fékk eg, vilði hefna bróður þá, naudaforms að greipum gefi eg, gæfan stefna tók mér frá.

97. Er nú geingid öðru vísi, eg vil Þórdar hafa grid, það eg meingi fljótt áfýsi, fleygir forða sættist við.

98. Þórdur sínum geds af greinum, gaf svo ræmdan svarakeim: fósttra mínum ann eg einum, allra sæmda' af málum þeim.

99. A það sáttir urdu bragnar, Eitur dæmi málin vönd, gridum játtu, helzt það hagnar, hapt á kæmi fridargrönd.

100. Eitrad sporid undaliinna, ørl á Þórði bólgu fer. Eitur þorir verk það vinna, vidur forða holdid sfer.

101. Allt ad beini burtu nemur, botn og karma sfeinunnar, læfning hreina síðan semur, sendir harma Mardallar.

102. Hást ad værdar midar marfi, Mønduls julan svipta frid; fasta eg mærdar flausasparti, fapitulaskiptin við.

15. A í m a.

1. Herjans galar hani minn, bringo það falar tröðan svinn, eitthvad hjalar upprisinn; ekki er ad tala um saungróminn.

2. Mitid hristir höfubid, hreikinn bistir málferid, þykist listir vānur við; vopnaskvistir, heyrir þid.

3. Minnst hann sterðir mæðuvo, máls umgerðir
tefur þvo, róminn herðir hann við tvo; haldið hann
verði leingi svo?

4. Ström né lúá kennir ei, kvæðum snúa að hal
og mey, fer að búa sig til; svei, segi þið nú hann
vakni aldrei.

5. Fyllist rauði hjals um heid, býðir staup í ilg
um leid, síst þó kaupi Kjalars veid, kann ste hann
hlaupi gæusfeid.

6. Aldrei þetta fyrri fjör fann uppspretta hjá
fær gjör, hætt er að detta hrabri fœr, Drúgnisstetta
það veit bœr.

7. Þrautajökli þrávanur þols með hœkli brynjad-
ur, meins af stœkklí margeltur má ste hann brœkklí
vons heldur.

8. Gleditaptur títt hann var, taug þó flaptur
fjörsníldar, sverðaraptur samt meinar, seigar aptur-
gaungurnar.

9. Þegar þruffan þryggða stinn, hans vill þuffa
þugnadinn, þá er luffan líðbúin; látum suffa gull-
soninn.

10. Gæfuhjólin húrra mín, þyggjubólin glansa
fin, eptir sólin stúra stin, skal þvi Jólnis drekka vin.

11. Þingab lallid linsþeingur, látid farlinn
stemmta' ykkur, þánkahjallinn það gledur; þvi er
fallinn mannsaungur.

12. Þeid þar esnid umbreyting,

Eidur stefnir héraðsþing, undirgefnum ei varð
ring, Asbjörn nefnir dóms í hring.

13. Þórði og Skeggja kempan kúa, kymnti
beggja stefnustrá, til að leggja úrskurd á,
öll við- seggja = skiptin grá.

14. A Reykjum halda mótið má, mun
því valda skadi sá, er Asbjörn kalda fífs
við þrá, faus apaldi stála hjá.

15. Lundar skjóma lagaprás, létu ei
hljóma þar né mas, má ei sóma frægum
fjas, fram svo dóminn Eidur las:

16. Þsaur hné, sem heyrdu menn, hann
med fé skal bættur sem, hundrud féu talin
tvenn, tryggð og veum sáttbunden.

17. En fyrir lidin umsátrin, illskufidinn
þráframinn, og fjeráð við hann fóstura minn
felli eg nidur þridjúnginn.

18. Öndu firtir Þsurar, allir myrtir
lífsveinar, falli óvirtir fébótar, fregn svo
birtir úrskurdar.

19. Eins eg læt þau ord stílud, Örm
skuli bæta tvö hundrud; vígra þræta þrá-
flifud, þverri en mæta sátt byrjud.

20. Fyrir und þá fósturi minn, fékk um

stund óvibúinn, þá Skeggja dundu drjúg hoggin, dæmi eg hundrad mörk um sinn.

21. Eitur matur enn réð tjá: Asbjörn læt eg hundrad fá, svo uppræti þykki þrá, það frændbatur falla má.

22. Af mínum sjóði svoddan fé, sverdarjód eg læt í té, fóstura góðum frá það fé; fyrir stóð ei greidslunne.

23. Eins að tjá, sem uppsett var, Asbjörn fái Sigríðar, brúðkaup sjáist þeirra þar, Þórði hjá til virðingar.

24. Þóttu allir Eidi dátt, að honum hallast sændin brátt. Skeggja karli fannst um fátt, fúll gjörvallri játar sátt.

25. Lídu stundir lángsamar, lands um grundir fátt tilbar, læfnast undir Asbjarnar; orvast fundir Sigríðar.

26. Þóður bjó til brúðkaupid, bezt að dró hvað þurfti við, kvikfé bjó að höfðingsfíd; á hornum flóir munngátid.

27. Bida bodin var til sveit, víni roðin mjödur heit, steikt og sokin fællin feit, fágud hroðin stofa neyt.

28. Hófabrestir þjóð knúði, Þóður gestum

fagnadi, öldin sezt við elteiti; Asbjörn festi Sigríði.

29. Bantar kæti þegi þar, þjóð í sæti
 skipud var, andarstræti upplifgar, eptirlæti
 margs konar.

30. Asbjörn fyllir óædra, öndveg, suillin
 brúdguma; en Eitur milli málmkrísta, móts
 við spillir finnsleifa.

31. Öðsta sæti á ædra bekk, els við kæti
 Skeggi fékk; Þórdur mæti móti rekk, með
 ágæti sitja gekk.

32. Máls í báta mjöd inn sé, með hóg-
 látu samtale, þörvum plátu blód vermdé;
 brúdir sátu á þverpalle.

33. Annan dag þar eins gekk til, allt
 hvað hagar féll í vil, þjóð án baga horna-
 hyl, hýddi óraga tals í gil.

34. Els af hreggi hvarf grátur, hugar-
 neggi vör hlátur; einn var Skeggi ófátur,
 og við seggi fálátur.

35. A honum lasði þykfju þám, þáufann
 vasði gledinám, skjótt er krafði skugga brám,
 Skofnúng hafði sér í knjám.

36. Krúsarhylinn fannade, kætispil þó

vantade, allt þar til hann út af hné, upp við þilid sofande.

37. Hjörvasferdir hrýtur við, hafði þverðid lagt með blid; Þórði verdur varla bid, vopnid herda greip á snid.

38. Brynju Kjalar kynstóri, fippti úr bali Skofnúngi, fram um salinn fetadi, flein tilvalinn skodandi.

39. Eidur lita hratt nam hinn, hal með hvíta benvarginn, fór ávita fósttra sinn, fyrir ónýta gjörninginn.

40. Hvað mun saka hetjan tér, hjör þó taka gjörum vér. Eidur spaka sögn frá sér, sendi saka hnúa grér.

41. Hildar rögga reynir kvad, ryffja sneggvast benjanad, ei má gloggvast, eg veit það, utan hoggva lífs eitthvad.

42. Svo skal vera Þórdur þá, þegni fer á móti tjá, benjar gera meiri má, með það sér hann vífur frá.

43. Hetjan kná, sem hjörinn bar, brofs nam sjá í túni þar, Steggi sá, er söfinn var, sedul máinn átti snar.

44. Afl í mundum ei var skert, Odins-

tundur reiddi bert, hjó i sundur hrossid hvert, hné á grundu stykkid hvert.

45. Sidan skeidar Skofnúnginn, skjóma reidir velmetinn; líkar Eidi sízt um sinn, svoddan leidur óþarfinn.

46. Mjög vidrafna misklidir, mörpum slafna gladværdir; Sleggi vaknar þykkju þver, Þórdar safna og Skofnúngs fer.

47. Brædin hrolli flýtir fjörs, fram úr polli þánfavörs, spyr hver olli hvarfi hjörs, hirdir sellinn ljóma børs.

48. Svörin meingi flest þá fal; jóstrar geingu i drykkjusal, Sleggja feingu heyra hjal, hans því leingir fundur tal.

49. Eg því veld, að þennan þinn, Þórdur felldi drösulinn, Týrs af eldi álög stinn, öll fram feldi réttkvedin.

50. Sleggi svara mundi meir: málid snara Þórdur heyr, við skulum fara fróns á leir, finnsleifar að britja tveir.

51. Verum hradir valþing á, vitum það, hver betur má. Stórhugadur þorns við þrá, Þórdur gladdur sagði já.

52. Einvígs bundu harða hrid, hroff i

fundur gridatid, svoddan undur ægdu lýð,
ærid lund var beggja strid.

53. Eitur þá og Asbjörn snar, er nú sjá,
hvar komid var, skildu knáu fempurnar;
fordaþrá svo hindrast þar.

54. Þórdur segir þegna við: það sést, eigi
vilji þid, að við hefum hjörvaflid, heyr
megid skilyrdid.

55. Hafi óvirding mætt af mér, meins
við girðing Skeggi þver, dóms þá hirting
honum ber, hjals af byrðing þar yfer.

56. Eitur gladdur snöggt við snúft snjall-
rómadur fékk því lýst: bodid, faðir, vel er
víst, virtu það með fala sízt.

57. Gefdu ei bak við gæfunni, gott er
að taka sjálfdæmi, af þeim staka stálbaldri,
stærsta maki í héraði.

58. Skeggi hýr í hyggju frá, hættar
brýr og nam svo tjá, tíu týr eg týs mér
þá, forða dýrum baldri hjá.

59. Þær skalt hafa Þórdur kvad, þeir ei
strafa meir um það; dyrgjur klafa strax í
stad, stírdar kafa Reykjum að.

60. Drvahlínir urðu þá, aldarvínir þaðan

í frá; menn þar hinir máttu sjá, mjög í
fynid Sleggja brá.

61. Veizlan þraut, og héldu heim, hjörva-
gautar búnir seim, geds af braut med fær-
leifsseim, fvedja hraut ad mörpum heim.

62. Sumarþídan þrúðgar jörð, Þórdur
smíðar reisugjörð, byggjan býður naddanjörð,
nordur ríða í Sflagaffjörð.

63. Tryggð óhála hjá sér bar, heimi brjála
vill ei þar, einfamála Olafar, Yggur stála
tilhugsar.

64. Sér til fylgðar heimta hann, hlýra
gilda sýna vann, Eid góðvildar alfrjórgan,
Asbjörn sníldar hreyftimann.

65. Fleiri voru í fer med þeim, fleina-
þórar þryðdir seim; þreytu jórar fennðu
seim, komu' ad stóra bænum heim.

66. Dlof fagnar brögnum bezt, blíðan
hagnar Þórði mest, vlið magnar yndi flest,
effi þagnar meingi hresst.

67. Yndi og fríður þróast þar, Þórdur
bíður Olafar; fljótt og lídugt fann til svar,
foldin síðug marglóðar.

68. Bar þá snúid veizlunni, völdug frú

er játadi, við og búizt brúðkaupi, bodid trúi eg fjölmenni.

69. Þryggð úr gedi hvarf á glæ, horna-
vedur grön í sæ; það eitt freddi þar um
sæ, þá var gleði á Míslabæ.

70. Þórdur festi faldarún, fjörð hressti
blunds á dín, fætti gesti hann og hún,
harmafresti lýsir brún.

71. Bard á þrotum veizlu dvel, vins af
notum þjóð ófól; reidargotum renndi spöl,
rauk í hnotum leir og mól.

72. Illa bángað Tjalars fley, framar
gánga skal nú ei, eptir fátuga falar þey, en
framan stánga fala grey.

16. N í m a .

1. Eins og forðum fornaldar, fólkið þordi vona,
bægarorð eg eitt sinn bar, Dni skordud svona:

2. Hjálp óseina sýndu hér, Svibrir, mein svo
bresti, losadu hein úr höfði mér, heimskan ein er
festi.

3. Arin fóst um átta fim, er eg löst þeim
feldur, verkja höst og heldur grimm, heilaköstum veldur.

4. Líb eg бага þar af, þess, Þórdar saga geld-
ur, alla daga helzt óhress, byggjan raga veldur.

5. Tærir mennta tálmun sú, tæpri rentu sóma,
líð óllént mér legdu nú, læfnis hentra dóma.

6. Sjálfur Þdinn satt það fann, sem eg möður
vona, og í ljóðum anna vann, esnið hljóðar svona:

7. Þorkun mesta virða má, vízkubrest að klaga,
samt hugfestu þánka þá, þetta er vest að laga.

8. Hann ei tapast kvilli fá, kosta snapar plómur,
öllu knapakyni hjá, falladur skapadómur.

9. Mjög þig fletur menntin sljó, mins frá seturs
vinum; eins og getur gjördu þó, gángi betur þínum.

10. Það var grand, að þú of seint, þekktir
vandan megna, ólæfnandi ordinn þreint, ellifland-
urs vegna.

11. En fyrst leitar líbs hjá mér, löins beita
fleyi, nokkud veita þá skal þér, þægd er þeita megi.

12. Týrs við sala samkvæmi, svárs í þjalaróti,
leggja skal þér líðsyrði lasta kala móti.

13. Læfning svima helgæð haf, Herjans grima
drekku; Þórdar rimur allar af einhvern tíma rektu.

14. Fáðu smekki og fardu á stad, fjörs af þek-
um dreyra, hausinn ekki þolir það, þú að drekki meira.

15. Þegar lýðir Sónarsáld, sumir friðra bera,
þú alþýðu skalt þó stáld, skrifadur tíðum vera.

16. Lauf svo ræðum Raudgrani, rétt er gæð-
um spáði; hans af kvæðum hugrekki, hjá mér glæð-
ast náði.

17. Þri skal Auðra súið far, frægðarlausí að
etja, hans í trausti tilsjónar, tals úr nausti setja.

18 Dvöl að henda draums í rann,
dugði bendir seima, þar sem enda veizlan
vann, virdar lenda heima.

19. Beizla dýra haudnu hláð, hark ó-
rýra meiddi, Þórdar hlýra Ósi að, audnan
hýra leiddi.

20. Flest þeim var til heillahags, happ
er bar að falla, bjuggu þar til daudadags,
dáða sparir varla.

21. Asbjörn gláður árin þrjú, undanadi
tamur, hélt á Stadarbakka bú, bændum
skadaramur.

22. Tyrir skapi heiptar hans, holdar tapa
náðum, stóff á japa stjórnarbands, stríðs
frá frapa bráðum.

23. Rormtu vora kvaddi hann, fapp og
þor ei fellði, æfisporum eyða vann, út í
Noregs veldi.

24. Þórdur bezt við andlegð æ, eyddi
mesta lífi, mætur sezt að Miklabæ, meður
festarvífi.

25. Þadan sveigja sagan lítt, Sudrasley
þó hirdi, þarf að segja nokkud nýtt, norður
á Eyafirdi.

26. Var að nafni Þorgils þá, þakinn
drafnar ili, bændaþafni beztur á, bænum
Hrafnagili.

27. Þórb að smíða bóndinn bad, býsna
fríðan skála, því nam hlýða, og hélt á stað,
hirdir víðisbála.

28. Einn umgjörðar mánameið, með sér
fjörði núna, Skagafjörðinn fram svo reið,
frænings njörður túna.

29. Þekja galsa tófu treir, taumavals á
skeidi, Ullar fals um aur og reir, Yrnadals
að heidi.

30. Medan greiðist garpafer, grund um
heidar svala, frá þeim leidið Frostafnör, fram
á reidarbala.

31. Eldur feyra fadlaljón, fári heyrift
blása, lundar geira litu frón, lentu á eyri
Gása.

32. Sá þar stóð til stjórnaforms, stjörnu
Lóðins hristi, fædurbróðir einn var Drms,
áður blóð er miðsti.

33. Arfa Gríms var Egils-son, oddastíms
huggæddur, skapaði ýmsum æfilon, upp á
Gímsum fæddur.

34. Bildi lita frændasjör, frægur rita
hódur, Þorsteins hvíta bangs var ber, barmi
að nýtum fódur.

35. Vrid herfinn afref vann, vrs að verfi
stefudur, Hogna serfi sundra kann, Sörli sterfi
nesudur.

36. Skips til ríða margir menn, möttu
fríðan varning, sumir hýða úðar enn, es
og líða barning.

37. Sörli hraustur seims víð þing, fínnti
laust að bíða, svo frá nausta nasþyrning,
náði traustur ríða.

38. Hildar krullud klæði bar, kjols af
fullum galta, brandasulli vanur var, veisfir
gullinhjalta.

39. Í Miðsfjörðinn vestur vill, vífja um
svördinn linna, frændur fjörði fasinu snill,
flóta njördur fína.

40. Sörli rama rekka kaus, rómu tama
víður, yndi og gaman ekki fraus, átján sam-
an ríðu,

41. Reidar þurfa þeir ei val, þreystuslurk
þó reyni, allt fram skurfa Þrnadal, upp að
Þurkasteini.

42. Sörli meðan lagði leið, landveg nedan
beztan, þeim að téða þvita reid, Þórdur hreda
vestan.

43. Snút við stóran hafla beins, heilsan
föru að vanda, stigu af jörum undir eins,
allir þórar branda.

44. Þoríngjann hinna Þórdur þá, þakinn
linnadýnu, hýrt það inna höldum frá, heiti
og kynni sínu.

45. Samleiks merkin tjáði tvönn, Týrs
þó serki forli. Þórdur herfinn annsar enn:
ertu sterki Sörli?

46. Rappa stilltum aptur að, annsvar
gilt nam stefna: mig ef vilt, svo máttu það,
máls í hvylftum nefna.

47. Kraptametti þegninn þá, Þórd að
frétti nafni. Honum rétt þar hermdi frá,
hetju þéttur jafni.

48. Ertu Þórdur hreda hinn, hjalar forða
lyptir, Orm, er forðum frænda minn, fræg-
an mordi giptir?

49. Eg er sami Þórdur þá, þeim full-
rama tjáði; happatamur eptir á, inna fram-
ar náði:

50. Vid margþættan styrjarstorm, styggð
upprætti meingid, fullu þættan eg hef Drm,
og til sætta geingid.

51. Máli svera Þorli brá, svars um
þverar gættir: þig mun berast orsöf á, eingu
mér þú bættir.

52. Þórdur stillt gaf aptur anns: ólund
biltu frá þér, strax ef vilt, svo hefudu hans,
hreyfði fylltur, á mér.

53. Er mín trú þar gramur gó, grand
ei flúa mundi, illa búinn eg var þó, ofkar
nú við fundi.

54. Níðast skal eg á þér ei, aptur talar
Þorli, hjör þá galar, hræðumst ei, Hárs þó
valur snörli.

55. Vid skulum tveir á hólmi hér, hefja
geira mesu, þá ei fleiri fylgi mér; fyrðar
eiri þessu.

56. Hverjum manni hjørs vid dans, hér
eg banna vera, hljóti sannan sigurfrans, fá
er hann má bera.

57. Allir suúa fyrðar frá, firtir lúá sátu;
hinir búast hólminn á, hjörvi strúa plátu.

58. Dmaröðli ryfftu hast, runnar sódla
S*

blóma, vigs á stöðli stóðu fast, stóran eðlast sóma.

59. Þórdur sér þá Sörli beint, sófnar fer að sköllum, menniskum bera mundi hreint, monnum hér af öllum.

60. Leiðnadi helveg hreytti manns, hjórs um elfarvegu, nær á hvelfast hlífar hans, hoggin skelfilegu.

61. Sörla hamast byggjan fref, hjórs í frama róti; Þórdur sama sýndi þref, sinn með gram á móti.

62. Stáls í erjun kappinn knár, fjóa Herjans tryllir, hlaut af hverju hoggi sár, hamadur verju spillir.

63. Bila Þundar flædin flár, Kjalars undan ljóma, benja dundu ótal ár, ofan um lunda skjóma.

64. Kraptastinnir stórhoggvör, styrjarvinnu þýngja, hvergi svinnir fundu fyr, fullan sinn jafningja.

65. Hreystisjádur flóta fið, kappar tjádir vekja, öll af báðum hoggvin hlíf, haudrid náði þekja.

66. Hédins innu apaldar, of sárt sinna

högginn, farvadi kinnur Djörgýnar, fetla linna
dögginn.

67. Líðum síngu tyrvingar, Týrs í brúnga
vedri, reyfjar sprungu rofurnar, róms af
búngum nedri.

68. Girntist höndin hvorn öflug, heljar-
höndum reira, gaus af bröndum gneistaflug,
gleipti ströndin dreyra.

69. Tannst þeim hita frekt við kaf, fljóð-
id titra Þundar, blóð og sviti heljar af,
bjóðum þvita mundar.

70. Það ígrunda þóftustei, þollar unda gýga,
hvor á fundings festarmey, fyrri mundi þuiga.

71. Einginn sá þeim dvína dug, darra-
þrá að herða, hvor vill sjá með heiptarhug,
hinn að náí verða.

72. Höggva og leggja hvar sem stóð,
hart að eggjar ridu, Gauts var hreggja
idjan óð, undir beggja svidu.

73. Sörli nærri mennskum var, móð ei
fjærri bardíft, fleiri og stærri benjar bar,
blóðlaus nærri vardíft.

74. Bar um handur líft sem ljón, lagði raudu
stáli, þar til dauður féll á frón, sirturand og máli.

75. Frægd sá bar af kappakrans, kvæðin þar frá inna, síðsta var ei höggid hans, hinum parid minna.

76. Eptir þéttan fleinafund, frá því flétt eg greini, þeir jafðsettu laufalund, Lurka-rétt hjá - steini.

77. Þórdar hól og hrós ei deyri, hvílið ólman vigur, lunda bólmur birtu Freyr, bar af hólmi sigur.

78. Sárin æði svidu stór, svo af mæði stundi, ofan um græðis elda þór, undaflæði dundi.

79. Eptir Skálparörma jel, orfu stálpad menni, komst með hjálp á sœðlafel, sáragsjálþ þó renni.

80. Yrnadalinn ofan reid, unda falinn harmi, taumavalur vakurt skreid, vindur svalar harmi.

81. Komst að Þvera kappinu snar, fífs frá svera gamni, læfning sér hann þáði þar, þekfur hverjum manni.

82. Hvar um sumar leingi lá, læfnast hrumur náði, þar til gumum gróinu hjá, gjarda hrummer þáði.

83. Kraptasafu þá komid var, knár á

jaflna þili, röðuls hafna runnur snar, reið
ad Grafnagili.

84. Sinnu farfa var í vil, vinnan djarf=
ast geingi, sníða starfa tók þá til, tíðum
þarfur meingi.

85. Mjög óhálan hagleif bar, hvar ei
tál áfbyggdi, jötuns mála milding þar, mið=
inn skála byggdi.

86. Græddi núna sæmd og seim, sigur=
fránu hristir; að því búnu heldur heim, hann
og frúna kyssti.

87. Stund eg fjósa fridar fer, fund því
hrósa óma; bundin glósa gefist þér, grund=
in ósa ljóma.

17. M í m a .

1. Bláins dugga borða mjó, brúns fyrir skerðir
rúna, tals úr skugga Týrs á sjó, teymast verður núna.

2. Fley svo gallað sinnst ei neitt, fram af leidast
hlunnum, þylir varla ganga greitt, gargans heida
runnum.

3. Þetta meingi þylur beint, þá eg skorda bögu,
yrkja geingur æði seint, út af Þórdar sögu.

4. Bar eg búinn fleyta fram, fyrir árum tíu,
sældum rúinu Sóns á damm, snekkjum jára níu.

5. Gimm svo líðu árin af, enn í mæðutjalði,
þánfinn fríði sviptur svaf, sinnti ei kvæðastvaldri.

6. Sjötta framar ári á, eg víð tveimur bætti,
sinnis ama þunga þrá, þó um dreyma mætti.

7. Omavals með holtum hramm, bróðrar smíð
 vísinni, nuddaði tals úr nausti fram, nokkru síðar
 einni.

8. Leit eg falinn fríðarstig, fékk því stráangan svíma,
 þraut ótalin mæddi mig, mjög um lángan tíma.

9. Minnst af tjá eg mundi þjóð, minum amagrúa;
 eg vil sjá þeir yrki ljóð, er víð sama búa.

10. Styggð þó mæði nú ei nein, not eda ringi dæða,
 hvort fullgræðast muna mein, má hamingjan ráða.

11. Því hefir óma þróstur minn, þels nær tjóður
 miseti; látid hljóminn heyrja sinn, býrt á ljóðakvísti.

12. Hef eg síðan geðs af grund, geingu vinnur
 stórar, fyrir blíðan lausaland, ljóðad rímur fjórar.

13. Týrs víð horna tæpan stamt, tíð þó mega
 skerða, þær eru orðnar sextán samt; seytján eiga að
 verða.

14. Kæfir geðid kvíttur beinn, kominn af orða-
 drögu, hafi kvæðid áður einn, út af Þórdar sögu.

15. Eg þau ljóðin alþrei sá, ei kann þar um
 segja, hvort þeim frýðir hrósad sá, hét eda bara þegja.

16. Nýu setti eg súðafyl, Sudra breint að víðr-
 ast, þegar frétti þeirra til, þá var seint að idrast.

17. Því má ráða Þorlákur, þessar nær að litur,
 hvort að bráðast burtrefur, brennir þær eda slitur.

18. Þyrst mig beiddi Sudra sá, siglu beita trón-
 um, eg tilleiddist þessa þá, þægd að veita honum.

19. Tryggðabróðir virtu vel, Bestra bordadrögu,
 þér eg óðar idju fel, út af Þórdar sögu.

20. Sigt mér bjóða setugríd, söguleifar minar;
 fúður þjóða brjóta bíð, bagahneifar þínar.

21. Máls í brotum Mændulsfar, mitt eg náði
 geyma, bús að notum þrefinn þar, Þóður gáði heima.

22. Auds frá hlíð, sem æru ber, ektabands og
 tryggðir, náði víða vopnaver, vesturlands í byggðir.

23. Freyrinn flæða frændur við, frægd sá drýgir
gjörla, sáttargæða festi frid, fyrir vígid Sorla.

24. Eingar bætur þágu þeir, þess er dó á hólmi,
hans ágæta hrósid þeir, hér á snjóabólmi.

25. Skeggja bezt það sœmdu svar, sagnalendur sín-
ar, Þórði mesta vorkun var, að verja hendur sínar.

26. Þórdar áður var ei vin, veitir slagdarúna,
titt nær háði tyrvingeshvin, tarna sagði hann núna.

27. Sina víða vini fann, vopnalestir trúu; nord-
ur síðan heldur hann, heim og sezt að húi.

28. Drvabodur uní sér, ormadals við heidi.
Albasodurs hornahver, herma skal af Eidi.

29. Gipting bezt frægur fékk, förlast lán ei kunni,
af því flest að óskum gefk, öldu mána runni.

30. Gils um bás með frægdahreim, firtur sorgar-
byrði, fór að Así saddur seim, súður í Borgarfirði.

31. Raufnarbú þar reisa vann, ræmdur mest að
sóma, stærsta grúa sjárens fann, frægur lestir stjóna.

32. Vízku flestum frægri bar, frænings haga meid-
ur; krókum bezt kunni svar, falladur Laga = Eidur.

33. Hafði speki laga lært, lofdúngs Dumbs af fundi,
sá aflþrefinn brand fékk bært, Bárður nefnaft mundi.

34. Fátt til ama Eidi bar, æ frá styggdum snúinn,
ödrum framar vinsæll var, vízku og tryggdum búinn.

35. Fadir hans með rausn og ró, Reykjum leingi
stýrði, æskufrans af ellin dró, orfugeingi rýrði.

36. Drvabór af elli bás, áratid svo þreidi, löf-
ins fór til Eids í As, og þar síðan deyði.

37. Hans má þein að sagt er sjá, sívön stáli
hordu, að vér meinum Núi frá, í Ráttmálavordu.

38. Eids og Þórdar öldrud tryggð, allar hredur
spardi, byggjustordar héldu byggð, hervoist meðan varði.

39. Váfuð lífa gjöfum á, grábaks runnar túna;
varla slíka vini fá, virðar kunna núna.

40. Þingrasunnur sagrahvels, fast við undu náð-
ir; en flýngir runnar járna jels, jafnan funduð báðir.

41. Aldafarid flutti þó, frægar sómatíðir, ellín
þar til af þeim dró, æstublóm um jidir.

42. Tíðum Þórdur þarfa vann, Þundum víðis-
hála: í Hofsda nordur náði hann, nýtan smíða stála.

43. Hnizu landa fáfa fangs, frægur byggði lýdum,
þótti vandad verfid hans, votta tryggð í smíðum.

44. Aldgar frídan maktarmann, mundín lúá rífa,
handu smíða virðum vann, vopna grúa lífa.

45. Jafnan beztí vinur var, vopnaðvístu hraður,
hann einn mesti haldinn var, hreyfði - og lísta - maður,

46. Frægdagjörnu hjónin hreint, héldu tryggða
bandi, áttu börn, sem ei er greint, í hvar byggdu landi.

47. Það án vasa þrykkt eg finn, þau með horstu
ráði, aukid hafi ætthring sinn, út á Norðu láði.

48. Hjors í skvaldri happastór, hervoistar um dagur,
Þórdur aldrei þáנגað fór; því hann var útlægur.

49. Þóstrar tjádir feta tveir, frægðaslóðir beinast,
uns að báðir urðu þeir, ellimóðir seinast.

50. Heljar undir hordum væng, hreyptu styggða-

linir, hinnsta blund á söttarsæng, sannir tryggðavínir.

51. Kapitulinn þrýtur þá, þreyttur segist dreingur; illa þulin óðarstrá, ekki teygist leingur.

52. Þessi saga þylir mér, þrautir tjá óringar, af henni draga samt má sér, fannar áminningar.

53. Þæri gott nær virðar leynt, vízku grunda stræti, tryggðavottinn hennar breint, hjá sér fundid gæti.

54. Vildu fallaft fyrðar á, frægðabraut að sinna, yrði varla vandi þá, vín í þraut að sinna.

55. Nuna grundud meina menn, minnst að listir þurði átján hundrud, ellefu þrenn, ár frá Kristi burði.

56. Tuttugu, níu, tólf, sjö, einn, tvennir seytján meður, ellefu tvisett átta seinn, ölid Gauta kvædur.

57. Vilji safnid seggja fá, svars af porti þlyu fædur nafnid, það er þá, þrettán, fjórtán, níu.

58. Þrýtur Hóðurs hornum frá, Herjans remma norra, Lýtingsstöðum endað á, ekki snemma Þorra.

Eptirmáli.

Nú koma „Rímur af Þórði hreðu“ lofsins fyrir almennings sjónir á prenti, eptir að þær hafa farid víða um land, bæði í manna miðnum og skrifðar, núna upp í 19. ár, frá því stáldid kvæð þær. Og hafa þær hvervetna gedjast svo vel, að höfundur þeirra hefir sagt, að „munlegar og skriflegar bænir hafi iduglega komid til sín, um að láta þær ganga út á prent“, og að „undarleg umkvörtun sé, um að þær fáið ekki skrifðar, svo nægi“. Og þó segir hann: „Skepnulaus þurrabúðarmadur, sem hvorki stundadi lands né sjóargagn, lagði það fyrir sig að skrifa upp Þóðar-rímur dags daglega, árid í gegn“.

um, í 16 ár, og seldi hverjar fyrir 2 rbd. til 15 mrf.; framdró svo naudalaust líf sitt og konu sinnar á þessu, til þess hann yfirgaf heiminn nú í haustíð var (þ. e. 1851), saknadir frá þessu starfi, og gat þó varla að hálfu leyti — á þeim 16 ára tíma — aflofið því, sem um var bedið". Af þessu má marka, að rimur þessar hafi notið almenningis hylli hingad til.

En bæði af því, að rimnaskrifarinn er dauður, sem nú var sagt, og þó undir eins til þess, að gjöra almenningi hægra fyrir að eignast þær, en áður, hefi eg ráðiðt í að láta prenta þær, — en því miður ekki eptir eigin handriti höfundarins, heldur eptir handriti, sem hann hafði að eins yfirfarid í sýti, áður en hann sendi mér það til prentunar. Þessu handriti hefir verið nákvæmlega fylgt að öllu eptir fyrir mælum höfundarins, þó að gallar hafi verið á því, sem sumstadar sést vottur til í rimunum, en sem, ef til vill, er eins mikid að kenna skrifaranum eða þá handriti því, er hann hefir haft fyrir sér, eins og stáldinu. Þó stassetning hafi verið breytt á sumum stöðum, til að gjöra hana líkari sjálfri sér, heldur stáldstapurinn sér að öllu óbreyttur.

Að endingu er það öft min og von, að Þóðarrimur gedjist ekki síður löndum mínum hér eptir prentadar, en þær hafa áður gedjast þeim skrifadar.

Alsgeir Finnboason.

Lbs - Íslandssafn

100441051 - 1

